

Giới thiệu Nhật Ký Thú Tội

Truyện Nhật Ký Thú Tội của tác giả MaiRachel thuộc dòng truyện teen bách hợp, hài, tâm lý, gay, có đề cập những vấn đề không phù hợp với trẻ em dưới 15 tuổi, không chỉ về sex mà còn cả từ ngữ.

Tôi mới đi gặp gia đình X về đề sắp xếp công việc gia sư của tôi. Tôi quyết định mua gấp một cuốn sổ để trút gánh nặng trong lòng vì tội lỗi đang đè chết tim tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thú Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tên: Nhật ký thú tội

Tác giả: Phạm Thanh Mai

Rating: 15+

Thể loại: hài, tâm lý, gay, có đề cập những vấn đề không phù hợp với trẻ em dưới 15 tuổi, không chỉ về sex mà còn cả từ ngữ.

Tóm tắt:

“Tôi mới đi gặp gia đình X về đề sắp xếp công việc gia sư của tôi. Tôi quyết định mua gấp một cuốn sổ để trút gánh nặng trong lòng vì tội lỗi đang đè chết tim tôi.

Trước hết tôi cần phải khẳng định với bạn tôi là người Trung Quốc, 100%, không lai căng gì sất. Tôi có cơ may được bám trụ ở cái xứ Mẻo này nhờ học bổng tôi giành được khi còn năm nhất trường Đại học Bắc Kinh, chuyên ngành Tài Chính.

Lời thú tội thứ nhất: tôi không thích ngành Tài chính.”

Đĩ nhiên đây không phải lời thú tội duy nhất trong cuốn nhật kí này.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thú Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Well, đáng lẽ mình sẽ không post sớm thế này nhưng gần 10 bạn đưa nó vào list, hơn 100 view và thậm chí fic này còn xuất hiện ở phần “gợi ý của wattpad” nữa nên mình nghĩ mình nên làm gì đó để đền đáp lại điều này.

Lúc mình post chap 2 là fiction đã xong.

Cám ơn các bạn đã ủng hộ mình.

~*~*~

Tôi mới đi gặp gia đình X về đề sắp xếp công việc gia sư của tôi. Tôi quyết định mua gấp một cuốn sổ để trút gánh nặng trong lòng vì tội lỗi đang đè chết tim tôi.

Trước hết tôi cần phải khẳng định với bạn tôi là người Trung Quốc, 100%, không lai căng gì sất. Tôi có cơ may được bám trụ ở cái xứ Mẻo này nhờ học bổng tôi giành được khi còn năm nhất trường Đại học Bắc Kinh, chuyên ngành Tài Chính.

Lời thú tội thứ nhất: tôi không thích ngành Tài chính.

Tôi chọn Tài chính vì tôi không biết chọn ngành nào, tôi chỉ biết mình phải vào được Đại học Bắc Kinh. Là người Trung Quốc cầu tiến, sau khi học xong trung học, bạn phải đỗ Đại học, không cần biết ngành nào, cứ đỗ đã rồi tính sau. Tôi sang đây tiếp tục trải nghiệm với Tài chính một cách đầy đau thương.

rất muốn thoát nhưng thoát rồi không biết đi về đâu nên đành ở lại, gắng cố bám bằng rồi tỉnh sau. Người Châu Á luôn chuộng giải pháp an toàn.

Khi sang Mỹ tôi vẫn phải vật lộn kiếm sống như hàng đông lao động nước tôi chạy sang đây, cả hợp pháp lẫn bất hợp pháp. Tôi được anh bạn đồng hương L, người chuyên chạy bàn cho đám nhà giàu tại nhà riêng của họ khi có tiệc, mách rằng có cái gia đình X (tôi cần giữ danh tính của tất cả, kể cả tôi, bởi lẽ sau này tôi cần phải chửi sau lưng họ thì cũng không vấn đề gì nếu cuốn nhật ký bị thất lạc) than thở bảng điểm của cô con gái rượu, họ đang cần một gia sư riêng cho con bé, lương sẽ trả rất hậu, gấp 5 lần công việc cũ của tôi. Tất nhiên tôi đòi anh bạn là môi giới gia sư cho tôi vì tôi mới bị con gà chiến Kentucky đá đít và rất cần tiền.

Kì diệu thay, tôi được nhận. Gia đình X có vẻ thích tôi, có lẽ tại tôi hiền lành hoặc tại cái bảng thành tích ấn tượng ở trường của tôi. Họ tin tôi tới nỗi không cần kiểm lại vốn tiếng Pháp của tôi mà cho tôi dạy con gái họ.

Con gái rượu của họ, cô học sinh đầu tiên của tôi, một cô người Á Mẽ Lợi Gia đích thực, tóc vàng, mắt xám xanh, da trắng, nhà giàu, học giỏi, bảng điểm hầu như A và A+, ngoan hiền, đội trưởng đội cổ vũ, chủ tịch câu lạc bộ văn nghệ, vân vân và vân vân, còn nhiều điều tốt đẹp về nó lắm mà nếu tôi rành liệt kê ra thì chắc cuốn nhật ký này sẽ hết chỗ. Bạn có thể coi nó là một phiên bản trung học của Taylor Swift nổi tiếng vì sinh nhật của nó rơi vào ngày 13/12, hoặc nói một cách dân dã hơn thì con bé đích thực là nữ chính ngôn tình, hoàn hảo tới từng cọng tơ lông. Ông bà X đã khoe tất cả những gì về nó ngay khi chúng tôi mới gặp mặt nên bạn đừng ngạc nhiên vì sao tôi quá rành rẽ dù chưa trực tiếp gặp nó.

Lời thứ tội thứ hai: dù bản thân người Trung Quốc tôi thuộc trường hợp hiếm hoi là chưa bao giờ rớ tay vào Ngôn tình.

Thứ nhất là tôi không có tiền, thứ hai là không có thời gian. Bạn sẽ tự hỏi làm sao tôi có thể hòa nhập với bạn bè khi không biết gì về ngôn tình. Những tóm tắt, bình luận trên mạng được gõ ra để làm gì? Tôi không đọc không có nghĩa là tôi không biết. Tôi chỉ cần gõ tên truyện vào công cụ tìm kiếm, chỉ 15 phút sau tôi có thể kẻ vạch thay vì phải bỏ ra một tuần để đọc hơn 100 chương. Tôi biết rất nhiều tác phẩm nhưng hầu như chẳng đọc trọn vẹn cái nào. Mọi người vẫn ngưỡng mộ tôi là dân đọc sách biết nhiều, chỉ mình tôi biết đó là hữu danh vô thực.

Tại sao con bé bảng điểm A ấy lại cần gia sư? Như tôi đã nói: điểm của nó hầu hết điểm trên A, tức là có môn nó bị C, đó là môn tiếng Pháp.

Tôi là gia sư tiếng Pháp cho nó và theo thỏa thuận với ông bà X, tôi sẽ bắt đầu dạy kèm nó trong hai tuần nữa.

Lời thứ tội thứ ba: tôi không biết tiếng Pháp, hoàn toàn không.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thù Tội* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Việc gia sư tiếng Pháp tiềm ẩn có nhiều nguy cơ nên tôi cần phải tìm thêm công việc nữa. Tôi xin họ cho tôi 2 tuần để sắp xếp lại công việc, thực chất là học tiếng Pháp. Tôi cảm thấy mình dễ dàng bị bóc mẽ vào bất cứ lúc nào. Tôi vạch ra đủ mọi tình huống có thể xảy ra, như là lỡ nhà có khách người Pháp tới thăm và họ cần tôi làm phiên dịch viên...

Không tưởng tượng nữa, khủng hoảng quá, xác suất để nó xảy ra quá thấp để quan tâm. Họ đâu phải lúc nào cũng có nhà để vu vơ hỏi tôi vài câu tiếng Pháp được, đúng không?

Lời tác giả: tớ viết xong hết rồi đây, các cậu cứ từ từ thưởng thức nhé, tớ sẽ post vào thứ 2 và thứ 6, tùy tình hình có thể thay đổi. Khoảng thời gian ấy để tớ biên tập lại cho mượt hơn và câu được nhiều view hơn m'

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thù Tội* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Chắc là định mệnh nhưng tôi không thể tìm được thêm công việc nào khác. Một tuần trôi qua với những bài toán đáng ghét và việc làm dật dờ trước mắt.

Tiếng Pháp cũng khá dễ, thật may mắn! Tôi mất hai tuần vật lộn với nó. May mà nó cũng na ná tiếng Anh nên cũng không đến nỗi nào, nhưng giống từ đực cái đích thực là một phát minh mang tính thảm họa cao nên tôi không ngạc nhiên nếu tiểu thư điểm A ấy bị C môn tiếng Pháp. Dù sao thì thà vật với tiếng Pháp còn hơn là với Tài chính, cụ thể là toán cao cấp. Tôi sẽ sở hữu một lượng tiếng Pháp tạm ổn trước khi chính thức vào công việc gia sư. Rồi dần dần, tôi sẽ chinh phục được tiếng Pháp.

Bạn đã học tiếng Pháp như thế nào?

Tôi xin làm gia sư dạy tiếng Pháp cho một tiểu thư nhà giàu trước khi học tiếng Pháp.

Lời tác giả: Hai chap này nó ngắn nên mình post luôn :3

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi dạy, ngày đầu tiên tôi chính thức gặp mặt tiểu thư A.

Tôi chỉ mới thấy nó qua tấm ảnh gia đình khi đang ngồi tiếp chuyện với ông bà X, còn tiểu thư A đi tập kịch đến khuya mới về nên hôm nay là ngày đầu tôi gặp nó. Ngoài đời nó đẹp hơn trong ảnh mới đáng sợ.

Tiểu thư A thấp hơn tôi một chút, dù con bé mới 15 tuổi và đang học lớp 10, tức là nó sẽ cao hơn tôi khi nó bằng tuổi tôi, hiển nhiên là thế, bọn người Tây lớn nhanh lắm. Tôi hỏi ở Trung Quốc cũng thuộc hạng cao ráo trong lớp, chỉ thấp hơn 5 bạn nữ khác cùng lớp mình. Nó nhìn nhỏ bé và mong manh đúng chất tiểu thư búp bê. Người nó mảnh quá nên tôi đoán người Mèo không thích tướng nó lắm, nhưng người Trung như tôi lại rất thích kiểu này.

Lúc tôi đến, con bé mở cửa phòng cho tôi. Nó đứng trước mặt tôi, mặc có mỗi cái áo thun dài qua hông một chút như mốt trên phim truyền hình Mèo cho phép tôi nghi ngờ việc nó có mặc quần không. Tôi liếc nhanh. Chân nó trắng... Nó đẹp, rất đẹp và rất thơm. Về đẹp của nó vừa dịu dàng, vừa thanh thoát lại vừa cuốn hút. Nó đích thực là hiện thân của “băng thanh ngọc khiết” trong truyền thuyết ngôn tình. Mái tóc vàng lượn sóng tăng thêm vẻ quý tộc và đôi mắt xám xanh sâu thẳm mang lại vẻ sắc sảo cho nó. Thứ cuốn hút nhất ở nó là đôi mắt xám xanh ấy, khi nhìn vào tâm trí tôi có cảm giác như bị lạc trong mê cung. Ông bà X không muốn thuê gia sư nam cũng có lý của họ. Khi nghe những gì kể về nó tôi thấy bình thường, mà khi nó đứng trước tôi thì tôi ghen tị khủng khiếp. Sự hoàn hảo của nó làm tôi bắt đầu sinh ác cảm với nó, ít nhất về mặt ngoại hình. Hơn nữa kiểu cách công chúa không phải gu của tôi (tôi thích kiểu như Charlize Theron hay Natalie Portman í, nhìn thông minh, mạnh mẽ) nên tôi không bao giờ hiểu nổi vì sao bọn con trai khoái những đứa con gái nhìn dễ vỡ như A. Do bản tính thích che chở người khác của đàn ông ư?

Tôi chuẩn bị tinh thần để kiểm chế dạ dày của mình nếu ngoại hình công chúa của A có kèm theo giọng nói nhão nhột nũng nịu. Nhưng may mắn điều đó đã không đến. Giọng của A thanh, không nhão, thanh thoát như đáng người nó vậy, sự so sánh này có vẻ buồn cười nhưng tôi không biết diễn tả thế nào.

A mỉm cười chào tôi ra về một tiểu thư có học và khuôn phép. Nó bước sang một bên mời tôi vào trong rồi mời tôi ngồi xuống giường, nó ngồi cạnh tôi. Sau những câu hỏi làm quen, nó đặt tay lên đùi tôi làm tôi hơi sồn da gà nhưng cứ để đó. Tôi vẫn chưa quen với lối cư xử phóng khoáng của dân Mèo, lúc mới đến đây tôi hết hồn khi người ta dễ dàng ôm và hôn má nhau giữa công cộng, cùng giới thì không nói làm gì nhưng mà khác giới.... Nam nữ thụ bất thân. Cái đặt tay lên đùi của con bé chỉ là cách xử sự tỏ ý thân thiện trong văn hóa Mèo của nó, tôi không nên tỏ khó chịu kéo làm tiểu thư A méch lòng và vụt mất cơ hội gia sư cũng như 2 tuần cây tiếng Pháp của mình, chưa kể công việc gia sư này là thứ duy nhất giúp tôi có tiền trả tiền phòng bây giờ. Lối cư xử tự nhiên của người Mèo, điển hình như cái đặt tay lên đùi người khác ấy, làm tôi bối rối ít nhiều. Tôi không thoải mái khi bị đụng chạm thân thiết bởi người lạ, đùi lại là nơi nhạy cảm. Tôi liếc nhanh quanh căn phòng rộng bằng ba phòng ngủ của tôi để kiểm cái gì đó khen cho đỡ ngượng nghịu.

“Ừm.. đệm này êm nhỉ?” - tôi nặn ra một nụ cười với nó, tay vuốt ga trải giường màu kem.

“Chỉ có muốn nằm thử không?” - Nó nằm xuống, nghiêng người về phía tôi, tay chống đầu, tay kia vỗ vỗ mời tôi nằm xuống. Tôi nghe theo nằm xuống. Giường êm hay không tôi không rõ, chỉ biết là lúc tôi liếc mắt sang thì đập ngang mắt tôi là ngực của nó lấp ló sau áo thun mỏng dính và may là màu đen. Tướng nó tuy mảnh nhưng hàng họ vẫn đầy đủ. Khi bằng tuổi tôi, ngực nó lớn hơn ngực tôi là cái chắc. Vốn dĩ về phần ngoại hình cái gì nó chả hơn tôi chứ.

“Ừm... thế mình học được chưa?”

Tiểu thư A mỉm cười ngồi dậy trước, đưa hai tay ra đỡ tôi dậy theo. Chúng tôi ngồi vào bàn học.

Buổi học tiếng Pháp đầu tiên bắt đầu.

À tiểu thư A có mặc quần.

“Em học đến đâu rồi?” - tôi hỏi khi lật sách của nó ra, chỉ chút những hình vẽ nguyệt ngọc được tranh thủ tạo ra trong lúc giáo viên không để ý. Tôi nuốt khan. Thực ra thì mấy phần này tôi chưa học.

“Vỡ lòng? Chị cứ dạy em từ đầu đi, em bị mất căn bản.”

Tôi như mớ cò trong bụng đóng sách lại.

“Thế chị dạy em bảng chữ cái nhé?”

Nó gật đầu. Nguyên buổi chiều 2 tiếng đồng hồ đó chỉ về bảng chữ cái tiếng Pháp. Chắc chắn A không dốt đâu, nhưng mà nó hình như không có duyên với tiếng Pháp. Tôi ngạc nhiên khi biết nó được điểm C môn này chứ không phải là F. “Tất cả nhờ thằng ngồi cạnh em là người gốc Pháp.” - câu trả lời của nó.

“Thế sao em còn bị C, đáng lẽ là A chứ, cậu ta từ Pháp sang mà?”

“Em không hẹn hò với hần nên chỉ được C thôi. Em tóc vàng chứ có hoe đâu mà đồng ý hẹn hò cái thằng Pháp bựa đòi thích đá lười ấy để đổi lấy điểm A?” - nó nhăn mặt. Đá lười thì nghe cũng gồm thật, tôi thông cảm cho nó. Mà cái thằng người Pháp ấy cũng mất dạy bỏ xừ, con nít vắt mũi chưa sạch đã đòi đổi tình lấy điểm.

Khi còn 15 phút nữa kết thúc buổi học, nó bỗng hỏi tôi: “Tên tôi là A” nói trong tiếng Pháp như thế nào?”

“Je..” - tôi phát âm chậm cho con bé theo - “...m'appalle...” - chỉ tay vào con bé hàm ý bảo nó nói tên nó và chúng ta có:

“Je...m'appalle...meow meow.” - Nó không nhìn tôi, thân nhiên nghịch bút và lặp lại câu meow meow ấy thêm hai lần nữa.

Lời thú tội thứ tư: nếu là đàn ông, tôi sẽ chết vì sự dễ thương của tiểu thư A.

Trước khi tôi về tiểu thư A cho tôi facebook, twitter, và blog của con bé, “để dễ trao đổi học hành” như nó nói. Để giết thời gian tôi mới vào mấy trang mạng xã hội của nó xem. Đếch hiểu nổi toàn hình tự sướng chu môi há mồm của nó thôi đã được cả mấy trăm likes, lượng người theo dõi của nó trên facebook hay twitter tính đến con số cả chục ngàn. Ô tôi đang gia sư cho một nàng hotgirl mạng này!

Blog của nó thì kém nhộn nhịp hơn, toàn về những thứ sến sẩm tình ái này nọ, mà cũng đúng, đòi nó được chu cấp đến tận miệng thế kia thì ngoài yêu đương ra nó có gì phải lo đâu. Điểm nổi bật ở blog nó là mấy bài bình luận về tiểu thuyết văn chương tình yêu, toàn là những truyện tôi chưa đọc bao giờ với lại tôi cũng không có hứng thú với những thứ diễm tình. Câu cú còn sai chính tả với ngữ pháp thế mà lời bình khen hay vẫn ầm ầm. Mà bạn trai nó đâu nhỉ, tôi lướt cả 3 trang ấy mà không thấy có cái gì liên quan đến bạn trai?

Không khoe khoang chuyện tình cảm là một điểm cộng cho A.

Lời thú tội thứ năm: bạn khoe người yêu trên mạng làm tôi ngứa mắt bỏ xừ, dù trong số đó có cả cô bạn cùng phòng tôi rất mến, may mà chỉ được vài tháng vì sau đó chúng nó chia tay, và mỗi khi có cặp nào chia tay, tôi khoái chí vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thú Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Giảng viên môn Kinh tế vĩ mô của tôi là một phụ nữ xinh đẹp người Nga, 32 tuổi, tóc sẫm màu, ngạo nghễ với đôi mắt xanh lá sáng quắc, đặc trưng của dân Đông Âu. Cô ấy có những phát ngôn hết sức sốc trong giảng đường, chẳng hạn: “Sau khi lấy được bằng, có anh chị nào tính đến việc ngồi ở đầu đường xin tiền không?” ngay ở buổi học đầu tiên. Tôi tạm gọi cô ấy là T. Sau hai tháng học với cô T, tôi nhận ra mình cần phải đưa cô ấy vào trong cuốn nhật ký này.

Cô ấy thật quá quắt!

Tôi không phủ nhận cô ấy giảng bài rất hay và rất có óc hài hước nhưng mà...

Cô T cho bài luận tôi điểm B đấy, bạn tin được không? Với lời phê: “thiếu tính sáng tạo”!

Nó là kinh tế, nó là vĩ mô, nó cần mẹ gì sáng tạo??? Nó có phải là văn học đâu!

Ờ mà, đã gay còn lảm chuyện!

Cô T ấy là lesbian, cô tuyên bố ngay bữa đầu tiên khi có anh chàng chăm chăm nhìn vào mông cô ấy hơn là bài giảng. Cực kỳ yêu nước Nga dù cái nước đó nó kì thị cô kinh đi được, nên tôi ngờ cô là điệp viên của KGB cài cắm vào.

Lời thú tội thứ sáu: tôi không ưa cô T.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thú Tội* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Hôm nay gia đình tôi ở Bắc Kinh đang làm bữa cơm gỗ cho em trai tôi. Người Trung Hoa trọng ngày giỗ, nó kiểu như một lễ kỉ niệm nhắc nhở rằng đã có thời người đó ở bên mình. Tôi nói chuyện với ba mẹ qua skype, nhiệm vụ cuối tuần của tôi để ba mẹ tôi chắc là tôi học hành hoặc đi làm những thứ có ích chứ không phải ăn chơi trác táng như báo chí đăng, và tuyệt nhiên không đả động gì tới cậu em trai đoản mệnh của tôi. Họ biết tôi không quên nên không nhắc, họ cũng biết nhắc đến chỉ khiến cuộc trò chuyện buồn đi. Tôi vẫn luôn đánh giá cao sự tinh tế của người Á Đông hơn hẳn.

Nó chết khi mới 7 tháng tuổi vì bị lỗi ra từ bụng mẹ quá sớm và không khoan nhượng. Bà nội tôi kể lúc người ta lôi nó ra ngoài nó vẫn còn thở, yếu dần và vài phút sau thì tắt hẳn. Không ai coi việc phá thai 7 tháng tuổi khi ấy là bất hợp pháp cả. Trung Quốc thân nhiên chấp nhận điều đó thông qua chính sách một con. Tất nhiên chính sách này có những ngoại lệ nhưng gia đình tôi không nằm trong ngoại lệ ấy.

Bố tôi là trưởng tộc, cực kì cần một đứa con trai nhưng đứa đầu của ông lại là con gái, tức là tôi. Ông đã bàn với mẹ tôi về việc lén mang thai thêm lần nữa, nhưng tiếc thay kế hoạch bị lộ, mẹ tôi đã mang thai sang tháng thứ 7. Tôi chỉ nghe bà kể lại chứ không được chứng kiến trực tiếp. Bà tôi cay đắng bảo đó là vụ việc trả thù cá nhân được khoác lên lớp áo chính sách nhà nước nhưng bà không kể rõ mối thù đó là thế nào, tôi chỉ biết nó liên quan tới bố tôi. Sau này ai đó nói rằng là vì bố tôi đã tham gia sự kiện Thiên An Môn. Thằng bé bê bết máu mẹ được quán trong một cái chăn và suýt bị họ mang đi để ném vào xe đồ rác như miếng thịt ôi nếu không phải vì bà tôi cầu xin họ trả lại để gia đình được làm hậu sự cho nó, dù gì nó đã sống một vài phút đủ để được coi là một con người. Họ trả lại đứa bé và mang chiếc nhẫn vàng của bà tôi đi. Một cuộc trao đổi.

Sau vụ đó mẹ tôi ốm cả nửa năm trời. Nếu bạn không phải là người Châu Á, bạn sẽ không thể nào hiểu được áp lực và khao khát cần một đứa con trai lớn đến thế nào. Chỉ có con trai mới có thể duy trì dòng giống, thờ cúng tổ tiên, và những quyền lợi, nghĩa vụ thiêng liêng khác mà con gái tuyệt đối không thể làm được, không phải vì con gái không thể mà vì truyền thống không cho. Mẹ tôi không thể mang thai được nữa vì biến chứng của chính sách đó. Cả họ tôi ngậm gậy sức ép lên bố tôi, một cách đầy si nhục. Họ không cho ông được ngồi mâm trên, họ coi ông là kẻ bất lực, một đứa con bất hiếu, họ khiến ông phải nghĩ đến việc tìm một đứa con trai ở ngoài. Vì ông yêu mẹ tôi hơn lòng kiêu hãnh nên mới không đành lòng li dị bà để kiếm một người phụ nữ khác có thể sinh cho ông thêm một đứa con. Nhưng có lẽ số trời đã định, ông không thể tìm được thêm đứa con nào khác. Nhiều năm sau tôi nghĩ không phải vì ông không thể mà có lẽ ông không đi tìm vì ông thương mẹ tôi quá. Tình yêu của ông dành cho mẹ là niềm mơ ước của tôi, tôi chỉ mong sau này sẽ có một người đàn ông yêu tôi như thế là quá tốt rồi.

Thế rồi để tránh sự lạc hậu ngu muội của vùng quê, để tránh sự si và không đáng phải chịu trút lên đầu, bố tôi quyết định đánh liều mang cả gia đình lên Bắc Kinh. Vùng đất tưởng như không có chỗ cho dân chân lấm tay bùn, đã mở rộng cho gia đình tôi. Cuộc sống ở Bắc Kinh khảm khá hơn nhiều, cả về vật chất và tinh thần. Khi có của ăn của để, bố đưa bà lên Bắc Kinh sống cùng gia đình, không bao giờ về quê nữa. Thành ra Hà Nam đối với tôi xa lạ chẳng thua gì Tây Thiên.

Nhưng có một điều không thay đổi từ Hà Nam lên Bắc Kinh, ấy là cái ước muốn tôi và em trai tôi được đổi số phận cho nhau, như bóng ma ám, vẫn lảng vảng trong tâm khảm gia đình. Dù tôi có làm gì, có giỏi hay hoàn hảo ra sao họ cũng không quan tâm. Cả tuổi thơ tôi phải sống dưới cái bóng của người em trai đã chết.

Lời thú tội thứ bảy: tôi ghét gia đình tôi.

Tôi tới đây để không bao giờ phải nhìn thấy thứ khác ngoài chìm trong ánh mắt họ nhìn tôi: “Giá như đây là đứa bé trai ấy, giá như cái xác bé bỏng dưới đất lạnh kia là tôi.”

Tôi đã kể rằng giấy của cuốn nhật ký này tốt tới nỗi có thể thấm được nước mắt chưa nhỉ? Rất tốt là đằng khác.

Tối nay tôi sẽ thử nghe vài bài tiếng Pháp xem sao.

Que sera sera, chuyện gì đến sẽ đến...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thú Tội* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Những tháng ngày mệt mỏi với số học, tạm thời nhật ký xếp xó, không viết lách gì trong tháng này. Khi đầu tôi nhét đầy số vào thì không thể còn chỗ

trống dành cho chữ nghĩa. Tôi cần phải ôn thi và học tiếng Pháp. Càng tiếp xúc, càng học sâu, tôi càng yêu thích tiếng Pháp. Tôi tự nguyện rửa mình vì sao trước đây hồi trung học tôi không theo học thứ tiếng này, nhưng rồi nghĩ lại dù lúc đó có nhận thức được sự tuyệt vời của tiếng Pháp tôi cũng không có thời gian để học nó, thời gian luyện thi để vào đại học Bắc Kinh đã chiếm hết 3/4 ngày của tôi rồi.

Tiếng Pháp nghe rất là sexy như trên giường nhưng phát âm thì khó chết bầm! Điền hình là từ “r” ấy, phát âm như khi bạn đang ngửa cổ lên súc miệng, nói huych toẹt ra là giống tiếng ngáy ngủ bị sặc nước. Cô bạn cùng phòng của tôi nói bọn Pháp ngoài đời nói chuyện không nghe sexy như truyền thông quảng bá thế đâu, nó cứ ngang phè và theo cô bạn thì tiếng Anh hay hơn tiếng Pháp về mặt bằng chung. Có thể cô ấy đúng vì dù sao cô ấy từng cặp với một anh người Pháp gần 30 tuổi đã có vợ.

Hôm trước tôi dạy học xong, chuẩn bị đi về thì gặp bà X (lần đầu tôi gặp phụ huynh của tiểu thư A ở nhà kể từ hôm xin việc đến nay) ở phòng khách đọc tạp chí và không thèm ngước lên nhìn tôi lấy một cái sau câu chào của tôi, hỏi tôi A thế nào. Tôi đáp con bà rất ngoan rồi xin phép chuẩn về sớm vì khi ngang mặt lên nhìn tôi sau câu trả lời khen con gái bà, mắt bà ấy ngay lập tức bật chế độ soi. Đó là một người đàn bà đã ngoài 40, mảnh mai như con gái bà, và hẳn đã có một thời xuân sắc. Bà ấy có cặp mắt soi mói rất khó chịu. A thừa hưởng màu mắt từ mẹ mình và tôi hi vọng nó không thừa hưởng cái soi mói ấy, cứ mãi trong như hồ Crater là đủ rồi. Tôi đoán để giữ được vóc dáng không bị phì ra như những người đàn bà cùng tuổi khác, bà đã phải trung thành với những bữa ăn chay như thế nào. Bà X là người ăn chay, bà thể hiện điều đó ngay hôm tôi đến gặp ông bà X lần đầu để xin việc như một cái gì đó rất đáng tự hào. Khi người giúp việc dọn ra một đĩa bánh quy đãi khách (tức là tôi), bà hỏi có “chất thịt” trong bánh không. Chỉ khi chị giúp việc trả lời là không bà mới yên tâm cắn một miếng bánh. May cho tôi là bà X thích soi quần áo hơn soi kiến thức. Hẳn trong đầu bà nghĩ có nên thuê cái con ăn mặc lố lẩn này làm gia sư cho con mình không. Chồng bà, ông X, thì như bất kì những người đàn ông bình thường khác, cũng có bụng bia, đầu hói, giọng sang sảng, dễ tính cực kì. Họ chỉ có một đứa con gái duy nhất là tiểu thư A. Chắc họ không muốn sinh thêm con, có thể sự kiêng khem của bà vợ lớn hơn ý nguyện có thêm con của bà. Bà X thích giữ vóc dáng đẹp còn ông chồng thì... tôi không chắc lắm. Nếu đây là kiểu mẫu gia đình bị kịch thời hiện đại (việc bà X thích ăn chay để giữ dáng đủ làm tôi kết luận gia đình X không mấy hạnh phúc lắm) thì ông chồng thích ngủ với bất cứ người đàn bà nào miễn cô ta không phải là vợ mình.

Theo thỏa thuận thì tôi sẽ dạy kèm con bé vào chiều thứ 3, thứ 5 hàng tuần, trừ khi con bé có việc với tập kịch hoặc với đội cổ vũ của nó. Thật may, là một người nổi tiếng nên nó có rất nhiều việc phải làm nên không tuần nào nó học trọn 2 buổi với tôi như trong hợp đồng gia sư được ký kết giữa tôi và phụ huynh nó. Đáng lẽ với trách nhiệm của một người dạy, tôi phải sắp xếp một buổi dạy bù cho nó nhưng nó lười và tôi cũng lười nên cả hai âm thầm đồng ý với nhau lừa dối phụ huynh. Ông bà X đi suốt, chẳng rảnh kiểm xem tôi có hoàn thành 2 buổi/tuần, cái lần đụng độ với bà X ở phòng khách ấy là lần duy nhất, sau buổi đó chị giúp việc (cũng là người Trung Quốc như tôi) bảo tôi cứ thoải mái, ông X sang Nhật 2 tháng còn bà X thì tới Hollywood làm phim mất 4 tháng. Tôi đi dạy bất thường và được trả công bình thường, tôi đã lười gấp đôi như thế đấy, nhà còn một ông quản gia nhưng ông ta có vẻ cũng không quan tâm lắm. Tôi không có gì để phàn nàn về học sinh của mình, nó quá ngoan để bị phàn nàn, chỉ là nó quá xinh nên tôi phải ghen.

Tôi nên dừng việc ghen tị này lại, tôi đến đây để học chứ không phải để đi ganh với con oắt Mèo xa vời nào đó.

À và nếu thời gian rảnh còn nhiều thế này thì sao tôi không tranh thủ kiếm thêm một công việc khác nhỉ? Một công việc nào đó làm vào cuối tuần để còn thời gian học hành nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Cuối cùng tôi cũng tìm được công việc thứ hai cho mình, đó là chạy bàn tiệc với L vào thứ 7 và Chủ Nhật. Công việc nặng nhọc mà lương chẳng bằng với gia sư.

Đáng lẽ tôi nên đi ngủ giờ này nhưng tôi cần phải thú tội với cuốn nhật ký để nhẹ lòng hơn, lúc đó tôi mới ngủ được.

Thiệt tình tôi muốn xé cái trang nói xấu giảng viên T của mình quá.

Chả là hôm nay là ngày đầu đi làm của tôi, phục vụ tiệc đính hôn. Trong đám khách khứa ấy có cô T. Cô ấy nhận ra tôi khi tôi đang cúi húi gỡ nút chai vang. Thú thật tôi hết hồn khi nghe giọng nói của cô dù cô chỉ nói “chào” với tôi. Khác với sự ngạo nghễ trên bục giảng, ở đời thường cô ấy khá là hiền dịu. Cô mang chai vang sang bàn bên kia dùm tôi vì ở đó toàn là bạn của cô. Khi cặp uyên ương tuyên bố lí do của buổi lễ bằng một đoạn văn lê thê sến sẩm về tình yêu vĩnh cửu, tôi mới được nghỉ tay và đứng cạnh cô T. “Một cặp đẹp đôi, đúng không?” - cô T hỏi tôi. Tôi gật đầu đáp có. Rồi cô ấy hỏi tôi có tin vào tình yêu vĩnh cửu, tôi muốn trả lời là không nhưng thế thì không hợp với không khí tràn ngập tình ái này nên tôi chỉ ư ử tỏ ra mình có chút đồng ý. Cô T không nói gì, đôi mắt cô ấy hôm nay không sáng rỡ như mọi khi.

Cô T hỏi tôi sau buổi làm có rảnh và mời tôi uống nước. Tôi lưỡng lự đồng ý. Tôi vẫn tức vụ điểm B nhưng lại nghĩ nếu lần la làm quen thân với cô thì biết đâu sẽ cải thiện đôi chút? Chúng tôi mua nước ngọt ở máy bán tự động, giờ này các quán cà phê đã đóng cửa, chỉ trừ mấy quán bar vẫn tấp nập. Cô T lại hỏi tôi có tin vào tình yêu vĩnh cửu, và lần này tôi có thể thành thật trả lời là không:

“Tất cả mọi thứ đều vận động và biến đổi.”

“Thật triết học!” - Cô T cười nhận xét. Tới lúc đó tôi mới biết cái tâm trạng nào đã đeo bám cô suốt buổi tối này: nỗi buồn. - “Cô gái đó cũng nói sẽ yêu cô mãi mãi.”

Tôi giật mình: “Ai cơ ạ?”

“Cái người đã hứa trước mọi người rằng cô ấy sẽ yêu anh mãi mãi ấy.”

Tôi chỉ biết thốt “oh”.

“Bọn cô đã từng hẹn hò hỏi cô là nghiên cứu sinh. Cô yêu cô ấy lắm. Có lẽ sai lầm lớn nhất của con người là yêu quá nhiều một cách vô điều kiện. Sau ba năm tưởng chừng bọn cô có thể cưới nhau được thì cô ấy nói lời chia tay, bảo rằng cô chỉ là một trải nghiệm. Cô ấy vô tư lắm, chẳng biết gì tới nỗi đau của cô đâu.”

“Thế... sao cô còn làm bạn với cô ấy?” - thề nếu tôi là cô T thì tôi sẽ tát ả vài cái!

“Vi cô muốn được ở bên cô ấy, mắt cô ấy còn đau đớn hơn. Em có thể gọi cô là con ngu cũng được vì sự thực đúng là thế mà.” - cô T lại cười còn tôi thì thấy tội nghiệp.

“Rồi cô sẽ tìm được người xứng đáng hơn để yêu thôi.” - tôi chỉ biết an ủi có vậy. Cô T gật đầu cảm ơn tôi vì đã bỏ thời gian nghe chuyện tâm phào của cô. Chúng tôi tám thêm vài chuyện về trường lớp nữa như là: cô T thích những sinh viên đến trường này học bằng học bổng (tôi cũng tới trường này bằng học bổng, tôi có lí do để tin rằng cô T quý tôi nhỉ?) vì họ thông minh và có trách nhiệm hơn, hay những lần cô phải từ chối lời mời hẹn hò của các đồng nghiệp nam và lời mời tình một đêm của đồng nghiệp nữ, “Trong công việc không nên để tình yêu dính vào, không thì phức tạp lắm” - cô kết luận bởi cô đã trải qua một lần rồi và từ đó cô sẽ không có bất cứ mối quan hệ ngoài luồng nào với đồng nghiệp, nhưng mà cô ấy không kể chi tiết lần sai lầm của cô như thế nào. Có lẽ nó nên là một bí mật.

Cô T đề nghị đưa tôi về nhà. Tôi tất nhiên là đồng ý. Xe hãng BMW bóng loáng và thoang thoang mùi phong lan. Trước khi vào nhà cô T gọi tôi lại và nói nếu trong học tập cần gì cứ việc tìm cô, cô sẽ giúp tôi tốt nhất có thể, trừ vụ xin nhờ nâng điểm ra. Sau đó thì cô ấy đi bar giải sầu. Cô T ngoài đời dễ mến ấy chứ?

À tôi mới nhận được một tin nhắn trên facebook, nội dung là con bạn hồi cấp 3 của tôi đã lấy chồng. Tôi bị shock thật sự, nó mới 20 tuổi như tôi thôi mà!

Bây giờ tôi có thể đi ngủ. Ngày mai là thứ hai, có tiết của cô T. Hi vọng cô ấy không ngủ gục trong lúc giảng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Hôm nay là buổi gia sư thứ 10. Để tìm cách xoay sở với công việc này tôi phải tự mày mò tiếng Pháp trước khi tới nhà tiểu thư A. May cho tôi, sau 5 buổi, con bé mới chỉ đọc được bảng chữ cái và một số câu thông dụng trong tiếng Pháp, như là “Je m'appelle... meow meow.”

Meow meow...

Nó không bao giờ phát âm tên nó trong tiếng Pháp. Nó bảo nó vui vẻ khi được gọi là “meow meow”. Hiện tại thì nó mới biết giao tiếp thông thường bằng tiếng Pháp, kiểu “xin chào, bạn có khỏe không?”, kiểu trình độ ngang dành cho bọn con nít mới học ấy.

Điều đó cho tôi thời gian với tiếng Pháp. Là một người đầy trách nhiệm, tôi phải bảo đảm mình không dạy sai điều gì không thì lương tâm sẽ bị cắn rứt vô cùng. Một ngày không xa tôi sẽ rành thứ tiếng này trước khi tiểu thư A đủ khả năng để đọc được bảng quảng cáo bằng tiếng Pháp. Tôi nghiêm túc nghĩ đến việc Tiếng Pháp yêu tôi hơn nó, tôi tự hào cực kì, tôi và tiếng Pháp không phải tình đơn phương như tôi và Tài chính.

Nhắc tới Tài chính, cô T hỏi tôi có nghiêm túc theo ngành này thật không vì rõ ràng cô không cảm thấy sự nhiệt huyết của tôi với môn học của cô. “Nhưng em đâu còn lựa chọn nào khác?” - tôi đáp. Cô T nói: “Em luôn có lựa chọn, bỏ hoặc theo, nhưng rõ ràng em đã lựa chọn chịu khổ tiếp.”

À tiểu thư A gửi lời mời kết bạn với tôi trên facebook. Tôi lờ đi vì tôi không muốn dính dáng với bọn nổi tiếng thì hôm đi dạy tuần trước tôi bị nó ép phải chấp nhận. Tôi miễn cưỡng kết bạn nhưng sẽ bỏ theo dõi mọi bài viết của A vì không thể để cái trường nhà thân yêu của mình bị khủng bố bởi hình tự sướng của nó.

Hôm nay là thứ ba, tôi kết thúc buổi học trên trường là leo lên xe buýt tới biệt thự của gia đình X. Là một đứa tã cảnh kém cỏi, nên tôi chỉ có thể nói cái biệt thự nó to bằng một khu phố với thảm cỏ xanh và đám cây cối mà tiền để chăm sóc chúng có lẽ còn tốn hơn cả tiền sinh hoạt của tôi. Vừa đi bộ tới nhà nó thì tôi phát hiện ra hôm nay người người ra vào biệt thự nhà nó tấp nập và qua lại như mắc cửi. Biệt thự được trang trí sặc sỡ với đủ thứ quái lạ được khiêng từ trong ba thùng xe tải đồ gần đó vào nhà. Tôi cẩn thận bước vào trong đi qua phòng khách tìm A với nỗi hồ nghi rằng hôm nay mình được nghỉ dạy. Nhưng A đã phát hiện ra tôi trước, nó liến vẩy tay khi nhìn thấy tôi.

“Hôm nay nhà có tiệc à?” - tôi hỏi trong lúc tránh đường cho một...tháp sô cô la?

“Hôm nay là sinh nhật em.” - tiểu thư A ngẩng đầu lên trả lời tôi rồi cúi mặt hí hoáy đánh dấu trên tờ giấy. Tôi ngó người ra một lúc. 13/12 là hôm nay. Facebook của tôi nhấp ảnh Taylor Swift.

“Thế chúng ta...” - tôi như mở cò trong bụng vì sẽ không phải dạy học hôm nay và sẽ được về nhà sớm. Nó bèn cắt cò tôi mới mở:

“Hôm nay chị sẽ dự sinh nhật em.”

Hay chưa? Không hẹn trước, không báo trước, cứ thế mà bắt người ta phải dự? Chỉ ít cũng phải biết nhắn qua facebook chứ? Tôi từ chối ngay tấp lự lấy cớ bị ốm, tôi chả rảnh để dự sinh nhật đám con nít 15-16 tuổi trong khi với chừng đó thời gian tôi có thể hoàn thành bài tiểu luận để tuần sau nộp.

Và thế là tiểu thư A rom rớm nước mắt như cún con nhìn tôi: “Nhưng... nhưng em rất quý chị...”

Ý, con bé quý tôi kia!

Nước mắt là thứ tôi hãi cực kì.

Kết quả là bây giờ tôi đang ngồi trong phòng của tiểu thư A cho đến khi tàn tiệc. Đó là thỏa thuận giữa chúng tôi. Tôi chỉ tham dự sinh nhật nó khi được ngồi một mình trong phòng nó, tôi sẽ được ăn uống đầy đủ để làm việc và không bị làm phiền, nếu bữa tiệc kéo dài quá nửa đêm thì tôi có thể ngủ lại đây để sáng mai đi học. Đề nghị kì quặc vậy mà nó cũng chịu? Tiếng nhạc bên dưới xập xình chói tai, lũ giới con nỏ nóc bên ngoài, tôi ở trong phòng nó vẫn có pizza để ăn và coca để uống. Sao mà tôi ghét cay ghét đắng bọn thiếu niên tiệc tùng thế nhỉ? Hồi bằng tuổi chúng nó tôi đã vậy và bây giờ cũng vậy. Đó là lí do mà hồi cấp 3 chúng bạn gọi tôi là bà già khó tính.

May mà tôi mạng lạp theo. Tôi vừa được ăn uống miễn phí, vừa hoàn thành bài luận trong một căn phòng công chúa, một mình.

A bỏ tôi một mình đến bây giờ mặt mũi vẫn lặn mất tăm nên sau khi viết bài luận xong tôi mới có thể tranh thủ viết lại nhật ký đã bị tôi bỏ bê quá lâu rồi.

Tối nay tôi ngủ ở đâu nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Ờ mờ...Tôi mất trinh rồi.Ok, không hoảng, không khoảng....NHƯNG MÀ TRỜI ƠI TÔI MẤT TRINH RỒI!!!!TRỜI ƠI TÔI MẤT TRINH TRƯỚC KHI CUỐI CHỒNG!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Phải đến ngày thứ ba, tức hôm nay, tôi mới đủ can đảm để nhớ lại sự kiện gì đã xảy ra đêm đó, nhất là sau khi vào facebook của nó đọc được câu gì mà: “Chỉ ánh nhìn đầu tiên, em biết chúng ta thuộc về nhau.” được post ngay buổi sáng hôm ấy.

Thuộc về nhau cái con khỉ ấy!!! Nó bị loạn thần kinh à?

Nào, bắt đầu.

A đến lay tôi dậy. Tôi nhìn đồng hồ: 2 giờ sáng. “Tôi chị ngủ ở đâu?” - tôi hỏi trong lúc ngáp. “Ồ đây, bất cứ chỗ nào chị thích, nhưng uống với em trước đã”. Căn nhà im ắng, có vẻ bọn nó đã về hết, chỉ còn tôi với nó trong nhà. Nó gào cho tôi một chai rượu bị bóc hết nhãn mác đi, kể rằng sinh nhật nó có trò bóc hết nhãn rượu, rượu mạnh rượu nhẹ lẫn lộn với nhau, vợ chai nào uống chai đó. Tôi không hỏi nó lấy số rượu này từ đâu ra vì ở Mèo bạn phải 21 tuổi mới được tiếp xúc với rượu bia. Tôi đã sáng suốt khi không xuống dưới tham dự cùng, nếu tham dự chắc tôi sẽ chọn một góc an toàn và ngồi ngó cả buổi, trông như một bà già lạc lõng giữa biển choai choai. Nhưng sao tôi lại không đủ sáng suốt để từ chối li rượu của nó?

Tiểu thư A mời tôi một li, tôi từ chối vì tôi không biết uống nhưng vì nó nài quá nên đành một li vậy.

Rượu mạnh sốc lên mũi làm tôi bị sặc, còn nó thì cười ha hả vào bản mặt tèm lem hỗn hợp rượu và nước mũi của tôi: “Chị chưa bao giờ uống rượu à?”

“Có nhưng chưa bao giờ mạnh như thế này.” - rượu mạnh tới nỗi nó xông thẳng lên óc tôi như tên lửa làm tôi choáng phải nằm xuống một lúc rồi mới ngồi dậy được.

Tôi chả hiểu thế quái nào tới đó tôi uống rất nhiều rượu mạnh được nhỉ? Đã thế còn ở nhà người lạ? Tôi đã được dạy rằng không bao giờ được say xỉn ở nhà người lạ, vì là con gái nên khi say sẽ rất mất giá. Rượu càng vào người càng muốn uống thêm. Rượu vào lời ra. Tôi kể cho nó tất cả về tôi. Tôi thậm chí còn kể việc mẹ tôi đã bị ép phá thai dù cái thai đã 7 tháng tuổi nữa.

Tóm lại là tôi đã kể hết chuyện gia đình cho nó nghe! Nó là người Mèo đầu tiên tôi tâm sự, không, thậm chí là người đầu tiên. Làm sao tôi có thể kể quá nhiều thứ về mình cho người mình mới gặp hơn tháng? Tất cả là do rượu!

Tôi sẽ thử viết tất cả những gì tôi nhớ được. Để xem..

Tôi còn nhớ nó đã ôm tôi và tôi đã khóc ướt ngực áo nó làm nhảm cái gì đó mà tôi không thể nào nhớ nổi. Nó ôm tôi dễ dàng như thể tôi là con nít.

Tôi còn nhớ tiếp theo là nó hôn trán tôi rồi thế quái nào môi nó dính môi tôi.

Tôi còn nhớ lưỡi nó ở trong miệng tôi. Nó hôn tôi và tôi đâu có phản kháng gì, lại còn để nó hôn!

Tôi nhớ nó nói “Je t'aime” chuẩn hơn cả lúc đọc bằng chữ cái tiếng Pháp.

Tôi còn nhớ nó đặt tôi lên giường, bàn tay ấm của nó vuốt ve làn da dưới áo tôi.

Nó làm gì đó bên dưới tôi làm tôi ươn ướt khó chịu.

Tôi nhớ tôi đã đẩy nó ra và định tát nó nhưng nó đã giữ được tôi và ấn tôi xuống giường trở lại. Bờ vai nó run run nức nở, cảm giác kì lạ ấy kéo dài rất lâu. Hình như tôi cũng có cảm giác gì đó kì kì.

Và tôi thiếp đi.

Nói trắng ra là nó đã lợi dụng lúc tôi say xỉn để cưỡng hiếp tôi. Tôi luôn được dạy phải đề phòng sự tấn công tình dục từ đàn ông nên có lẽ vì thế mà tôi đã lơ là phía từ phụ nữ. Lẽ ra khi nhận ra ở tuổi nó, xinh đẹp, giàu có, nổi tiếng mà vẫn chưa có bạn trai thì tôi phải đoán ra điều gì đó ở xu hướng của nó chứ nhỉ? Nó giống cô T và nó đáng ghét hơn rất rất nhiều lần.

Sáng hôm sau tôi thấy mình nằm trong tư thế mặt úp vào ngực nó. Tôi hoảng hồn bật ra khỏi giường mặc quần áo thu gom gần như tất cả đồ đạc của mình rồi khỏi đó càng sớm càng tốt, gần như tất cả đồ của mình, ngoại trừ đôi giày. Tôi không tìm thấy giày mình đâu mà cũng chẳng còn tâm trí để tìm kiếm. Hôm đó tôi đã đi chân đất về nhà và bỏ học nguyên ngày, vui mình vào trong giường ức không chịu nổi. K có hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì nhưng tôi không trả lời, tôi không dám nói. Nhục không tả xiết! Nó mà là đàn ông thì nó đã một gồng với tôi rồi. Trong lúc sợ hãi tôi nghĩ đến việc mình nên treo cổ tự tử quách đi cho rồi, nhưng nghĩ lại mình bị hại mà mình phải chết còn cái con hại mình vẫn sống nhăn răng ra thì quá bất công.

Suốt ba ngày tôi không ra khỏi phòng, kết quả là mất một bài kiểm tra giữa kì. Cô T vì lo lắng nên đã tới tận phòng tôi thăm. Khi cô gắng hỏi tôi thì tôi chồm dậy ôm cô rồi khóc tu tu làm cả cô T và K nhìn nhau ngạc nhiên. Kể chuyện đó cho cô T có vẻ ổn vì thứ nhất cô đồng tính, thứ hai cô quý tôi, nhưng rồi tôi vẫn quyết định không kể. Giữ bí mật thì tốt hơn.

Cho tới khi tôi thử vào facebook của kẻ hiếp dâm ấy và đọc được câu stt vô duyên kia, tôi biết là mình cần phải cho con này một trận.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Lúc tôi cảm thấy đủ sức đi học và định ngồi dậy chuẩn bị đi thì nhớ ra hôm nay là chủ nhật. Thế là tôi lại nằm tiếp và nghĩ mãi mình nên làm gì để trả đũa nó. Tạt axit hay chặn đường đánh? Cách nào cũng có thể gửi tôi về Trung Quốc ngay. Thật nan giải!

Tôi không gặp nó suốt hai tuần nay. Tôi thông báo với ông bà X là tôi bỏ dạy vì lí do sức khỏe và học hành. Họ cố nài tôi dạy hết học kì nhưng tôi từ chối, tôi không thể. Phẩm hạnh của người phụ nữ Trung Hoa không cho phép tôi phải tiếp tục công việc cùng sự dơ bẩn xúc xiểm tới thân xác. Thà chết vinh còn hơn sống nhục, tôi dùng thành ngữ đúng chứ? Tôi tính nói với họ là thiên kim tiểu thư nhà X của họ thực chất là một con đồng bóng vô lại nhất tôi từng thấy trên đời. Gia đình X theo đạo nên nếu họ biết xu hướng của A, họ hẳn sẽ trừng phạt con bé rất tàn khốc (tôi mong vậy). Con bé sẽ mất nhiều thứ. Nó mới 16 tuổi được vài tuần. Bắt nó đối diện với tất cả ở tuổi này thì có quá đáng không? Tôi vẫn chưa nói chuyện với nó về đêm sinh nhật ấy, hơn nữa đêm đó tôi say, lơ như... không phải nó hiếp dâm tôi mà tôi chủ động đồng ý.

Không, chắc chắn không bao giờ có cái chuyện hoang đường đấy! Tôi nhớ mình có ngồi dậy tát nó mà, chứ có phải nằm sãi lại không thôi đâu!

Dù sao thì cũng nên gặp nó một lần cho ra nhẽ rồi trả thù sau. Quân tử trả thù 10 năm chưa muộn.

Tôi đã tìm được một công việc trong thư viện trường, thu nhập không cao lắm nhưng yên ả và hợp với một đứa thụ động như tôi. Tuy nhiên khi kì nghỉ đông đến thì tôi không cần phải đến thư viện làm nên tôi tính mày mò tập làm đồ thủ công để bán bắt chước những nhà kinh doanh trên mạng. Cơ mà khi bắt tay làm thử thì nhận ra có vẻ tôi cũng không hợp thứ này lắm nên tôi sớm bỏ cuộc. Tôi chỉ còn công việc chạy bàn tiệc vào cuối tuần.

Cô T vẫn hàng ngày nhắn tin hỏi tình trạng của tôi, cô ấy mừng vì tôi không sao và báo rằng thứ 3 tuần sau tôi gặp cô để bàn về việc kiểm tra lại trước kỳ nghỉ đông.

Ngày qua ngày tôi cố kiếm cái gì đó để làm, để quên đi những gì đã xảy tới nhưng thì thoảng nó vẫn lờn vờn trong đầu tôi như bóng ma ám. Có lần tôi mơ thấy tôi và nó hôn nhau, rất nồng nàn. Tôi liền giật mình tỉnh dậy, trán vã mồ hôi và lập tức đi tắm dù lúc đó là 2g30 sáng. Có đôi lúc đang đi đường, hoặc ở một mình trong phòng, tôi bất chợt ngửi thấy mùi của nó trong không khí làm tôi bủn rủn cả người, vội vã nhìn quanh tìm nó nhưng không thấy, giống như một dạng ảo giác khứu giác. Tôi đọc được ở đâu rằng nạn nhân của vụ hiếp dâm thường có nỗi ám ảnh về thủ phạm. Nó sẽ kéo dài có thể từ vài ngày, vài năm, hoặc suốt đời. Mong cái suốt đời ấy không xảy đến với mình. Nhưng hiện tại, lúc nào tôi cũng có cảm giác A đang ở bên mình.

Chuyện nó đã làm với tôi là sex. Con oắt đó đã chủ động với tôi rõ ràng. Sao con bé dám nhỉ? Gia đình nó theo đạo Công giáo và điều đó có nghĩa là nó phải nhận thức được việc nó làm với tôi là sai trái và kinh tởm như thế nào và nó tuyệt đối không được làm.

Nhưng lỡ như mình đã đồng ý...

Trời ạ! Lục Tuệ Anh, mày dẹp ngay cái suy nghĩ ấy đi! Con đó nó hiếp dâm mày, mày là nạn nhân. Nó phải đền bù tất cả những tổn thất đã gây ra cho mày!

Tiểu thư A đã cố gọi cho tôi. Điện thoại của tôi rung liên tục từ sau hôm tôi xin nghỉ dạy. Hộp thư đầy tin nhắn của A mà tôi không thèm mở ra đọc. Tôi không chặn số con bé, chỉ chuyển chế độ chuông rung thành im lặng để đỡ tốn pin, tôi nghĩ cứ để nó hi vọng là cách hành hạ tốt hơn hẳn là chặn đứng. Tôi tính sẽ gọi lại cho nó vào tuần sau, khi cú shock tạm thời lắng xuống, để tôi có thể bình tĩnh ngồi đối diện với nó mà bụng dạ không thất lại.

Đôi mắt xanh xám, mái tóc vàng thơm, một nỗi ám ảnh đẹp đầy tội lỗi và khó quên. Đáng lẽ con bé sẽ là kỉ niệm đẹp ở đất Mẻo nhưng... Tiếc thật, hoàn hảo như vậy mà gay, đã thế lại còn biến thái. Từ cô T đến A, tại sao nhiều người phụ nữ xinh đẹp tôi gặp ở đất nước này lại gay nhỉ? Thật đáng tiếc.

Hình như trong lúc tức giận tôi đã lỡ để lộ tên tôi ra thì phải? Thôi kệ đi, ở Florida này thiếu gì dân người Hoa và đâu chỉ mình tôi mới có cái tên ấy.

Tiểu thư A, cái con người Mẻo xinh đẹp đã hiếp dâm tôi đấy, nó tên là Valentina. Tôi hi vọng một ngày kia tên nó sẽ được ghi trong bản án ở mục bị cáo.

Con khôn nạn...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Ngoài đường phố nhận nga những bản thánh ca và giáng sinh. Kỳ nghỉ đông đã tới.

K, cô bạn cùng phòng của tôi đã đi nghỉ đông với gia đình anh bạn trai của cô ở Canada. Họ đã đính hôn từ tháng trước nên khi ra trường sẽ có một đám cưới hoành tá tràng vì cái anh bỏ này của nó lắm tiền, đẹp trai, chu toàn, sex chắc cũng giỏi,... như nam chính ngôn tình.

Tháng 1 năm sau tôi mới gặp lại K, khi kì nghỉ đông kết thúc.

K là người Brazil, không như đứa trầm lặng mờ nhạt như tôi, cô ấy sôi nổi cực kì, đi đến đâu thu hút sự chú ý đến đó. Chỉ có điều lực học của cô không tốt lắm. Có bạn nói với chúng tôi rằng nếu K có được bảng điểm của tôi cô ấy sẽ là “Quý cô hoàn hảo” của thời đại. K giống tôi ở chỗ đều không thích ngành tài chính, cô ấy thích vẽ hơn nhưng cô ấy thấy con đường nghệ thuật quá bất an nên không dám đeo đuổi. Tôi bảo cô ấy nên hạnh phúc vì chí ít cô còn biết mình thích gì, không như tôi. Kiểu sống mà không có mục đích giống như đi giữa sa mạc mà không biết đích ở chốn nào, thậm chí còn chẳng có đích, lạc lõng, bơ vơ và hoang mang, nhưng cũng không dám dừng lại, sợ dừng rồi thì không thể đi được nữa.

K cũng là người truyền bá phim truyền hình Mẻo cho tôi. Cứ đến series phim yêu thích của mình là cô ấy sẽ gọi tôi vào xem cùng cho có không khí. Tôi sẽ chê phim sáo rỗng bỏ xừ, cô ấy sẽ hỏi lại thế cuối cùng tôi có ngồi xuống xem cùng không, ngần lẩn như một, tôi sẽ đáp là có, và rồi chúng tôi cùng xem phim, dù sau đó kiểu gì tôi cũng chê nhưng tôi vẫn sẽ ngồi cùng K để xem tập tiếp theo. Con người của mâu thuẫn.

Tôi mới gọi điện chúc Giáng Sinh cho gia đình tôi ở Trung Quốc, còn bạn bè thì đăng một câu chúc trên facebook là đủ rồi. À tôi chặn A trên facebook và twitter luôn rồi. Nó còn khủng bố tôi trên đó nữa, may mà chỉ nhắn tin chứ đăng stt lên tường nhà tôi thì tôi chỉ còn nước chui đầu xuống đất.

Chúc Giáng Sinh thứ hai trên đất Mỹ của tôi vui vẻ.

Nếu ông già Noel có thật, con chỉ xin ông hãy cho con A đó một trận đòn con, con sẽ biết ơn ông nhiều lắm, và tiện thể ông hãy giúp con quên tiết đi cái đêm đáng nguyên rủa ấy nữa, nó cứ mờ mờ ảo ảo xen lẫn vào giấc mơ hàng đêm làm con không yên giấc được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Bạn tin được không? Quý đến tìm tôi ngay trong đêm Giáng Sinh.

Tối qua con quý cái tiểu thư A mò tới nhà tôi, gõ phòng tôi và lúc 11 giờ đêm. Khi tôi mở cửa nó ngã vào người tôi nói một câu xin chào, hai câu “Giáng Sinh vui vẻ” và ba câu “Em đi bộ từ nhà thờ đến gặp chị”, giọng nó nghe như đang bị sáng hoặc bị say vì tôi ngửi thấy thoang thoang mùi rượu bốc lên từ người nó. Tôi tự hỏi đằng sau bộ mặt ngoan ngoãn như Taylor Swift của nó ẩn những thứ bí mật gì, chẳng hạn nó đã chơi cò chưa, hay quan hệ với bao nhiêu người?

Nhưng đó là chuyện riêng của nó, mắc gì mình phải quan tâm?

Cơ thể nó rất nóng. Nó bị sốt. Tôi bắt đấm đi phải bế nó đặt lên giường mình và đắp chăn cho nó. Người nó nhẹ bẫng. Nó nằm mê man tới bây giờ là 8 giờ sáng. Tôi đã gọi tới gia đình nó để báo rằng nó đang ở nhà tôi. Họ thở phào nhẹ nhõm, nhờ tôi chăm sóc cho nó và bảo khi thời tiết tốt hơn họ sẽ tới đón con bé về. Bên ngoài trời tuyết rơi trắng xóa và không lấy chút dấu hiệu gì sẽ sớm kết thúc. Con quý còn ở với mình lâu.

Làm sao A tìm được tôi, tôi nhớ mình không hề tiết lộ chỗ ở của mình cho ông bà X mà? Chắc là anh bạn làm mối gia sư cho tôi.

Tại sao A đi tìm tôi vào giữa đêm âm 30 độ này?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

A nằm thọt lôm giữa đồng chăn nệm nhìn yếu ớt như một búp bê sứ. Nó quá mỏng manh để có thể làm được việc ghê gớm như vậy. Tôi bắt đầu tự nghi ngờ rằng liệu chuyện đó đã thực sự xảy ra hay chỉ là trí tưởng tượng của tôi đã tạo nên kí ức điên rồ ấy? Nhưng chắc chắn là tôi không tự nguyện với nó.

Nó thực sự đã đi bộ tới tìm tôi ư?

Khi A mở mắt, điều đầu tiên nó làm là nở nụ cười với tôi: “Chị đây rồi, em đã nghĩ mình sẽ không bao giờ được gặp chị nữa.” Nó đưa tay định vuốt má tôi nhưng bị tôi gạt đi:

“Tại sao em tới đây? Em có biết tuyết đang rơi rất nhiều không và lỡ như hôm qua trời nổi bão...”

A đưa hai ngón tay chạm môi tôi ra dấu im lặng. Con bé chống tay ngồi dậy, quàng tay qua cổ tôi, và hôn tôi. Tôi đơ người ra một lúc, bối rối và sững sờ. Môi con bé nóng, nhiệt độ cơ thể nó mới đo được cách đây 10 phút là 38 độ C. Khi thần trí được khôi phục lại, tôi nhanh chóng gỡ tay con bé và đứng dậy lùi ra xa trước khi lưỡi nó kịp len vào giữa hai môi tôi. A nhìn tôi kiểu bị tổn thương ghê gớm, thều thào nói:

“Em tới tìm chị để nói em xin lỗi.”

“Bằng cách lặp lại sự kinh tởm đó à?” - tôi lên giọng, nhấn mạnh từ “kinh tởm”, vẫn còn tức vụ bị lạm dụng, nhân cuộc gặp gỡ ngoài ý muốn này tôi định làm mọi thứ cho ra nhẽ. Trong vài giây con bé bị shock. Con bé hất chân sang một bên đứng phắt dậy làm tôi ngạc nhiên trước sự hồi phục nhanh như chớp của nó:

“Chị vừa gọi tôi là cái gì?” - giọng nó chuyển tông từ thều thào sang ngoa ngoắt. Đáng lẽ thấy nó tức giận tôi nên nói gì đó để xoa dịu nó nhưng không, niềm khao khát trả thù bị dồn nén được dịp bùng ra như pháo hoa năm mới khiến tôi chọn cách nghênh chiến, hoặc là do khi ấy tôi ý y nó bị ốm nên nghĩ nếu nó có lao vào đánh mình, mình sẽ đánh lại nó dễ dàng, tranh thủ trả thù luôn, một công đôi việc.

“Kinh tởm!” - tôi phát âm chậm lại nhằm biểu đạt sự khinh khi đối với nó.

Thế là con bé bất ngờ lao vào người tôi vật xuống sàn, nhanh tới nỗi tôi không phản ứng kịp, và bóp cổ tôi: “Chị dám gọi tôi là ‘kinh tởm’ à?” Nó gào

lên hết vào mặt tôi.

Thực ra tôi không có ý gọi con bé là đồ kinh tởm, tôi muốn nói hành động quan hệ tình dục với tôi mà không được sự đồng ý của tôi đêm đó, hành động mà gọi trắng ra là hiếp dâm ấy. Nhưng cái cố gắng đè tôi xuống làm tôi tắc thở này của nó làm tôi nghĩ lại từ “kinh tởm” cũng hợp với nó nốt. A siết chặt tay hơn tới mức tôi tưởng mình sắp chết. Tôi đã quá chủ quan khinh địch. Cuối cùng nó chịu buông tôi ra, tôi ho sù sụ hóp lấy hóp để không khí, vẫn ráng nói thêm từ “kinh tởm” lần nữa. Mỗi con bé mím lại, tay giơ lên thành nắm đấm. Tôi nhắm tịt mắt lại chờ cú đấm của nó giáng vào mặt mình thì nó hôn chụt cái vào má tôi làm tôi tròn tròn mắt nhìn, nó lại hôn lên môi tôi.

Nó thà đấm tôi còn hơn.

Bằng một nụ cười nửa miệng để tiện, nó tuyên bố: “Ngay bây giờ tôi sẽ cho chị biết kinh tởm thực sự là thế nào!”

Nói là làm, A luồn tay vào trong váy của tôi. Tôi hận vì mình đã mặc váy chứ không phải mặc quần lúc đó. Nó tiến thẳng vào trong tôi làm tôi đau đớn thét lên thì bị nó bịt miệng lại.

“Hmm? Chị đau à? Mới có một ngón thôi mà! Hôm đó chị thích lắm đấy, lúc cả ba ngón của tôi ở bên trong chị. Tôi sẽ nhắc lại cho chị nhớ chị đã thích như thế nào! Hử?”

Nó mới 15, 16 tuổi và nhìn tướng bé con vậy mà khỏe hơn tôi nghĩ, tôi không tài nào lật nó xuống được, cũng không thể chuôi ra khỏi người nó để cố thoát thân. Đùi nó kẹp chặt người tôi xuống sàn.

“Chị đã cầu xin tôi đừng dừng lại. Nhớ không?”

“Thả tao ra, đồ dối trá!” - giọng tôi hét qua bàn tay nó thành tiếng có tiếng không.

“Tôi không nói dối đâu. Nếu chị không hợp tác như thế thì sáng hôm sau chị đã không khóa thân nằm úp mặt vào ngực tôi rồi và còn ôm tôi rất chặt nữa!”

Đoạn đầu là bỗ lão nhưng đoạn sau thì đúng, sáng đó tôi đã nằm với tư thế đáng xấu hổ ấy thật vì tôi nghĩ đó là gối ôm chứ không phải một con bé 16 tuổi khóa thân đã cưỡng hiếp tôi.

Người con bé hăng còn nóng, nó còn ồm ồm thế nó đào ở chỗ quái nào ra cái sức khỏe phi thường ấy nhỉ? Con bé khoái chí hành hạ tôi, thi thoảng nhắc lại đêm đây nhục nhã ấy một cách khinh miệt đùa bỡn. Tôi có thể cảm thấy bên trong tôi đang co thắt phản đối dữ dội sự xâm nhập trái phép của nó. Khi tôi sắp là đi vì kiệt sức thì nó bỏ tay ra khỏi mồm tôi và hôn tôi say đắm. Rồi A dừng lại, tôi nhìn nó vô hồn. A vuốt mặt tôi: “Em xin lỗi!”

Tôi muốn cào cấu cắn xé nó, tôi muốn chửi nó bằng những từ ngữ nặng nề nhất mà tôi đã học được ở những quán ăn Mèo. Tôi muốn giết nó khủng khiếp. Nhưng tôi quá mệt để có thể ngồi dậy chứ đừng nói là giết nó.

“Em không bao giờ muốn làm tổn thương chị.” - nó bỗng nhìn tôi bằng ánh mắt đầy hối lỗi và thương cảm như thể tôi là thứ gì đó đáng tội nghiệp, hoàn toàn trái ngược với sự hung hãn khi nãy, đối với tôi nó giả tạo làm sao.

“Và mày đã làm rồi đấy.” - tôi thều thào.

Sự hối lỗi trôi sạch qua cái nhếch môi cười của A. Nó không thể giữ được bản mặt thánh nữ ngoan đạo quá lâu. Tôi phát hiện ra tại sao nó có thể làm chủ tịch câu lạc bộ kịch ở trường nó, vì nó có khả năng thoát thiên thần thoát quỷ dữ chỉ trong một giây.

Nó hôn môi tôi thêm cái nữa rồi nhẹ nhàng lột váy tôi ra để lia lưỡi dọc người tôi. A mút cổ tôi, rồi ngực tôi, eo tôi, lần này thì dịu dàng và âu yếm như đang thưởng thức một thứ gì đó ngon lành. Sau rồi nó dừng lại rất lâu ở chỗ đó, nơi chỉ một phút trước bị nó hành hạ đau rất và bây giờ nó đang an ủi làm dịu hậu quả nó gây ra. Tôi kiệt sức nên chỉ biết nằm nhắm mắt lìm đim.

Khi tôi viết ra những dòng này, tôi vẫn có thể tưởng tượng rất rõ những gì nó đã làm với thân thể tôi, là sự sáng rõ chi tiết chứ không phải là đám sương mờ mờ trong đêm sinh nhật lần thứ 16 của nó. Khi còn ở Trung Hoa mẹ tôi đã dẫn tôi đi xem bói, bà ấy nói với tôi rằng hãy cẩn thận ở tuổi 22 (tính theo âm lịch).

À và tôi nhớ ra hình như hôm nay là sinh nhật thứ 21 của tôi. Tôi sinh cùng ngày với Jesus Christ nhưng số phận không được vinh quang như ngài.

Khi xong việc nó nằm trên người tôi, đầu gối lên vai: “Chị quay lại dạy em tiếng Pháp đi.” Người nó bây giờ đã sốt trở lại, cứ như là có một túi chườm nước nóng không lồ đè lên người tôi.

“Không đòi nào!” - họa chăng chỉ có đồ hoang tưởng mới mong tôi tiếp tục dạy học con hiếp dâm mình.

“Em không muốn chị vào tù vì cưỡng hiếp trẻ vị thành niên đâu.” - nó thì thầm vào tai tôi. - “Chị nên nhớ chị là du học sinh người Trung Quốc, 21 tuổi, còn em là một cô gái tuổi teen ngoan đạo và giàu có. Họ sẽ tin ai hơn?”

“Mày dọa tao à?” - tôi lạnh sống lưng khi nghĩ tới việc gia đình tôi ở Trung Quốc nghe được tin con gái họ bị đuổi học và vào tù vì cưỡng hiếp một cô bé 16 tuổi, tương lai của tôi sẽ không còn gì, đã mang danh đồng tính thì chớ lại còn cưỡng hiếp.

“Em chỉ đề nghị thôi. Đừng nói nặng như vậy chứ!” - nó bĩu môi.

Mẹ kiếp! Trơ trẽn đến thế là cùng. Tôi nổi khùng lật nó xuống: “Tao sẽ giết mày ngay bây giờ!”

Con bé chẳng sợ hãi gì, điềm nhiên vòng tay qua cổ, hai chân quấn lấy người tôi và cố tình rướn lên để chỗ nữ tính của nó cọ vào eo tôi: “Không nhất thiết phải giết đâu. Chị có thể làm tình với em để trả thù như một món quà sinh nhật.”

Tôi nhả nước bọt vào mặt nó rồi buông nó ra: “Làm sao trên đời lại có một con quái vật như mày?”

“Chị thích mà.”

“Tao thẳng, chứ không gay như mày!”

“Nếu chị thật sự thẳng thì em đã không cố sức biến chị thành của em đâu.” - A nói thế là ý gì? Nó cười khẩy lau đi, loạng choạng đứng dậy đi về giường nằm “Khi nào bố mẹ em đến thì gọi em dậy. Em muốn ngủ. Chị có thể nằm chung với em.”

Còn lâu!

Nó đã đi ngủ rồi, còn tôi phải xả vào cuốn nhật ký này. Có vẻ tôi đã miêu tả cảnh hiếp dâm quá kĩ thì phải? Trời ơi tôi đang bị sao quá tạ chiếu à?

Câu hỏi quan trọng nhất đối với tôi lúc này là: Làm sao để thoát khỏi con quái vật này? Nó vẫn nằm ở nhà tôi thêm hôm nay, tuyệt giam tôi cùng với nó rồi. Tranh thủ lúc nó ngủ tôi thủ sẵn một con dao thái từ trong bếp nếu nó tới gần thêm một lần nữa. Khi nó tỉnh lại, thấy tôi đang cầm một con dao, nó cũng chỉ mỉm cười rồi quay lưng vào trong ngủ tiếp.

Tên đẹp, người cũng đẹp, và hành xử đêch có đẹp!

Ông già Noel thân mến, tôi không ngại tới tận Phần Lan hay Bắc Cực nơi ông ở để giết ông cùng mấy con tuần lộc hay đội ngũ chú lùn của ông nếu cái con Valentina ấy là quả Giáng sinh kèm quà sinh nhật mà ông dành cho tôi!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Cuối cùng tuyết đã ngừng rơi và ông bà X cũng đến để đưa con quý này về. Valentina khua môi múa mép với họ rằng nó đến để thuyết phục tôi quay lại dạy tiếng Pháp cho nó và tôi đã đồng ý. Tôi chỉ biết cầm nín nhìn nó nói dối ngon ơ. Nó còn mè nheo nói nó sẵn sàng chết nếu tôi không quay lại dạy nó do nó không thể chịu được cái bảng điểm có một con C to đùng ở giữa hàng A.

Trước khi đi, ông X đưa cho tôi một tờ 100 đô cho công tôi chăm nom nó ốm, dù thực tế tôi chỉ cho nó uống một hai viên thuốc hạ sốt được cất trong tủ y tế từ đời nào, tôi không biết thuốc đã ở đó bao lâu và cũng không biết đã hết đất chưa. Tôi không khách sáo từ chối mà cầm lấy rồi lịch sự cảm ơn. Ông bà X đã rất lo cho nó, khi họ rời nhà thờ thì chẳng thấy nó đâu, ra là nó đến chỗ tôi và làm tôi ê ẩm cả người.

Tôi có nên làm cái gì đó để trừ tà giải xui không nhỉ?

Tôi đang nghĩ có nên nói vụ mình bị cưỡng hiếp cho K hay cô T không. Valentina đưa ra thông điệp rất rõ ràng: hoặc tiếp tục tới dạy tiếng Pháp cho nó kèm theo chấp nhận nguy cơ mình sẽ bị cưỡng hiếp tiếp, hoặc là bỏ dạy và mình sẽ bị nó tố cáo ngược lại là cưỡng hiếp nó và đòi mình thế là xong. Biết đâu K hay cô T sẽ nảy ra giải pháp nào toàn vẹn nào đó để cứu vớt cuộc đời bi đát của tôi. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi sẽ trình bày với họ như thế nào đây? Tôi bị một đứa nhóc 16 tuổi cưỡng hiếp hai lần. Ai cơ? Valentina. Họ sẽ nhìn tôi hỏi lại: Cái con Valentina tôi đang dạy tiếng Pháp cho ấy hả? Nhưng tôi 21 tuổi cơ mà, làm sao một đứa 16 tuổi có thể đề được tôi? Tôi sẽ cầm nín và gánh thêm một nỗi nhục khó tả.

Mẹ tôi mới gọi qua skype, hỏi tôi tình hình thế nào, có cần thêm tiền. Tôi thì vẫn phải nói dối là mọi chuyện đều ổn, con không cần thêm tiền, dù thực tế nếu bỏ việc gia sư tôi sẽ cạn đất mà ăn thật. Mẹ tôi còn dặn làm gia sư thì nên cẩn thận với đàn ông trong nhà chủ, chẳng là bà mới đọc được tin gia sư bị bố của học sinh cưỡng hiếp. Tôi bậm môi cũng ừ ừ hứa sẽ cẩn thận cho qua chuyện. Chẳng lẽ khai con đây cũng là nạn nhân đây, nhưng không phải bố học sinh cưỡng hiếp con mà là cái con học sinh đó?

Hôm nay cậu L, cái cậu làm môi gia sư cho tôi, sẽ qua đón tôi đi dự tiệc sinh viên xa xứ được tổ chức tại nhà một người bạn của chúng tôi. Đây là hoạt động thường niên của du học sinh Trung Quốc bên này, thiếu nó chắc chúng tôi sẽ chỉ biết ngồi kí túc xá gặp nhảm nỗi nhớ nhà. Bữa tiệc vui kinh khủng và cậu L cũng rất tử tế khi đưa tôi về tận nhà trong tiết trời lạnh căm căm.

Tôi có nên thử hẹn hò với L không nhỉ? Tôi sẽ có bạn trai đầu tiên trong đời, sẽ chứng minh rằng cái câu “Nếu chị thẳng.” của Valentina là câu nói suông của miệng sai bét nhè. Nếu chúng tôi may mắn đến với nhau, tôi sẽ lí giải cho việc mất trinh của mình là do tai nạn chứ không phải do...

Tới lúc đó tôi sẽ đốt cuốn nhật ký này đi.

Chương 18

Tìm cách đối phó với Valentina ngoài việc đem lại những con nhức đầu và rùng mình về đêm thì, về mặt tích cực, nó giúp tôi thoát khỏi suy nghĩ về chuyện riêng một chút.

Chỉ là hôm nay tôi vừa chợt nghĩ đến thuyết nhân quả trong Phật, kiểu mình làm gì mình sẽ nhận là hệ quả tương ứng, làm việc tốt sẽ nhận điều tốt, làm điều ác sẽ chịu điều ác, rất đơn giản. Kết hợp Valentina với Phật giáo tuy có vẻ báng bổ và buồn cười nhưng có thể giải đáp phần nào câu hỏi vì sao cái con khốn ấy cứ bám dính lấy mình, bởi nó là cái giá tôi phải trả cho sự ghen tị độc ác của mình, đây là nếu lý giải theo thuyết nhân quả ở trên.

Gia đình tôi theo Phật, trong lý lịch tôi cũng ghi tôn giáo là Phật giáo, nhưng có lẽ vì được sống ở chốn thành thị nên Phật không ảnh hưởng đến tôi sâu sắc như đối với bố mẹ và bà nội tôi. Năm nào gia đình tôi cũng đi chùa đầu năm, và lần nào cũng là câu: “Cầu cho thằng bé siêu thoát“. Họ chưa bao giờ quên được thằng bé, chưa bao giờ quên được mong ước thằng bé có thể thể chỗ tôi.

Đó là lý do vì sao tôi ghét đi chùa. Tại sao tất cả mọi người đều nhớ tới nó dù nó chỉ sống được vài phút trên đời, còn tôi sống sờ sờ hơn 20 năm mà chẳng ai coi trọng? Bà tôi trong một lần mắc tôi vì đã làm vỡ bát rằng lũ con gái là một đám ăn hại và đó là lý do bà chưa bao giờ thích, nếu không nói là ghét, con gái. Tôi ích kỷ quá đúng không, khi đi ghen tị với em trai mình, người mà thậm chí đã không còn từ rất lâu rồi? Hồi còn nhỏ tôi đã suy nghĩ như vậy và tẻ hơn là bây giờ vẫn thế. Tôi thừa biết thế là không tốt nhưng không dừng được.

Valentina có khi chính là quả báo dành cho tôi vì đã có những suy nghĩ hẹp hòi như vậy.

Thời tiết ngày càng tệ, bên trong này còn tệ hơn bởi tôi phải ở một mình. Tôi nhớ nhà nhưng tôi chưa bao giờ khóc vì điều đó. Mục đích tôi đến đây, suy cho cùng, cũng là để rời xa họ. Những cuộc điện thoại chớp nhoáng, những câu nói lặp đi lặp lại qua skype,... tất cả những thứ đó chỉ đơn thuần là giữ lại sợi dây gắn kết vốn đã rất lỏng lẻo giữa tôi và gia đình tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Kì nghỉ đông kết thúc với sự trở lại đầy bối rối của K, công việc ở thư viện trường kì diệu ở chỗ nó chưa đúng hôm thứ 3 và thứ 5 là những buổi gia sư cho tiểu thư A, và ngày hẹn hò đầu tiên của tôi với L.

Trước hết là K, đang bị bối rối vì cậu ấy đang cảm nắng với anh trai người yêu. Vấn đề này phức tạp ăy nhỉ? Trong ngôn tình thì không hiếm tình huống éo le thế này, chỉ là trong đời thật ta không biết anh nào mới là nam chính. Tôi khuyên cậu ta nên chung tình với anh chàng chứ đừng liếc mắt đi xa quá nhưng tôi thừa biết trái tim cậu ấy sẽ không yên nổi. K là kiểu người không yêu thì thôi chứ yêu là cháy hết mình. Cô ấy ngủ với anh bạn trai hiện tại ngay sau câu tỏ tình và tôi có lý do để lo rằng việc đó sẽ lặp lại với anh trai người yêu, nếu anh chàng ấy cũng có ý với cô nàng. Thật drama... Sự ồm ồm trong tình ái của K một thời khiến tôi ngưỡng mộ, vì cái tính ồm ồm ở ăy mà nhiều chàng xin chết vì K, đã biến mối quan hệ đáng ra rất đơn giản “chỉ việc cưới nhau” này trở nên phức tạp.

Tôi chờ xem K sẽ giải quyết như thế nào. Tôi đã nghĩ cậu ăy sẽ quay về tới anh người yêu cho tới khi được K cho xem hình anh trai hần, đẹp kinh hồn! Bạn nên biết là dù nhan sắc tôi thuộc hạng trung nhưng trong vụ chấm điểm nhan sắc người khác thì tôi rất khó.

Thứ hai, công việc thư viện vẫn tẻ ngắt nhưng như tôi đã nói: được cái an nhàn. Đó là nơi mà cả thế giới bày ra trước mắt bạn 3 loại người: loại một sách, loại nghỉ mát và loại nhân cư vì bất thiện – tức là loại cười nói lớn tiếng hoặc hỗn nhau chùn chụt sau giá sách tới tằm nào đó. Loại thứ ba chiếm tỉ lệ ít nhưng lỡ gặp trúng thì phải ra nhắc nhở: “Xin lỗi bạn, đây là thư viện.” (sự thực là nên dẹp quách từ “xin lỗi” đi, lỗi của chúng nó chứ có phải mình đâu mà xin, mấy quy tắc lịch sự thừa thãi chết dẫm ăy!). Bạn thử tưởng tượng mình phải ra nhắc một cặp đang hôn nhau thắm thiết xem? Có lẽ công việc này chỉ có nỗi cái khó chịu đấy thôi, đỡ hơn công việc gia sư luôn trong trạng thái cảnh giác cao độ rằng mình có thể bị cưỡng hiếp bất cứ lúc nào.

Tiểu thư A có chút tiến bộ, nó không nhắc gì mấy bữa đó, ngoan ngoãn như lúc đầu chúng tôi mới gặp. Nó đang chuẩn bị cho hai cuộc thi văn nghệ học thuật gì đó, bận cực kì cho những buổi luyện tập nên chắc không còn sức để quấy rối tôi, thế mà nó vẫn duy trì được hai buổi học một tuần, điều mà trước đây nó chưa làm được.

Còn buổi hẹn hò đầu tiên của tôi và L, cuộc hẹn hò đầu tiên trên đất Mễ, ở quán pizza và trong rạp phim. Chúng tôi xem một bộ phim khoa học viễn tưởng về người ngoài hành tinh gọi tôi nhớ đến phim “X-files” mà hồi bé tôi rất mê. Hần L đã thám thính facebook của tôi rất kĩ.

Nói qua chút về anh bạn trai mới của tôi. L của tôi là người Trung Quốc. Cả gia đình anh sang Mỹ định cư từ thập niên 80 nhưng vẫn giữ được ngôn ngữ, lối sống đặc trưng của dân tộc mình. L cao hơn tôi rất nhiều, anh từng chơi bóng rổ hồi trung học nhưng rồi bỏ giữa chừng vì đột nhiên hết thích chơi (lý do hơi bị khó tin đối với tôi). Tôi biết anh ở lớp Kinh tế vi mô và mối quan hệ của chúng tôi phát triển đều đều, không dồn dập, ào ào. Khi tôi quyết định nhận lời hẹn hò với anh tức là tôi biết đã đến lúc nên để mối quan hệ này xa hơn, điều đó hợp lý cho cả tôi và anh.

Tôi bắt đầu đi quay về với công việc gia sư. Sau sự kiện Giáng Sinh, tuần nào A cũng học đủ hai buổi thể mới khôn khiếp. Tôi luôn giữ một khoảng cách với A, không khi nào quên con khủng hoảng nó gây ra cho tôi. Còn A đối xử với tôi bình thường như lúc đầu, ngoan, nghe lời,... đủ mọi điều mà bạn cần ở một đứa học sinh. Điều đó làm tôi nghi ngại sợ nó lại bày tiếp trò quái gở nào nữa. Tiếng Pháp của nó khá hơn, bây giờ nó có thể đọc được một đoạn văn đơn giản mà không phải lật từ điển.

Thành công của tôi là chiều nay nó khoe được điểm B cho môn tiếng Pháp. Tôi cũng vui vui, mình cũng giỏi mà? Nếu A bình thường như mọi đứa con gái nhà giàu ngoan ngoãn trên ti vi thì chắc chắn tôi sẽ cưng nó như em gái. Cứ tới nhà X là tôi luôn trong trạng thái cảnh giác cao độ, tôi thậm chí còn giấu một con dao gấp trong túi xách mình. Cho tới giờ này tôi vẫn chưa phải sử dụng đến nó.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Còn nhớ lúc tôi nói việc nó đối xử bình thường với tôi chưa? Chỉ được tháng đầu thôi.

Hôm nay làm thế nào đấy trong nhà vắng người, nó liền nhảy tót ngồi lên đùi tôi định hôn môi tôi, may mà tôi né kịp: “Thôi, lo học đi! Đừng bày trò nữa!” Tôi khó chịu gỡ tay nó ra nhưng nó bám chắc vào người tôi hơn như con gấu koala. Tôi thầm kêu trời loay hoay tìm cách thoát thân thì con bé gợn điện thoại ra trước mặt tôi: “Hoặc là ngoan hoặc là thứ này sẽ ở trong điện thoại của hần.”

Đó là hình nó hôn tôi vài giây trước được nó nhanh tay chụp lại, mà nó chụp khéo ở chỗ nhìn như tôi tự nguyện hôn nó chứ không phải né nó vậy. Và “hần” ở đây, tôi chẳng cần phải hỏi lại vì số của anh nằm chính ỉnh trên màn hình điện thoại của nó, là L của tôi.

“Làm sao mày biết?” - tôi bắt đầu sợ con bé này.

“Em thấy chị hôn hần ở xe buýt.” - nó ừ ừ đặt điện thoại xuống bàn rồi lua tay vào tóc tôi. - “Hẹn hò được bao lâu rồi?”

“Không phải việc của mày!” - tôi đảo mắt. Nó không nói gì, những ngón tay của nó mân mê cúc áo sơ mi của tôi.

“Chị có thể yêu hần, nhưng không được ngủ với hần. Vì cơ thể này...” - A ôm tôi. - “...là của em. Trái tim chị tạm thời sẽ thuộc về hần. Trước sau gì chị sẽ thuộc về em, hoàn toàn.”

Twilight hay tiểu thuyết điễm tình nào đó có câu nói này không ta?

“Đừng lộ bịch như thế!” - quả thực nó làm tôi lạnh cả sống lưng. - “Ai có thể yêu kẻ cưỡng ép mình?” - ngay bây giờ tôi muốn xô nó xuống sàn rồi đâm túi bụi vào người nó, vào cái bản mặt không thể trở trên hơn kia. Nhưng nhận thức về hậu quả của cách xử sự bạo lực đó có thể đưa tôi đến đồn cảnh sát, và biết đâu sẽ đuổi thẳng tôi về Trung Quốc, nên tôi kiềm chế được cơn giận dữ của mình.

A im lặng một lúc rồi mới nói một câu làm tôi muốn bật ngửa: “Vi em không biết làm thế nào để chị yêu em...”

“Oh, giờ thì mày đem tình yêu ra làm lá chắn à?” - tôi mỉa mai.

A bối rối thật sự. Mặt con bé đỏ ửng lên làm tôi cũng phải đơ ra một lúc: Nó ngây ngô thật hay giả vờ?

“Em yêu chị từ lúc nào? Lí do duy nhất chị tiếp tục dạy em là vì em đe dọa chị.” - tôi nói tiếp, cố hết sức để giữ giọng nói mình bình thản và có uy với nó. Cách tốt nhất để đối phó với một kẻ bất trị là phải làm cho nó sợ mình. - “Chị thà chết đói ở ngoài đường còn hơn quay về đây.”

Tiểu thư hai mặt đứng phắt dậy: “Nhưng chị đã rất thích?”

Nói đến thế rồi mà nó vẫn không hiểu à? Tôi đang hết sức mất kiên nhẫn với nó nhưng vẫn phải bấm bụng giải thích thêm:

“Vi chị say thôi. Em không hiểu sao? Nếu tới đó chị tỉnh táo như bây giờ sẽ chẳng có chuyện gì giữa chúng ta. Phản ứng của cơ thể chị đối với... những gì em làm với chị là bình thường.”

A bấm môi suy nghĩ gì đó như một đứa trẻ đang tìm cách thuyết phục mẹ nó mua một món đồ chơi.

“Dạy em phần chia động từ đi.” - A ngồi xuống và lật sách ra, như thể đoạn hội thoại vừa rồi chưa từng xuất hiện. Nó chỉ đơn giản là tạm rút lui chứ chưa đầu hàng.

“Hôm nay học đến đây thôi.” - tôi cắt sách vào trong túi xách của mình. - “Hôm nay chị có việc nên phải về sớm, hôm sau chị sẽ dạy bù.” - Thật tình tôi chẳng còn tâm trạng đâu dạy học. Khi mất tôi lướt qua đây thánh giá trên cổ nó, tôi chợt nhớ ra nó theo Đạo.

“Bố mẹ có biết em thích con gái không?” - tôi hỏi. A xoay ghế chống cằm nhìn tôi: “Liên quan gì tới chị?”

Tôi nhún vai: “Chị định báo với họ để họ có kế hoạch dạy dỗ em lại.”

Tiểu thư A bất ngờ nắm chặt cánh tay tôi. Đôi mắt con bé run rẩy về hoảng loạn. Vậy tức là ông bà X vẫn chưa biết. Tôi mừng thầm trong lòng, vậy là có cách thoát kiếp nạn này rồi!

“Làm ơn đừng...” - A hạ giọng xuống nhỏ xíu chỉ vừa đủ cho tôi nghe. Đây là lần đầu tiên con bé hạ mình cầu xin tôi.

“Em có thể cặp kè trong bí mật với bất cứ đứa con gái nào em thích mà không phải chị.” - tôi hất tay nó ra khỏi mình. Tôi thờ phào trong lòng vì A chắc chắn sẽ không dám gửi tấm hình hôn hít vừa này vì nó cũng là nhân vật chính trong đó. - “Em xinh xắn, giàu có, nổi tiếng, sẽ có nhiều cô gái dành cho em.”

“Vậy á?” - môi nó nhếch lên. - “Thế chị có biết là ở trường em chỉ có mỗi một con bạn thân vì bọn con gái còn lại đều ghét em?”

“Sao lại thế?” - Tôi hơi ngạc nhiên vì điều này, cứ ngỡ người như nó ở trường thiếu gì bạn bè. A cắn môi nhìn tôi cười:

“Vi khi em gặp một cô gái nào đó cùng trường hợp gu em, em định tán tỉnh quyến rũ họ thì kết quả em nhận lại là bạn trai của cô ta sẽ bỏ cô ta để chạy theo em. Tám lần rồi đây!”

Ok, thế này thì... nhọ thiệt. Như pháo được châm ngòi, A đứng dậy bùng nổ một tràng dài với đủ thứ từ ngữ lẽ ra không được phép nói ra trong căn nhà gia giáo này:

“Chị có biết ở trường chúng nó gọi em là gì không? “Con phò cướp bóc” đấy! Đờ mờ bọn gái, bà việc mẹ gì cướp bóc chúng mày! Là bạn trai của chúng mày là đồ ngựa đực động dục lại còn bắt sai tín hiệu nên mới bỏ chúng mày đấy chứ! Mà thế đánh nào chúng mày lại quay sang thù bà? Lạy Chúa, chị có biết là lúc ở trường em chỉ muốn giặt mic của ông hiệu trưởng đầu hói để hét vào loa trường rằng: “Valentina Xavier này là gái đồng tính, là gái đồng tính đấy nghe chưa! Bọn con trai đẹp ngay cái trò gửi thư quà cáp vào tủ đồ của tao, chúng mày làm tao nổi hết cả da gà mỗi lần mở tủ đồ! Còn bọn con gái thì thôi ghét tao vô lý đi! Tao yêu chúng mày! Tại sao chúng mày cứ phải ghét tao hả? Chỉ vì một thằng có con cu to hơn cái đầu à? Vô lý vừa phải thôi! Fuck all of you, fuck theo nghĩa giao hợp với bọn gái, và fuck theo nghĩa chửi với bọn trai!”. Đứng đấy, Tuệ Anh, đừng ngạc nhiên như thế! Chị có biết là em khao khát làm cái điều chết tiệt ấy lắm không? Nhưng vì sao em chưa làm? Là vì em là Valentina Xavier, vì em là con gái độc nhất của gia đình danh tiếng nhất nhì đất Florida này!”

A thấm mệt, thở hổn hển sau khi kết thúc bài diễn văn chửi đồng của mình. Lần thứ hai tôi thấy nó mất bình tĩnh đến mức này kể từ trận hồi Giáng Sinh. Tôi nghĩ mất tôi lúc đó trọn tròn hết cỡ. A đã gào thét rất to để giải tỏa nỗi ảm ức mà nó phải chịu suốt mấy năm qua. Giọng nó chắc đủ lớn để cả căn biệt thự to đùng này nghe thấy nhưng hôm nay chỉ có hai chúng tôi. A thả người ngồi xuống ghế, phẩy tay bảo tôi có thể về: “Cám ơn đã nghe em làm nhảm. Nếu chị tiết lộ bất cứ điều gì thì chị sẽ phải ra tòa vì tội lạm dụng trẻ vị thành niên đấy!”

“Và nếu em tiếp tục quấy rối chị thì bố mẹ sẽ biết em đồng tính!” - tôi đe dọa lại. A nhìn tôi không nói gì. Vậy là thỏa thuận đã xong. Khi tôi bước đến cửa thì nó nói với theo: “Rồi chị sẽ là của em thôi.” Tôi không đáp lại, một mạch đi khỏi căn nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Tiểu thư A không chỉ khốn nạn với mình tôi.

Nó cứ như Alison DiLaurentis nhảy ra khỏi màn hình ti vi với mục tiêu hãm hại chính là tôi bằng sự xảo quyết khôn lỏi của mình. Kể cũng thật trùng hợp khi tôi gọi nó là A trong cuốn nhật kí vì trong bộ phim dài đằng đặc ấy có kẻ bí danh là A chuyên hại đời và đi ship các gái cuồng nhiệt. Kể thêm là phim dài lê thê tới mức nhàm chán, thế mà cô bạn cùng phòng K của tôi vẫn theo dõi được chỉ vì cô ấy cuồng Shay Mitchell. Thật kỳ lạ đối với một đứa con gái thẳng như cô ấy.

Quay trở về với câu chuyện, em trai của người yêu tôi, tạm gọi nó là J, bị bắt nạt ở trường, thậm chí không kể xiết. Mọi chuyện bắt đầu từ việc J xin một chân vào đội bóng, kết cục là bị ném vào đội cổ vũ toàn là con gái, mà luật của đội cổ vũ là các thành viên phải mặc váy khi luyện tập. Bạn có thể tưởng tượng được nỗi khủng khiếp của thằng bé khi phải mặc váy giữa sân bóng và bị người ta cười nhạo “đồ đàn bà”, “đồ eo lả”,... và đủ thứ từ ngữ cực khó nghe đối với một người đàn ông Trung Hoa. Chúng nó bắt đầu gọi thằng bé là “Quý cô”. Thằng bé lại không thể bỏ đội cổ vũ được, vì nếu bỏ nó sẽ bị đội bóng “đánh chết” (theo lời nó). Một ngày đến trường của nó là một tấn si nhục đổ vào nó. Chủ đề nói chuyện trong lần hẹn hò gần đây của tôi và L luôn là về thằng bé. Thật khó cho một người trọng gia đình như L nhắm mắt ngó lơ vụ này. Anh suýt đắm vào mặt một đứa cùng trường với J vì nó gọi thằng bé là “đồ bóng” nhưng J ngăn anh kịp.

Thằng bé học cùng trường với A. Tôi đã kể A là đội trưởng đội cổ vũ của cái trường đó rồi đúng không? Tôi đã hỏi A về vụ của thằng bé và bị nó tâng lờ đi: “Chị tới để dạy em học tiếng Pháp chứ không phải để tám mấy thứ ba láp trên trường em.”

“Là em làm đúng không?” - tôi nghi con bé này lắm.

“Có đâu!” - nó nhăn mặt - “Là tại nó thích đẩy chứ!”

“Hả?”

A cúi mặt xuống tiếp tục làm bài. “Bọn em có những chuyện mà chị không hiểu và anh L kia cũng không hiểu được đâu.”

Cái thái độ gì mà khó chịu kinh, làm tôi muốn vả vào mặt nó vài cái! Tôi xoay mạnh hai vai nó để nó đối mặt với mình, nói rít qua kẽ răng:

“Nghe này! Nếu đây là trò mày bày ra để ép buộc tao bỏ L đến với mày thì mày nhầm rồi vì nó chỉ khiến tao ghét mày hơn thôi!”

A sững lại mười giây rồi nhếch môi: “Cứ cho em đã làm vậy vì chị đi, thì chị có bỏ L không, để thằng bé được “bình thường” trở lại như ý muốn của chị?” - nó nhấn mạnh từ “bình thường” làm tôi băn khoăn không biết nó có dùng biện pháp ẩn dụ nào ở đây.

Câu trả lời của tôi dành cho nó vẫn luôn là “không”. A cũng chỉ nhún vai ra vẻ giễu cợt rồi tiếp tục học bài.

“Tao ghét mày.” - tôi băng quơ nói.

“Tính ra thì chị là đứa con gái thứ chín em của mà có bạn trai.” - nó lầm bầm. Chắc nó đang nghĩ trong đầu tại sao số nó luôn nhỏ như thế.

“Vi em quá khốn nạn chứ sao?” - tôi buột miệng.

Nó ngẩng đầu nhìn tôi một lúc rồi nở nụ cười:

“Coi như chúng mình hiểu nhau.”

Tôi thì chả thấy có gì đáng cười ở đây.

L đang rất lo cho thằng bé, gia đình anh tính đến việc chuyển trường cho thằng bé. Có lẽ tầm tuần sau nó sẽ được học trường mới.

Lời tác giả:

- Alison DiLaurentis là nhân vật trong phim *Pretty Little Liars*.

- Shay Mitchell là diễn viên đóng trong phim *PPL*, vai Emily. Emily và Alison hay được các fan ghép đôi với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Thằng em của L được học trường mới, vấn đề là mọi thứ vẫn y như cũ. Nó vẫn bị một đám thằng to con ép mặc váy để chúng cười nhạo.

A cứ úp úp mở mở sự can thiệp của nó vào mấy vụ bắt nạt này. Tôi vẫn nghi A nhúng tay vào vụ này. Nó còn khẳng định mọi thứ sẽ bình thường như tôi và gia đình L mong muốn nếu tôi chịu bỏ L để làm người yêu bí mật của nó. Gia đình nó theo Đạo nên nó không muốn công khai để bị đuổi ra khỏi nhà hay tệ hơn là vào trung tâm chữa bệnh đồng tính.

Thực ra bệnh viện tâm thần hợp với nó hơn.

Tôi rất muốn ông bà X biết nó đồng tính nhưng phải làm sao cho khéo để không bị nó nghi ngờ, vì tôi lo nó sẽ tung sạch tám ảnh hôn hít ấy lên mạng, lúc đó thì tôi thất cổ chết đi là vừa. Tôi có thể thử tâm sự vụ này với cô T xem, cô ấy cũng đồng tính, là giảng viên và rất quý tôi, chắc cô ấy sẽ tìm ra giải pháp để cứu tôi. Mọi chuyện nếu cứ kéo dài có thể còn tệ hơn nữa và tôi bí hướng đối phó rồi, đã đến lúc mình nên dẹp cái sĩ diện hão đi là vừa, sẽ chẳng ai cười vào mặt mình là đồ yếu đuối vô dụng tới độ để một con bé 16 tuổi bị sốt đê ra hiếp dâm đâu. Nhưng chắc phải tuần sau vì cô T có việc đi công tác ở Canada 10 ngày rồi.

Từ ba ngày nay, bắt đầu từ hôm thứ thứ sáu, ngày nào cũng có một giỏ hoa đặt trước cửa phòng trọ của tôi vào mỗi buổi sáng khi tôi mở cửa đi đổ rác.

Thứ sáu là hoa hồng, thứ bảy là hoa lily, chủ nhật hôm nay là hoa phong lan. Kẹp giữa những cánh hoa luôn là một phong thư màu đỏ, bên trong là một tờ giấy vài dòng đánh máy:

“Tìr: Con mèo đẹp nhất quả đất,

Tới: Cô gái Trung Hoa

Je m'appelle meow meow et je t'aime. *

Yêu,

Vốn vẹn chỉ có vậy. Vì người gửi là “con mèo đẹp nhất quả đất” nên tôi muốn quẳng thẳng giỏ hoa vào thùng rác bên dưới nhà luôn nhưng nghĩ lại thấy tiếc vì giỏ hoa đẹp và thơm quá, vứt chúng đi thì quá phí phạm nên tôi giữ lại, chỉ xé tan phong thư đi. Tôi đặt nó lên bàn ăn, nơi mà nó có thể được chiêm ngưỡng từ mọi góc trong nhà. K thích thú trước giỏ hoa và khen người yêu mầy lãng mạn ra trò ý nhi. Tôi chỉ cười cười giấu biến danh tính đưa gửi đi. Tôi dặn K đừng đề cập vụ hoa hộc này với L kéo ảnh ngại và bịa thêm rằng văn hóa Trung Hoa nó vậy để thuyết phục cô ấy.

Nhà con A ấy giàu kinh, một giỏ hoa không hề rẻ và đừng nói là nó tính cứ gửi hoa vào mỗi sáng cho tôi cho tới khi tôi chết nhé?

(*: Em tên meow meow và em yêu chị.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Thằng em trai của L tuyên bố sẽ tham gia show RuPaul's Drag Race khi nó tròn 18 tuổi.

Ghi chú: RuPaul's Drag Race là show dành cho drag queen, tức là dành cho những ai thích giả gái và hành xử giống gái giới nhất (ý kiến của tôi).

Câu tuyên bố của nó làm mọi người trong gia đình bị shock, có khi còn hơn lúc nó vác bản mặt bầm tím và nói là bị bạn đánh ở trường. Đối với họ đó là sự sỉ nhục nặng nề vào truyền thống, đạo đức của một gia đình gốc Trung Hoa. Tôi không biết rõ họ sẽ đối xử với thằng bé như thế nào vì L có vẻ lảng đi mỗi khi đề cập đến thằng bé.

Những thông tin ít ỏi tôi biết về thằng bé lại do A cung cấp. Chẳng có vụ bạo hành nào ở trường cả. Tất cả chỉ là chuyện được bịa ra để che dấu những bức hình, những đoạn video giả gái của nó đang tràn lan trên internet trong trận bóng bầu dục. Đám đông rất phấn khích vì nó. Họ yêu thích nó tới độ lập hẳn một fanpage trên facebook cho nó.

“Em không thể tin được cái thằng bạn thân em có ngày nổi tiếng hơn cả em” - A thở dài khi cho tôi xem những tấm ảnh rực rỡ của thằng bé. - “Chị xem đi, chỉ trong hai tuần fanpage của nó nhiều gấp rưỡi fanpage của em.”

“Sao em không nói sớm hơn?” - tôi thắc mắc, hay tại nó thích xây dựng hình ảnh xấu của nó trong mắt tôi?

“Để làm gì? Để chỉ kể lại cho anh L yêu quý của chị và rồi anh L đấy kể lại cho gia đình và nó bị đuổi ra khỏi nhà khi còn chưa nổi tiếng à? Chị có biết bây giờ nó kiếm được nhiều tiền lắm không? Nhờ sự nổi tiếng của nó đấy!”

Cũng có lý.

Hôm qua, tôi đi bộ với cô T. Cô ấy về Mỹ sớm hơn dự định và chúng tôi vô tình gặp nhau khi đang chờ đèn đỏ sang đường. Chúng tôi vừa đi vừa tán ngẫu. Khi chúng tôi đang nói về người da đỏ thì vô tình gặp J. Nó đi cùng đám con gái với đứa dẫn đầu là A, vui vẻ bung lụa mặc cho bố mẹ nó đang điều đúng vì nó. J nhìn thấy tôi liền hôn gió thay cho lời chào: “Cô gái Trung Hoa xinh đẹp đáng kia của Valentina có nguy cơ là chị dâu của tớ nếu cậu không aw sao mầy lại đá tao?”, Valentina đá vào cẳng chân cu cậu ra hiệu.

Dù câu tiếp theo J muốn nói là gì thì chắc chắn nó mang ý dờ hơi nào đó. Tôi nhăn mặt. Chẳng khó hiểu khi Valentina và nó chơi với nhau, nổi nào vùng đấy cả.

A tách nhóm vẫy tay chào chúng rồi thân mật khoác tay tôi như hai chị em. Tôi xin phép cô T để đi với nó vì hôm nay là buổi dạy thêm của tôi và đồng thời, một phép lịch sự bất đắc dĩ, tôi giới thiệu cô tóc vàng này học trò của tôi. Cô T gật đầu chào chúng tôi nhưng không biết có phải do tôi tưởng tượng không mà mặt cô T lúc ấy xanh như tàu lá.

Nó chợt hỏi tôi một câu triết lý hết sức:

“Tại sao họ không thích thằng đó được hạnh phúc?”

“Hạnh phúc là gì khi danh dự không còn?” - tôi nói mĩa, tôi cực có ác cảm với mấy thằng kiểu như J, đàn bà!

A dừng lại mua cho tôi một que kem: “Của chị nè! Em trả.” Tôi do dự cầm lấy. Khi chắc rằng nó không thể gây hại tôi chỉ bằng một cây kem thì tôi mới dám ăn.

Kem ngon tuyệt, mùi vị của nó rất quen mà tạm thời tôi không nhớ ra.

Khi tôi liếm những mẩu kem còn dính lại trên thanh gỗ nó mới nói: “Kem vẫn ngon hơn que, hạnh phúc vẫn ngon hơn danh dự.”

Tôi đờ người bởi độ sâu sắc bí ẩn của nó và cố tìm mối liên hệ của kem, que và hạnh phúc như cố tìm sự liên quan giữa logarit, đồ thị và phương trình, nó nói thêm: “Em tìm thấy nó trên tumblr.”

Tất nhiên rồi! Câu nghe trót quớt! Tôi có nên góp ý bảo nó thôi trò trích dẫn lối bịch này không nhì? Nghe khó chịu kinh đi được!

Hôm đây nó giờ chứng gì mà, hết giờ dạy rồi nó còn cố nán tôi ở lại bằng đủ thứ trò mèo nó có thể nghĩ ra. Nào là bắt tôi ngồi giảng đi giảng lại cấu trúc thi hiện tại cho nó năm lần, bắt tôi ngồi lại xem album ảnh của nó (toàn ảnh công chúa, nó bảo hồi nhỏ nó thích làm công chúa và giờ vẫn vậy), nhận xét blog của nó, vân vân và mây mây. Nỗ lực cuối cùng giữ chân tôi ở lại của nó là mời tôi ăn bữa tối với gia đình nó. Nội nghỉ tới việc ánh mắt soi thời trang của bà Xavier sẽ chiếu mình suốt bữa ăn đủ để tôi nói không ngay tắp lự.

“Khi em nói chị sẽ ăn tối với gia đình em tức là chị sẽ ăn tối với em. Bố mẹ em tháng sau mới về nên chị không phải lo lắng về họ đâu.”

“Sao em nghĩ chị lo lắng về họ?” - tôi hơi ngạc nhiên trước sự quan sát tinh tường của nó, bởi tôi đã cố nặn ra một gương mặt thân thiện với họ để che giấu ý nghĩ tông cửa chạy ra ngoài và không bao giờ bén mảng tới đây khi tôi gặp ông bà Xavier lần đầu, nhất là bà Xavier. Mà nó quan sát tôi ở với ông bà Xavier lúc nào nhì? Chắc là mấy bữa đầu tiên khi tôi xuống nhà và chạm trán với mẹ nó.

“Vi đến em là con gái họ còn không chịu nổi nữa là người ngoài như chị. Thật may là họ đi suốt ngày, nếu không em sớm bỏ nhà đi biệt từ lâu.”

“Nghe tuyệt đấy nhưng mà...” - ăn tối với con hiệp dân này còn tệ hơn - “...tôi nay chị có việc nên để bữa khác nhé?” - một câu đáp lịch sự thay cho “Mày đừng hòng dụ bà ở nhà một mình với mày vào ban đêm thêm lần nữa!”. Tôi không có ngu thêm lần nữa đâu!

“Voi anh bạn trai đấy à?” - Val khoanh tay nhìn tôi như thể tôi là đứa tội đồ còn nó là quan tòa đang phán xét tôi.

Đúng là tối nay tôi có hẹn với L. Chắc thằng J nói cho nó biết. “Không phải việc của em!” - tôi nhún vai khoác ba lô dộp đi thì Val đứng chắn lối ra: “Tránh ra!”

“Chị là của em, tất nhiên chị đi với ai là việc của em rồi!”

Tôi đẩy vai nó sang bên nhưng khi tay tôi chỉ mới chạm vai nó thì A xô tôi vào kệ sách và ôm lấy mặt tôi: “Em nói cho chị biết: Em hoàn toàn có thể bắt chị làm nô lệ tình dục của em suốt đời và đảm bảo chị không tài nào thoát được. Nhưng em đã không làm thế vì em yêu chị, chị nghe rõ chưa? Em yêu chị! Còn chị, sinh viên năm hai rồi sao ngu thế? Em chẳng thua hần cái gì cả, lẽ ra chị nên chọn em sẽ tốt hơn...”

Tôi xô mạnh con bé ra khỏi người mình trước khi nó phun hết những câu nanh nọc của nó ra, câu tiết nói:

“Em là ai mà dám bảo chị ngu? Em là ai mà quyết định dìm chị? Em là ai mà bảo chị yêu ai? Em yêu chị, ừ, nhưng chị không yêu em. Chị không chọn em vì em kém hơn L điều gì mà vì chị yêu anh ấy!”

Tôi định nói thêm là nó đang ngộ nhận nó yêu tôi, vì chẳng có thứ tình yêu nào đặt thỏa mãn bản thân lên trước cả danh dự và tự trọng của người nó yêu, nhưng mắt nó bắt đầu rom róm nên tôi nghĩ mình dừng ở đây được rồi. Val quay mặt đi, tôi đoán nó không muốn tôi nhìn thấy nó khóc. Tôi quyết định đi về.

Hi vọng nó hiểu ra. Tình yêu không có lỗi, nhưng cách nó đối xử với tình yêu thì quá bệnh hoạn, dù hoa vẫn được gửi đều đều tới nhà tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Tôi quyết định sau giờ học sẽ kể cô T về Valentina và những trò mèo của nó nhằm chiếm đoạt lấy tôi. Cô ấy ngạc nhiên vì làm sao một con bé 16 tuổi có thể ghê gớm chừng đó. Cô cứ hỏi đi hỏi lại là chuyện em vừa kể đã xảy ra thật hả làm tôi vừa xấu hổ vừa điên tiết. Một điều lạ lùng là cô T hề cứ nghe nhắc tới Val là xanh mặt lại. Tôi hỏi cô có bị ốm, cô lắc đầu. Cô T hứa sẽ tìm cách giúp tôi nhưng trước hết tôi nên cẩn thận để không bị dính líu tới cảnh sát vì bị nghi ngờ là hiếp dâm trẻ em, lúc đó chả ai cứu được tôi đâu.

Nói chung là tôi thấy cô T bó tay với vụ của tôi rồi. Thôi thì chỉ ít tôi cũng tìm được người tâm sự.

Val nó tính biến tôi thành nô lệ tình dục thật. Nó chẳng ngờ ra được điều gì cả và ngày càng phạm sai lầm. Có lẽ nó tư duy theo kiểu: nếu không làm người yêu mình thì phải làm người hận mình, bởi dù yêu hay hận thì người đó sẽ không quên mình, mà thậm chí hận còn khó quên hơn yêu. Tôi hay gặp cái thể loại quái đản này trong truyện tranh Nhật Bản. Val biết nó sẽ không có được tình yêu của tôi nên quay qua biến tôi thành một dạng nô lệ tình dục cho nó đúng như những gì nó nói bữa trước. Ngay chiều này, Val nhảy bổ vào hôn tôi làm tôi hoảng sợ đẩy nó ra và cố vớ lấy con dao gấp được giấu trong ba lô mà ngày nào tôi cũng phải mang theo nhưng thật tệ là nó vẫn khỏe hơn tôi. Nó đè được tôi xuống giường và hôn tôi. Lúc đấy tôi mới nhớ ra vị kem lần trước giống vị môi của nó.

Khi tôi vội vàng xếp đồ chuẩn về đến cửa phòng rồi thì bị tiểu thư A giữ lại, tặng tôi một quyển sách đính nợ như món quà tri ân cho việc tôi bị nó đè xuống giường hôn nửa tiếng: “Chúc mừng ngày của em đi.”

Tôi định hỏi thế có nghĩa là gì thì chợt nhớ ra ngày hôm nay đúng là liên quan đến tên của nó, bỏ “e” thêm “a” vào. Chết tiệt, tên với người đánh khóp với nhau gì hết trơn!

Tựa cuốn sách là “Người đọc” của Bernard Schlink.

“Của Đức à?” - Tôi hỏi vì có cái tên “Sch” ấy.

“Yep.” - nó gật đầu xác nhận.

“Cám ơn.” - tôi lật thử vài trang, cuốn sách khá mỏng, tôi có thể đọc xong nó trong 3 ngày.

“Cho việc chị để em hôn đấy.”

Thấy chưa? Bà đoán đánh có sai!

“Thế thì không cảm ơn.” - tôi cất cuốn sách vào trong cặp rồi đi một mạch ra khỏi nhà.

Thật khó chịu, cái kiểu xử sự như thể mình là búp bê cho nó đùa.

Tôi tranh thủ giờ vài trang sách đọc trong lúc chờ xe buýt. Quyển sách kể về một câu chuyện tình thời hậu chiến, giữa một phụ nữ ngoài 30 với cậu thiếu niên 15. Tôi chợt nghĩ nếu một người già cả xử tôi đọc được cuốn này chắc sẽ đốt nó thành tro. Khi tôi lật những trang giấy thì bất ngờ một vài tờ giấy khác rơi ra từ cuốn sách đáp xuống sàn xe buýt.

Chúng là năm phiếu mua hàng giảm giá 20% của các hãng: Ferragamo, Chanel, Louis Vuitton, Gucci và Christian Dior. Nó đùa với tôi chắc? Một con sinh viên lết từ Trung Quốc sang Mèo như tôi đến tiền ăn còn chưa đủ nữa là tiền mua những món đồ xa xỉ này? Dù có giảm tới 50% tôi cũng không mua nổi, thà nó tặng tôi phiếu mua đồ ăn còn thiết thực hơn. Tôi cất chúng vào chỗ cũ, định bụng tôi đưa cho K, cậu ấy chắc chắn mua nổi và sướng rơn người khi được cầm những tờ phiếu giảm giá này.

L hôm nay cũng tặng tôi món quà, đó là một hộp socola. Giá trị của một món quà phụ thuộc vào người tặng nên dù hộp socola be bé này có thể rẻ hơn cuốn sách nhưng nó vẫn đủ làm tôi sung sướng nhảy cẫng lên ôm hôn anh như một đứa con nít. Anh nhắc bông tôi lên quay vòng vòng và anh đã cho tôi một buổi tối đi chơi vui hết sảy. K vẫn khen tôi có mắt chọn trai tốt: “Mày kiếm đâu ra anh chiều mày như bà hoàng?”

Hôm nay là 14/02. Valentine vui vẻ, xin đừng kết thúc là A.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Tuần trước, L tiết lộ với tôi một tin động trời: tiểu thư A mà tôi đang làm gia sư kèm cặp đã tới gặp bố L để tư vấn và chữa trị tâm lý khoảng mấy tuần nay. Anh dặn tôi vụ này hoàn toàn là bí mật, ngay cả ông bà X cũng không biết vụ con gái phải đi khám ở chỗ bố anh. L biết được nhờ ông bố tiết lộ. Sở dĩ ông nói với L vì bạn gái của anh đang làm gia sư cho một đứa có vấn đề tâm lý và ông khuyên tôi nên đối xử thận trọng với con bé, tránh khiến nó cảm thấy nặng nề và áp lực hơn. Lẽ ra lời khuyên ấy nên dành cho nó thì đúng hơn.

Anh chép miệng: “Bố anh nói con bé có một số triệu chứng của rối loạn cảm xúc, tăng động, khó tập trung, nguyên nhân có thể do chịu nhiều áp lực mà không thể giải tỏa hoặc tâm sự với ai, dẫn đến sự tích tụ ức chế, lâu dần thành rơi vào tình trạng khó tự kiểm soát. Kể cũng tội nghiệp.”

Tội nghiệp cái khi mớ!

“Điều đó chắc chứ? Vì em thấy nó lúc nào cũng vui vẻ?” - tôi suýt chêm thêm từ “khôn nạn”. Cái con nhà giàu nứt đổ đổ vách biến thái vô độ đấy thì có

cái quái gì đáng lo! Tôi, một con người thân cô thế cô bị đặt trong nguy cơ trở thành nô lệ tình dục ở mức báo động cao, mới là đáng lo, đáng tội nghiệp!

“Thì có phải ai cười cũng vui?” - L nhún vai. Tôi ngẫm lại một chút. Có thể anh đúng. Nếu A bị bệnh tâm lý và phải gặp bác sĩ chữa trị thì điều này có thể giải thích cho những hành vi lệch lạc kì cục của nó như là cố gắng biến tôi thành nô lệ tình dục. Tôi hôn chốc má anh trước khi về lớp học Thuế của mình. Vì cảm thấy hơi tội nghiệp cho Val nên tôi sẽ thử nói chuyện với nó về căn bệnh của nó xem sao.

Tuần này, khi chưa kịp mở mồm đề cập về vấn đề bệnh tâm lý của nó hay tìm hiểu về bệnh của nó để tìm phương cách đối phó hiệu quả hơn, may sao tôi chứng kiến A đang hút cần sa với một cô bạn trong phòng ngủ của nó. Biến thái, thần kinh, chưa phải tệ nhất, nó còn hút cần nữa, mọi sự thương hại tí ti của tôi dành cho nó bay sạch như khói. Phòng nó đầy khói thuốc. Đáng lẽ tôi sẽ không biết nếu như tôi không quên điện thoại của mình ở nhà A, và vì tầm quan trọng của việc giữ liên lạc nên tôi phải trở lại nhà nó để lấy điện thoại về trước giờ của chuyến xe buýt cuối cùng. Khi đẩy cửa vào phòng nó, tôi thấy cảnh tượng rệu rã hết chỗ nói: con bạn nó phê thuốc nằm trên giường lim dim. A ngồi dưới sàn nhà, lưng dựa vào giường rít vài hơi, không hốt hoảng khi bị phát hiện là đang hút cần, bình thản hỏi tôi: “Sao chị quay lại?”

“Chị dễ quên điện thoại.” - tôi nuốt nước bọt nói. Bọn nghiện ngập luôn đem lại cảm giác bất an cho tôi. Cặp mắt lơ dờ vì cần sa của A làm tôi on ớn. A thấy điện thoại của tôi chụp. Tôi bèn mở khóa điện thoại, nhận ra tin nhắn của mình đã bị xem lên.

“Em có biết xem trộm tin nhắn của người khác là bất lịch sự lắm không?” - Không phải nói tôi lúc đó đang tức điên thế nào. Sự riêng tư bị xâm phạm trắng trợn! Chắc nó đoán được pass điện thoại của tôi qua những buổi gia sư, khi tôi vô ý sử dụng điện thoại trước mặt nó.

“Chị nên cảm ơn em vì em còn nhắn tin hộ chị dễ cho anh L ấy đỡ lo lắng về chị.” - tôi muốn đập vỡ cái bản mặt khinh khỉnh láo toét của nó.

Tôi tức tốc mở tìm tin đã gửi nhưng không thấy.

“Đừng tìm, em xóa rồi!”

“Mày đã nhắn những gì?” - nếu nó nhắn linh tinh gì tôi thề ngay tối đó tôi sẽ báo ông bà X biết là con gái họ là một đứa đồng tính thần kinh!

Nó cười khẩy: “Về đi! Hẹn tuần sau gặp lại! Đừng quên bí mật của chị ở trong đây.” - A gõ ngón tay lên thái dương nó. Phải kiềm chế dữ lắm tối mới không lao vào cho nó vài cái tát.

Cái tin nhắn bí ẩn của nó làm tôi đêm ấy không ngủ được.

Hôm sau gặp lại L, tôi ước hỏi hôm qua tôi đã nhắn gì với anh. L khó hiểu trước sự tò mò lạ thường của tôi nhưng vẫn chiều tôi, cho tôi xem tin nhắn hôm qua, nó chỉ vồn vện vài câu: “Em ngủ sớm. Ngủ ngon, anh yêu.”

Hú hồn, tôi cú tửu tượng...

Tôi sẽ không hỏi nó về việc tại sao nó tới gặp bác sĩ tâm lý - tình - cò - là - cha - của - người - yêu - tôi. Tôi đã nói bệnh viện tâm thần hợp với nó hơn mà. Nhưng bệnh của nó thì tôi sẽ tìm hiểu. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Cô T vẫn chưa tìm được cách giúp tôi. Cô bạn K cùng phòng thì đang tính làm sao bỏ cậu em để theo ông anh một cách êm thấm nhất. Gia đình tôi ở Trung Quốc cũng không có sự biến gì, và “Valentina và Yvette, đôi đồng tính nữ xinh đẹp nhất quả đất”.

Hôm nay là ngày bạn thấy cái tit ấy tràn ngập mạng internet. Valentina Xavier come out với toàn thế giới, trong đó có cả gia đình nó. Chắc ông bà X shock lắm, nhưng họ có thể làm được gì giờ này? Còn tôi thì chỉ biết cầm nín vì mình hết thứ để đe dọa nó rồi. Vâng, cô học trò đáng mến Val của tôi đã cặp với một cô gái, đồng thời là bạn thân của nó, Yvette

Val và Yvette thành một cặp nổi như cồn, tưởng như có thể sánh với Stella Maxwell và Miley Cyrus.

Nhớ lại ba hôm trước, Val đã hỏi tôi nghĩ thế nào nếu nó hẹn hò với Yvette, chẳng qua là Yvette mới tỏ tình với nó, rằng Yvette đã yêu nó từ năm 13 tuổi. À tôi cũng kể luôn với bạn về Yvette. Yvette chính là đứa con gái hút cần sa trong phòng A tối hôm tôi tới để lấy lại điện thoại. Nó là bạn thân của A, cũng xinh xắn, gốc Pháp, tóc nâu hạt dẻ, mắt xanh lá, vớ cử chỉ và bước đi lẳng lơ, gọi theo từ kiểu Mẻo là “bitchy”, nói nặng hơn thì là “phò”. Nếu sự hư hỏng được A khéo léo che giấu dưới lớp mặt nạ ngoan đạo hòa nhã thì ở Yvette ngược lại, nó bộc lộ hết ra ngoài, nên tôi không thích Yvette lắm. Tôi ghét bọn con gái hư và lẳng, dù đời đã dạy tôi một bài học quan trọng là không nên phán xét người khác qua vẻ ngoài của họ thông qua Val, và cô bạn chung phòng của tôi cũng thuộc dạng đó (nhưng tôi vẫn quý cô ấy). Chỉ là những đứa đàn hoàng sẽ không trông như Yvette. Nhớ lại thì lúc đầu gặp K tôi đã không thích cô ấy lắm vì cô ấy bận một cái áo phông dài đến giữa đùi ra mở cửa cho tôi (đã thế còn không phải là áo của cô ấy nữa), một anh sáu mũi lách qua khe cửa chào tôi khe khẽ rồi chuồn thẳng.

Val và Yvette đã và đang là cặp bài trùng nổi tiếng ở trường. Val còn tiết lộ với tôi rằng ngoài danh bạn thân ra, nó và Yvette còn là “friends with benefits”, tức là lòi nhau lên giường làm tình dù không yêu đương gì nhau, từ hồi 14 tuổi. Tôi chỉ biết cái thuật ngữ “friends with benefits” này khi sang đây.

Với lại, 14 tuổi codấy, thật không thể tin được! Hồi 14 tôi chỉ biết nhảy dây, mãi đến năm 17 mới biết em bé được tạo ra như thế nào. OK, nghe “thiếu kiến thức giới tính” thật nhưng mà ở Trung Quốc sex là điều đại cấm kị nên bạn không thể trách tôi được. 14 tuổi bọn gái ở đây đã biết lòi nhau lên giường rồi.

Có khi con Val hồng nhờ Yvette.

Tôi ức nó ở chỗ: trên cả khôn nạn, Val thú nhận nó ngủ với Yvette nhưng vẫn hôn tôi cùng một lúc!

“Yvette xinh và có vẻ là người tốt. Nhưng quan trọng là em có thực sự thích nó không? Thích theo kiểu yêu đương ấy?” - tôi bắt đắ dĩ tư vấn. Dù tôi thấy mình có vẻ đã nói dối ở ngay câu đầu.

Câu hỏi có vẻ làm Val suy nghĩ. Nó trả lời nó không chắc, nhưng nó chắc rằng trên đời không ai hiểu nó và bên nó lâu như Yvette. Điều đó có thể hiểu được khi mà từ hồi Giáng Sinh đến nay tôi chưa gặp lại bố mẹ nó lần nào và Yvette, theo lời nó kể, đã không bỏ sót sinh nhật nào của nó từ năm nó 7 tuổi tới giờ, hơn cả bố mẹ nó.

Mà đúng là ông bà Xavier gần như đang li thân. Họ chẳng mặn mà gì với nhau từ lâu rồi (thế nên A mới không có em). Tôi biết điều đó từ bà giúp việc của gia đình. Hiếm khi nào họ gặp nhau, số lần cả nhà tụ họp với nhau đầy đủ trong một năm chắc chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Thậm chí họ cũng không thêm về sau khi bài phóng vấn con gái họ về xu hướng tính dục của nó đã tràn lan trên mọi phương tiện truyền thông. Dù xa nhau thế nào họ vẫn luôn cố tạo hình ảnh một gia đình hoàn hảo trong mắt công chúng (tôi mới biết bà Xavier là một người có tiếng trong giới điện ảnh còn ông Xavier là nhà đầu tư khủng ở phố Wall). Không thể phủ nhận họ là những ông bố bà mẹ tốt khi cho nó những gì tốt nhất, nhưng tôi không đồng ý với cái “tốt” của họ, vì bằng cách nào đó, nó đang góp phần hủy hoại con bé. Tôi không có vấn đề gì với li hôn hay li thân, nhưng sự giả dối thì có. Thật khó để một đứa trẻ sống trong môi trường dối trá có thể lớn lên một cách bình thường. Chỉ ít nó đã góp phần hình thành sự bất ổn trong tâm trí con bé, tôi đoán vậy.

“Yvette có biết chuyện em và chị không?” - tôi bắt chợt hỏi. Tôi không muốn đang đi đường thì bị con bé đó chặn lại hỏi mối quan hệ giữa tôi và Val. Yvette là đứa tôi không muốn bắt chuyện với nó nhất trần đời.

“Không. Em đã nói đây là chuyện bí mật của tụi mình mà.”

Tôi thờ phào: “Hai đứa có thể cặp với nhau.”

Val chỉ mỉm cười rồi đang ngồi ghé rướn người ngang qua hôn tôi làm tôi giật bắn mình: “Có thể là nộ hôn cuối rồi, thoải mái đi.” Tôi nghe theo. Thả lỏng mình vào nộ hôn của nó là một cảm giác gì đó rất khó diễn tả, nó giống như nộ bạn hét lên rằng thế là sai, thế là kinh tởm, nhưng tim bạn vẫn đập rộn ràng háo hức, nó thiên về cảm giác dễ chịu hơn...

Rồi câu trả lời của Val ở trên tất cả các dòng tít mạng: Nó, cùng với bạn thân nó, trở thành cặp đồng tính nữ hot nhất hiện nay.

Điều sung sướng nhất là Val gọi tôi ra nói chuyện riêng và tuyên bố tha cho tôi. Tôi được tự do! Tôi không còn là nô lệ hôn hít của nó nữa nhưng nếu tôi bép xép vụ giường chiếu với nó ra ngoài nó thế sẽ khiến tôi vào tù vì tội lạm dụng tình dục trẻ em. Tôi bảo nó có thể yên tâm, tôi không ngu đến thế đâu.

“À và việc em đến gặp bác sĩ tâm lý, em có thể kể chị nghe chứ?” - tôi hỏi trước khi ra về. Valentina mỉm cười: “Hôm sau em sẽ kể chị nghe.”

Nếu không bị nó quấy rối thì tôi có thể coi con bé như em gái mình. Nó tìm được người yêu, buông tha tôi, tôi có nên tha thứ cho nó không nhỉ, bằng cách đồ hết những hành động hết sức khủng khiếp của nó trước đây lên bệnh tâm lý của nó?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Từ lúc được sống với xu hướng tính dục của mình. Val tiến bộ rõ rệt trong môn tiếng Pháp. Nó đã được điểm B môn này ở trường. Val và Yvette vẫn tay trong tay, mỗi ngày chụp một tấm đăng lên instagram, hôn hít, ôm ấp đủ thứ, mỗi ngày cặp đôi ấy có thêm fan, “biểu tượng đẹp của LGBT”, đẹp đến nỗi trong trường tôi, bọn bên câu lạc bộ nhân quyền bắt đầu dán ảnh chúng nó ở ngoài hành lang để ủng hộ hôn nhân đồng giới, thành ra không ngày nào tôi không thấy mặt nó. Tôi hỏi Val bố mẹ em nghĩ sao thì nó nhún vai bảo không thành vấn đề, trừ việc họ có chút thất vọng và hoang mang, cho rằng nó chưa thành tâm theo Chúa, chứ nếu thành tâm nó đã không sa vào con đường của quỷ satan này. Thời đại nào rồi mà còn.... Xem ra đôi lúc người châu Á như tôi suy nghĩ lại thoáng hơn người châu Mỹ.

Từ lúc cặp với Yvette, blog của nó đã sến rồi nay còn sến hơn. Trước đây mấy tuần nó mới đăng một bài thì nay khoảng cách đã thu hẹp về con số ba ngày. Nó lấy đâu ra thời gian đọc lắm thứ diễm tình thế nhỉ?

Yvette hình như không ưa tôi. Có lần tôi thoáng thấy cái lườm của nó khi chúng tôi vô tình đi ngang qua nhau. Tí tuổi đầu mà đã bố lão!

Val hỏi tôi đã đọc xong “Người đọc” chưa. Tôi trả lời là rồi.

“Chị nghĩ sao?” nó hỏi.

“Một mối tình bất thường. Nếu ở Trung Quốc họ sẽ bị cả xã hội tẩy chay.” - Cái đấy thì tôi chắc chắn, kiểu “tuổi băm rồi còn ham trai tơ”. Phải thừa nhận là “Người đọc” là một tác phẩm ấn tượng với đoạn cuối làm tôi bật khóc, nó khiến tôi phải đi tìm bộ phim chuyển thể của nó về xem, tôi vẫn là fan của Kate Winslet.

“Nó sẽ là một mối tình bình thường nếu đó là chuyện về một người đàn ông yêu một cô gái kém mình 15 tuổi.”

Tôi sững sốt. Đôi lúc con bé có những suy nghĩ đúng đắn ngoài sức tưởng tượng, nhất là khi nó đang phải lên gặp bác sĩ tâm lý thường xuyên. Cái vụ tâm thần của nó tôi hơi ngại hỏi.

“Thật tiếc là cậu trai ấy chẳng nhận ra bản thân yêu Hanna đến thế nào cho đến khi cô ấy đột ngột rời xa.”

Nó nói thế là có ý gì nhỉ?

“Chúng ta có thể nói chuyện bình thường với nhau không?” - nó gợi ý. - “Ý em là như những người bạn và quên những chuyện cũ không hay đi, đừng để hối tiếc như anh nam chính ‘Người đọc’ này?”

Làm sao có thể quên được cái đứa con gái đã lợi dụng tình trạng yếu ớt của bạn để cường hiếp bạn và tước đi lần đầu quý giá đáng lẽ để dành cho chồng bạn, không chỉ một mà những hai lần, chưa kể vô số lần bị ép hôn, nó tìm mọi cách đe dọa bạn, biến bạn thành hàng của nó, nó như con ác mộng ban ngày bám riết lấy bạn..

“OK”, tôi trả lời. Thêm bạn bớt thù. Hơn nữa Val có gì đó khác với trước. Chắc vì không phải đè nén bản thân nên nó thoải mái hơn và đỡ khổ nạn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Val kể tôi chuyện gặp bác sĩ tư vấn tâm lý của nó. Khi nó tâm sự về những chứng căng thẳng bức dọc nó phải trải qua với Yvette thì được Yvette gợi ý nó gặp ông bác sĩ tâm lý nó biết vì ông ấy đã chữa cho mẹ của Yvette và theo con bé đánh giá thì bà mẹ tính tình đã dịu và đỡ la hét về đêm hơn sau khi chữa trị với ông ấy suốt 3 tháng. Hình như nó chỉ vô tình gặp trúng ông bác sĩ là bố của L chứ không phải thêm một trò mèo nào như tôi đã nghĩ.

“Bây giờ em cảm thấy thế nào?” - câu hỏi đầu tiên của tôi trong cuộc hành trình hàn gắn lại mối quan hệ từ thù địch thành bạn bè.

“Ồn, ồn hơn trước. Em không làm hại gì chị thì tức là em đã ổn rồi đấy.” - Val nhấn mạnh từ “hại” nửa trên nửa dưới. Tôi gượng cười đáp lại vì trong lòng tôi vẫn muốn tát nó mấy cái vì những cái “hại” nó gây ra cho tôi. Sau đó chúng tôi bắt đầu vào học. Tôi phải khoe rằng tôi đã cơ bản biết tiếng Pháp. Tôi thật sự có khiếu ngoại ngữ đấy.

Val đang cắn bút suy nghĩ. Nhìn từ chỗ ngồi của tôi, kết hợp với ánh sáng của cửa sổ bên trái, gương mặt nhìn nghiêng của Val hoàn hảo như tượng tạc. Lông mi dày, trong nắng chiều mắt nó ánh lên màu xanh ngọc lam, sống mũi cao, môi đầy đặn, làn da trắng mịn... Đây là A khi không phấn son, không mascara, không kẻ mắt.

Đây là A của Yvette.

Tôi đã phạm phải một sai lầm khủng khiếp khi xoay vai Val để nó đối diện với tôi và tôi hôn nó. Ừ bạn đọc rồi đó, tôi đã hôn nó. Khốn nạn thay, Val để yên cho tôi hôn và nó cũng từ từ đáp lại. Lần đầu tiên tôi chủ động hôn nó, cảm giác vừa lạ lẫm vừa phức tạp. Lúc ấy đầu tôi trống rỗng và tôi khao khát môi nó điên cuồng nhưng tôi nín lại được để không ngấu ngiến môi nó. Tôi cũng chẳng biết tôi đã hôn nó trong bao lâu.

Khi tôi buông nó ra và đứng dậy trong con hoảng loạn mờ mịt thì Val nói rằng: “Đây là lần cuối cùng. Em không phạm thêm sai lầm nữa đâu.”

Lời thú tội thứ mấy tôi cũng chẳng nhớ: tôi nhớ môi của Val.

Val sau đó còn nói câu đầy trách nhiệm nhất mà tôi được nghe ở nó: “Em đã có bạn gái là Yvette rồi, em không thể hôn chị được nữa, thế là phản bội cô ấy.”

Như một lời nhắc khéo rằng tôi cũng có bạn trai và nên chung thủy với anh ấy.

Ôi tôi đang viết cái linh tinh gì thế này? Chẳng lẽ tôi cũng cần phải gặp bác sĩ tâm lý giống nó?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Tôi có nỗi lo cứ canh cánh trong lòng rằng mình sẽ bị bóc mẽ, thực ra tôi chẳng phải một con rảnh rẽ tiếng Pháp gì, chẳng qua đối quá làm liều nên mới nhận bừa mình biết tiếng Pháp đâm đầu vô nhà Xavier vì lương họ trả khá quá. Cho đến đi gặp trúng con cuồng dâm Val thì tôi mới ân hận sự liều lĩnh của mình. Tôi chẳng quan tâm gì tới việc bị bóc mẽ, dù ê chề đến đâu, nhưng vẫn cố gắng làm tròn bổn phận cho xứng với từng đồng đô la mà ông Xavier chuyển khoản cho mình. Tôi đang mong mỗi ngày tôi bị lộ tẩy, khi đó mình có thể đường hoàng chấm dứt công việc này để tránh phải xem nhiều cảnh đau mắt như cảnh hôm nay là một ví dụ, và tôi đoán chắc mình còn phải xem dài dài nếu không sớm nghỉ.

Buổi gia sư hôm nay có Yvette tới. Con bé chỉ ngồi trên giường nghịch điện thoại “chờ Val học xong để làm tình” - nguyên văn lời nó kèm thêm ánh nhìn thách thức tôi. Quả thực, Yvette có cái nhìn khích lệ người khác tất nó, chắc vì tôi là phụ nữ nên mới cảm thấy thế chứ đàn ông chắc có cảm nhận khác, có thể là khiêu khích theo kiểu quyền rũ chẳng?

Có Yvette trong phòng tôi dạy học không được thoải mái lắm, lúc nào cũng có cảm giác Yvette đang theo dõi mình từ đằng sau. Val thì thi thoảng quay đầu lại cười đầy tình ý với nó. Lúc giải lao 5 phút Yvette lập tức lao vào ôm Val từ đằng sau và hai đứa nó mon trớn tự nhiên như thể tôi là không khí. Cảnh tượng nhìn nhức mắt vô lời. Để bảo vệ đôi mắt mình tôi ra khỏi phòng nó, vào nhà vệ sinh ở dưới phòng khách để rửa mặt cho tỉnh táo hơn. Lúc tôi quay lại thì tôi nghe loáng thoáng hai đứa nó nói chuyện trong phòng khiến máu tò mò nổi lên làm tôi áp tai vào cánh cửa để nghe xem chúng nó nói gì.

“Gia sư của cậu xinh quá đấy!”

Có vẻ quyết định nghe lén của tôi là chính xác.

“Sao? Cậu thích chị ấy à?”

“Không vương cậu thì tớ đã thích rồi. Thực ra tớ ghen, ghen rất chính đáng nhé. Nhất là cậu chả kể gì với tớ về chị ấy.”

“Tớ nghĩ cậu không có hứng thú với mấy vụ liên quan đến học hành này.”

“Nhưng cậu ở với gái nào thì tớ quan tâm sâu sắc đấy. Và cả học tiếng Pháp? Thật hả, Val? Cậu có một đứa con gái gốc Pháp đang ngồi cạnh cậu đây mà?”

“Là bố mẹ tớ quyết định chứ có phải tớ đòi đâu! Đúng là tớ đã tính sẽ khiến tay gia sư tiếng Pháp mà bố mẹ mời dạy mình phải biến trong một tuần. Nhưng...”

“Nhưng xui thay cô ấy xinh chứ gì? Tớ hiểu mà.” - Yvette tiếp lời rồi hạ giọng xuống - “Vớ lại cái hôm sinh nhật vừa rồi của cậu... Bên trong chị ấy chặt chứ?”

Tôi đứng ngoài nghe mà giật cả mình.

“Làm sao cậu biết?” - giọng Val từ cột nhà trở nên nghiêm túc hơn.

“Thôi mà, tớ không để bụng đâu, lúc đó chúng ta chưa hẹn hò mà dù tớ lúc đấy rất bức nhưng cũng bỏ qua. Tớ đã nghe thấy tiếng rên lạ ở trong phòng cậu khi đi ngang qua. Có vẻ tớ tình rượt đúng lúc. Cậu gọi tên chị ấy. Lúc đó tớ không biết đó là ai cho đến khi hôm nay gặp chị gia sư ấy và tiện thể biết cả tên. Thế nên tớ khá quan ngại trước chị gia sư xinh đẹp của cậu. Hai người là friends with benefits hay...”

“Chỉ là sex thôi, giống như chúng ta lúc đó vậy.” - Val cắt ngang. - “Chúng tớ không làm chuyện đó nữa vì tớ đã hẹn hò với cậu rồi.”

“Chúng tớ?” Đậu mồm, nó làm như tôi chủ động đồng ý à, con khốn nạn? Bây giờ tôi rất muốn xông vào phòng hét vào mặt con Yvette rằng: “Con bạn gái chết dâm của mày đã cưỡng hiếp tao, không chỉ một mà những hai lần!!!” Một sức mạnh kỳ bí nào đó đã ngăn tôi làm điều điên rồ ấy.

“Điều đó có nghĩa là cậu ngủ với hai người cùng lúc à?”

Val im lặng. Là một người bạn tâm giao, Yvette lập tức hiểu sự im lặng ấy có nghĩa gì:

“Thế còn ai nữa à?”

“Ờ thì chỉ còn một chị giảng viên ngoài 30 tuổi tớ gặp ở quán bar nấy tháng trước thôi. Tình một đêm í mà. Chị ấy bỏ đi và cắt đứt liên lạc với tớ sau khi thấy cái thẻ học sinh rơi ra từ túi sách của tớ. Kể cũng hơi tiếc, chị ấy có nhiều kinh nghiệm lắm. À mà hôm bữa tớ thấy chị ấy đi cùng với gia sư của tớ.

Nhưng bây giờ tớ chỉ có mình cậu thôi.”

Đây, tôi có sai đâu! Val đích thực là một con cuồng dâm! Tôi nghĩ đáng lẽ nó đi gặp bố của L để chữa chứng cuồng dâm mới đúng chứ không phải cái rối loạn tâm lý gì gì đó kia.

Tôi đoán Val hôn nó vì sau đó tôi không nghe được gì thêm.

Ồ mà người phụ nữ ngoài 30 đi cùng với tôi, và Val bắt gặp... Chả lẽ là cô T???

Tôi đợi thêm vài phút nữa rồi mới gõ cửa vào phòng. Thực sự tôi không thích Yvette ở đây, nó vừa làm tôi khó chịu, vừa làm Val xao lãng khỏi bài vở, nhất là nó biết mối quan hệ giữa tôi và Val, thảo nào nó luôn có biểu hiện gì đó khó chịu với tôi ngay từ đầu. Nỗi bức mình của tôi với Val và Yvette kéo dài tới tận buổi tối khi tôi hẹn hò với L, khiến anh phải nhắn tin hỏi han tôi có sao không vì tôi nhìn như sắp đập người khác nên anh không dám hỏi ngay đó. Tôi nghiệp L. Ngày mai tôi phải xin lỗi anh mới được, giờ ngủ đi.

Tôi muốn nghỉ việc lắm nhưng tôi sợ làm thế sẽ khiến Val nghĩ tôi bắt đầu có gì đó với con bé.

Và tôi cần phải nói chuyện với cô T gấp.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Tôi hẹn gặp cô T sau giờ học ở ngoài một tiệm cà phê gần trường. Sau những câu chào xã giao, tôi xin cô ấy thứ lỗi nếu những gì tôi nói làm cô cảm thấy khó chịu rồi đi thẳng vào vấn đề: tôi biết cô ấy đã ngủ với Val. Mặt cô T lại tái đi khi nghe tôi nói. Tôi trấn an cô rằng chúng tôi đang ở trên cùng một con thuyền nhưng cô T không khá hơn chút nào. Cô cứ ngồi dưới một hồi lâu tuồng như đang trải qua cuộc đấu tranh nội tâm ghê gớm rồi nhào người về phía tôi hạ giọng nói: “Con bé ấy là quỷ đột lốt người.” Tôi gật đầu tán thành. Cô T đảo mắt nhìn quanh để chắc chắn không ai có thể theo dõi chúng tôi cũng như nghe lỏm được những gì cô sắp nói:

“Con bé đó ép cô phải rời Mỹ trong năm nay.”

Cả người tôi như bị đông cứng lại. Tôi phần nào đoán được lý do:

“Vi em à?”

Cô T sụp mặt xuống khuấy khuấy ly nước lọc bằng ống hút, thế nghĩa là tôi đã đúng. Để ép được cô T phải rời Mỹ, hẳn Val đã đe dọa cô như cách nó đe dọa tôi, vũ khí tối thượng trong tay nói: “tội hiệp dâm.” Tôi thề nó như quân át chủ bài trong tay Val làm lũ người lớn trên 18 tuổi như chúng tôi phải điều đứng, dù ở bang Florida thì trẻ 12 tuổi trở lên và tự nguyện với người lớn thì không bị coi là hiệp dâm nhưng bạn cứ thử với gái dưới 16 xem, mọi người lại chẳng kì thị bạn, nhất là khi bạn mang danh giảng viên trí thức. Còn với tôi thì có thể nó sẽ không dùng chiêu đó nhưng nó biết tôi còn gia đình ở Trung Quốc và họ sẽ từ mặt tôi nếu biết chuyện đêm ấy. Tuy con bé hứa tha cho tôi nhưng tôi vẫn nơm nớp lo sợ, ám ảnh đến nỗi tôi phát sợ những cuộc gọi hỏi thăm từ phía bên kia bán cầu của gia đình tôi, vốn đã nặng nề thì nay còn thêm sự lo lắng cùng cực.

“Con bé biết cách biến chuyện... đó thành như nó không hề tự nguyện và tuyên bố rằng nó sẽ khiến cô vào tù với danh dự bị hủy hoại.” - Val biết cách nâng cấp độ nghiêm trọng của sự việc lên, án hiệp dâm sẽ thực sự giết chết cô T. Ngừng một chút cô T mới nói tiếp. - “Cô đang làm thủ tục nhập cư Canada và có lẽ chúng ta sẽ chỉ gặp nhau học kỳ này nữa thôi.”

Tin như sét đánh ngang tai. Thế ra không phải ngẫu nhiên cô đi công tác ở Canada lâu thế. Ngoài môn kinh tế vi mô ra thì học kỳ này cô ấy tiếp tục dạy tôi về kế toán trong doanh nghiệp. Tôi thần thờ nhìn ly nước coca của mình. Nó đen sì sì như tương lai sắp tới của tôi nhưng, tôi tự an ủi, điều tốt là nó ngọt.

Và nó gây ra bệnh đái tháo đường và các loại bệnh liên quan đến tim mạch khác.

Chết tiệt!

“Em xin lỗi.” - tôi lí nhí đáp, cảm thấy mình mới là kẻ tội đồ gây nên chuyện di cư bất đắc dĩ và đầy ám ức cho cô T. Cô T thờ dãi nắm cánh tay tôi: “Không phải lỗi của em. Lỗi của chúng ta là đã bắt cản với bọn trẻ con. Cô rất tiếc là đã không giúp gì cho em, còn khiến em thêm khó xử. Nếu trong thời gian qua cô có làm gì khiến em phật ý thì mong em thông cảm, tất cả chỉ là cô bị đe dọa.”

“Đe dọa?” - tôi nghệt mặt ra.

“Nó cấm cô thân thiết với em.”

Lúc đó tôi mới vỡ lẽ cảm giác cô T đang tránh mặt mình trong những ngày gần đây là đúng chứ không phải do tôi suy diễn ra.

“Không sao đâu cô, em chỉ nghĩ là cô bạn quá thôi.” - tôi chân thành nói, cốt làm cô cảm thấy đỡ tội lỗi.

Mia mai thay khi sau đó tôi phải tạm biệt cô để đi dạy tiếng Pháp cho Val. Tôi bước vào nhà Xavier trong tâm trạng nặng nề khó chịu. Nếu tôi thấy Yvette cũng ở đây thì tôi sẽ cáo ồm đi về luôn. Hôm nay không có Yvette, chỉ có Valentina.

“Hôm nay chị sao thế?” - Val hỏi làm tôi giật mình. Tôi đáp không sao nhưng ánh nhìn hoài nghi của nó nói rằng nó không tin. Tôi vờ một cuốn giờ đại một trang ra nhìn mông lung vào nó.

“Em về đẹp chứ?”

“Hơ?” - lúc này tôi mới biết mình đang cầm quyển tập về của nó, bức tranh tôi đang nhìn vào là một con mèo ngủ bên cửa sổ đầy nắng với vài con bướm bay xung quanh. Tôi xoay nó lại vì tôi đang cầm ngược. Bức tranh được vẽ và tô bằng chì.

“Ừm, đẹp lắm. Em có khiếu đấy.” - tôi khen thật. Val bật cười. Nó đứng dậy cúi xuống chỉ vào con mèo: “Đây là em đấy.”

Tôi thấy ngực nó khi nó cúi xuống chỉ con mèo làm tôi lạng lạng nhìn. Ngực nó cũng đẹp.

“À, ừ... Dễ thương lắm!”

“Mèo giấy hay mèo em?”*

Tôi bấy giờ mới nhận ra mình đã nhìn ngực con bé thay vì con mèo. Tôi đỏ mặt trả bức vẽ cho nó. Đờ mờ cái từ “mèo” trong tiếng Mèo!

“Học tiếp đi!”

Val che miệng cười khúc khích về chỗ ngồi của nó. Có khi nào nó sẽ dùng sự vô ý khi này của tôi để làm bằng chứng khẳng định tôi hiếp nó không?

“Yvette không thích chị làm gia sư của em” - Val nói với tôi khi buổi học kết thúc. Chưa biết cố tình hay vô tình hay tại tôi để ý quá mà Val ngồi lấy chân đây ghế tới xấp lại gần người tôi hơn, gần tới nỗi da tôi cảm nhận được hơi thở của nó phả qua. Tôi hơi ngả ra sau để giữ khoảng cách với nó. Nó bảo thêm: “Thế nên em hỏi nó có muốn học tiếng Pháp với em không.”

Tôi giật nảy mình phản đối ngay lập tức: “Không! Nếu hai đứa thèm nhau như vậy thì tìm gia sư khác có thể chịu được màn đóng porn của hai đứa!” Tôi có thể lường được lúc đó buổi gia sư của tôi sẽ trở thành buổi hẹn hò của tụi nó. Chúng nó còn trẻ nên rất hứng tình và có lẽ cũng méo có biết kiềm chế là gì. Val đã cưỡng hiếp tôi và biến miệng tôi thành công cụ luyện lưỡi cho nó trong mấy tháng còn Yvette thì cứ nói ba câu sẽ có một câu về sex. Tôi nghĩ chúng nó có thể làm tình với nhau bất cứ chỗ nào miễn không có người. Chưa kể có một kinh nghiệm truyền miệng trong giới gia sư là đừng bao giờ nhận dạy một cặp đôi mới yêu nhau, phiền bỏ xừ kèm theo cả đồng ví dụ chứng minh.

Val mở to mắt ngạc nhiên làm tôi cảm giác hình như mình vừa nói hớ điều gì đó: “Chúa ơi, chị ghen đấy à?”

“Không!” - mặt tôi đang nóng lên mới chết, nó sẽ hiểu lầm là tôi ghen thật mất!

Nó nhìn chăm chăm vào tôi một lúc rồi phá lên cười: “Nếu chị không muốn thì thôi vậy. Có Yvette ở cạnh em cũng khó tập trung học bài. Khi tất cả những gì em nghĩ là môi nó hay làn da của nó...” - nó xoay ghế ngả người ra sau, mông nhìn lên trần nhà.

Không hiểu sao nó cứ như là đang tả cảm giác của tôi về nó khi ngồi cạnh nó gần như thế này làm tôi chột dạ.

Chú thích: nguyên văn “My paper pussy or my private pussy?” Pussy vừa có nghĩa là mèo, vừa có nghĩa là “chỗ đó” của phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Tôi chả biết tính sao với con bé về vụ cô T. Giờ có bảo nó ngưng thì không kịp nữa vì cô T đã chuẩn bị xong cho chuyến di cư sang Canada rồi, chưa kể tôi và nó đang cố bình thường hóa mối quan hệ. Cô ấy biết con bé thích tôi và bất ngờ khi biết nó đã cặp với đứa khác mà không phải là tôi. Cô nói có thể nó trêu tôi thôi nhưng cái kiểu trêu gì mà ép người khác phải ra nước ngoài sống?

Hình như cái cuốn nhật ký này chỉ toàn nói về Val.

Mấy buổi gia sư sau đó tôi không thấy Yvette tới, có hôm tôi vừa mở cửa phòng Val để ra về thì đã thấy Yvette đứng trước mặt. Chúng tôi gật đầu chào

nhau cho phải phép lịch sự rồi tôi đi, còn nó leo lên giường với Val khi tôi nghe tiếng sột soạt của chăn đệm.

Bọn trên mạng hâm mộ Val và Yvette cực kì, đến nỗi có cô bạn fangirl cùng lớp hỏi tôi đang kèm môn tiếng Pháp cho Val hả rồi nhờ tôi chụp vài tấm hình đáng yêu của cặp đôi đó. Tôi từ chối, lấy cớ là Val không gặp Yvette khi nó học với tôi, mà thực ra tôi cũng đách có cho, nghĩ sao mà đang học cứ quăn lẩy nhau như chỗ không người thì học hành thế nào? Tất nhiên tôi không nói cho cô bạn hết suy nghĩ của mình, không khéo cô ấy lại bù lu bù loa rằng tôi đã ngăn cản đôi tình nhân đến với nhau như phu nhân Capulet ngăn Juliet đến với Romeo (tiện thể nói thêm tôi cũng chả thấy cái thiên tình sử này nó hay ho ở điểm nào).

Yvette mới nhắn tôi một tin qua facebook: “Đừng quên công việc của chị là dạy tiếng Pháp.”, nhắc tôi nhớ bổn phận của mình với cô tiểu thư A. Tôi lầm bầm trong miệng lẽ ra mấy nên bảo con bỏ mấy cư xử đúng mực thì có.

Thực ra từ lúc gặp với Yvette, Val cư xử đúng mực hơn trước. Nó bắt đầu biết giữ khoảng cách với tôi, không sát lại gần khi đang học, như một cô học sinh bình thường biết vâng lời như buổi đầu tiên tôi gặp. L cũng nói con bé không gặp bố anh ấy nữa nên tôi đoán mọi chuyện với nó đã ổn thỏa.

Nhưng những bông hoa vẫn tiếp tục tới. Thực ra sau khi Val come out thì hoa không được gửi tới nhà tôi suốt một tuần sau đó. Một tuần sau chúng quay lại vào một sáng thứ Hai, nhưng không phải cả một giỏ hoa mà chỉ là một cành hoa. Hôm thấy hoa trở lại, tôi đã rất ngạc nhiên vì đã nghĩ trò hoa hòe phiền phức này cuối cùng đã chấm dứt, kèm theo một tờ note đính kèm:

“Bố mẹ em cắt tiền tiêu vặt của em rồi nên em chỉ có thể tặng chị một bông vào các ngày thứ Hai. Chị đừng coi đây là hành động theo đuổi, chỉ là một lời xin lỗi, nhé?”

Từ Meow Meow đến T.A.”

Tôi cắm nó vào cốc nước và nói với K rằng anh người yêu tôi đang tiết kiệm tiền để đi du lịch năm sau.

“Ừ thế cũng tốt.” - cậu ấy khịt mũi nói - “Nhiều hoa quá làm chỗ này bốc mùi, bốc mùi thật đấy!”

Đó là khi bạn quên thay nước cho bình hoa, khi chúng héo đi, thật sự để lại một đống hỗn độn phải giải quyết ngay nếu muốn tôi được yên giấc trong không khí trong lành. Tội nghiệp cô bạn đã chịu đựng suốt cả tháng ròng. Tôi biết cô ấy muốn tôi kêu anh bạn trai của tôi dẹp cái trò ngu ngốc này đi lắm nhưng sợ chúng tôi bị tổn thương, còn tôi muốn bảo Val thôi đi nhưng vì nghĩ những giỏ hoa đắt tiền này đã bòn rút nó phần nào nên... Tôi không bao giờ nhắc đến những giỏ hoa với Val để chứng tỏ tôi không quan tâm tới bất kì trò mèo nào của nó, và Val cũng không nhắc đến chúng.

Nói thêm là những bông hoa cực kì phiền phức. Ban đầu thì ngọt ngào đấy, nhưng tầm vài ngày sau những bông hoa tích tụ với tốc độ rất nhanh cùng sự héo úa dần thì rất kinh khủng. Thế nên tôi thoáng nghĩ có khi con Val đang bày trò chơi khăm tôi bọc trong vỏ ngoài lịch thiệp rờ rọc cùng cái thê tín dụng vô tận của nó. May mà ông bà Xavier cắt tiền cho nó.

Tôi đọc lại mấy trang trước về Val và Yvette, lời lẽ của tôi dành cho chúng có hẳn học quá không? Dù sao chúng nó chỉ là những đứa trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Hôm nay có thể là buổi cuối tôi gặp cô T, tuần sau cô ấy đi Canada rồi. Tôi mời cô ăn trưa ở quán cà phê gần trường, phần để chia tay, phần vì áy náy đã gián tiếp khiến cô ấy ra nông nỗi này. Cô ấy vẫn dễ thương tới phút cuối khi giành trả tiền bữa ăn với tôi dù tôi là người mời. “Sau này chúng ta gặp lại em sẽ là người trả tiền.” - cô ấy nháy mắt. Cô T có tiếng phóng khoáng với sinh viên, trừ vụ chấm bài kiểm tra. Dù tôi tiếp tục bị điểm B cho môn của cô nhưng tôi không còn oán trách cô như hồi xưa nữa, phần vì cảm tình tốt mà cô gây cho tôi. Cô T vẫn dặn tôi nên tránh xa Valentina hết sức có thể: “Con bé đó ghê gớm lắm. Không thể đoán được nó còn âm mưu gì.”

“Từ ngày có bạn gái nó thay đổi nhiều lắm, như Cara Delevingne vậy.”, ừ như Cara Delevingne, xoay 180 độ từ trẻ con thành quý cô khi có người yêu. Nhưng có một điều tôi vẫn không thể hiểu được là con ả dờ hơi trẻ trâu ấy có cái mẹ gì để nữ thần St Vincent của tôi yêu nhỉ?

“Nó không phải là Cara.” - cô T nhắc. - “Vội lại nếu sau này chúng nó chia tay thì sẽ thế nào? Con bé đó sẽ tìm cách biến em thành đồ chơi của nó như cũ.”

Tôi ớ người vì chưa lường tới chuyện đó: “Sao cô lại nghĩ chúng nó sẽ chia tay?”

Cô ấy nhún vai: “Tình gà bông toàn thế mà, cô từng trải qua thời đó nên biết. Mấy cặp hồi trung học yêu nhau mà cô biết bây giờ chia tay hết rồi, chả có đôi nào cưới nhau hết. Cũng không thể trách được, khi em lớn hơn, thế giới sẽ rộng mở hơn, em sẽ gặp được nhiều người thú vị thế nên nếu có chia tay thì cũng là tất yếu.”

Sau đó chúng tôi nói sang vài chuyện phiếm khác rồi chia tay nhau. Tôi đi về hướng nhà Xavier còn cô T quay lại trường để tiếp tục dạy học.

Tôi nghĩ mãi về điều cô T nói khi trên đường tới dạy Val. Và chiều nay tôi gặp phải một chuyện rất kinh khiếp. Đó là tôi gặp lại bà Xavier và có buổi trò chuyện với bà ấy kéo dài suốt mười lăm phút đồng hồ và tôi phục bản thân mình có thể chịu được ngần ấy thời gian. Tôi tưởng bà ấy phải tới Giáng Sinh mới về, nhưng ngay giữa tháng 3 này tôi đã thấy bà ấy ngồi bất chéo chân một cách tao nhã quý phái ở ghế trường kỷ trong phòng khách. Thoạt đầu tôi đi nhanh lướt qua phòng khách để đi về mà không để ý có bà chủ đang ngồi ở đó cho đến khi đi tới cửa ra vào, thì sức nhận ra hình như mắt mình vừa bắt gặp một hình ảnh quen thuộc đáng sợ nào đó, đành chậm chậm quay lại để chào bà ấy một tiếng. Bà Xavier mỉm cười chào lại tôi nhưng không cho tôi về ngay như tôi mong đợi mà bảo tôi ngồi xuống để nói chuyện về cô con gái Valentina quý hóa của bà. Thảo nào Val trong bồn chồn suốt cả buổi học, hóa ra là vì sự trở lại của bà mẹ đáng kính của nó.

“Tôi chỉ có một đứa con gái duy nhất là nó.” - Bà Xavier mở đầu câu chuyện bằng một tiếng thờ dài nãy nê khi tôi vừa đặt mông xuống ghế. - “Tôi những mong con bé sẽ lớn lên trở thành một quý cô thực thụ, cưới chồng, sinh ra những đứa con xinh xắn. Và giờ thì nó đồng tính. Tôi sẽ không có những đứa cháu ngoại nào hết!”

“Con bé có thể làm thụ tinh nhân tạo để sinh con. Bà đừng lo lắng, nó đồng tính chứ có vô sinh đâu.” - tôi an ủi. Đáp lại tôi là ánh nhìn nghiêm khắc của bà ấy:

“Cô biết thế là sai trái chứ? Đồng tính là một tội lỗi. Tôi, một con chiên ngoan đạo của Người đang nuôi dạy một đứa con gái đồng tính! Liệu đây có phải là thử thách Người đặt ra để thử lòng trung thành của con không?” - bà ấy ôm đầu gục xuống trước cái, mà theo bà, là bi kịch lớn nhất cuộc đời một cách nãy nê thương tâm

“Mẹ chỉ biết quan tâm đến Chúa thôi à?” - cả hai chúng tôi giật mình nhìn lên thì thấy Val đang đi xuống cầu thang. Con bé nhìn rất tức giận, đó là vẻ mặt tôi đã nhìn thấy ở đêm Giáng Sinh. - “Thế còn con? Con không hề quan trọng tí nào với mẹ sao?”

Bà Xavier đứng lên, vừa ngạc nhiên vừa tức tối: “Vì mẹ luôn coi trọng con nên mẹ không thể nào chấp nhận con trở nên buông thả và hư hỏng tới nhường này! Thà rằng mẹ không có đứa con nào còn hơn! Tại sao con lại trở thành thứ đáng nguyên rủa như thế? Mẹ đã nuôi dạy con rất cẩn thận mà?”

Câu nói ấy làm Val sững sờ. Môi con bé mím lại, hai bàn tay nắm chặt run run. Con bé cố kiềm chế nhưng thất bại, một giọt nước mắt đã lăn dài trên má nó. Đáng lẽ tôi nên đứng dậy cáo lui đi về để gia đình họ tự giải quyết vớinhau, nhưng một phần trong tôi không muốn để Val ở lại một mình để chống chọi với định kiến của cả một giai đoạn lịch sử loài người. Val nghẹn ngào nói:

“Nhưng mẹ và bố có bao giờ ở bên con lúc con cần nhất đâu? Mẹ thậm chí còn chẳng bao giờ chịu nghe con nói, ngay cả bây giờ mẹ cũng không nghe....”

Bạn tin được không, câu trả lời của bà Xavier sau đó đã đập tan mọi hi vọng mong mỏi được hàn gắn và được thấu hiểu từ gia đình mình của Valentina.

“Vì đó là những thứ bản thân.”

Bà Xavier làm Val choáng tới nỗi nó phải lùi lại một bước. Mĩa mai thay, hai mẹ con họ nhìn giống nhau nhất là trong lúc giận dữ, tức là lúc này đây, khi đôi mắt xanh xám của cả hai đều ánh lên tia nhìn cương quyết đến tuyệt vọng..

“Bà Xavier...” - tôi đứng dậy, tôi thì lúc đó tôi vẫn sợ bà Xavier chết đi được nhưng... - “Tôi không định xen vào chuyện gia đình của bà nhưng tôi nghĩ bà không nhất thiết phải sỉ nhục con gái bà như vậy. Cô bé không làm gì sai cả!”

“Tại sao cô bảo vệ nó?” - Bà ấy quay ngoắt lại nhìn tôi một cách dò xét. - “Hay cô đã ngủ với nó rồi?”

Tôi há hốc mồm kinh ngạc: Làm sao một bà mẹ có thể nói thế trước mặt con gái mình?

Lần này lưỡi tôi chính thức cứng đờ vì bà ấy đúng, à không, đúng một nửa, vì nó cường hiếp tôi mà. Nhưng tôi không bận tâm mình đang bảo vệ cho thủ phạm hiếp dâm mình vì trước mắt tôi lúc đó là một cô bé 16 tuổi đang đấu tranh với chính mẹ ruột của mình để được làm chính nó. Bình thường tôi sẽ tránh xa mấy vụ kiểu này ra nhưng tôi cảm thấy mình có một phần trách nhiệm, ý tôi là nếu tôi không bảo vệ nó thì ai sẽ làm?

“Vi chị ấy là gia sư của con!” - Val vừa nói vừa khóc, giọng con bé mong manh như gió. - “Chị ấy là người duy nhất trong căn phòng này chịu nghe con nói chuyện! Chị ấy không khoát tay bảo con ra chỗ khác chơi để nói chuyện với ai đó ở mãi Hồng Kông và sau đó thì ôm con một cái bảo con ở nhà ngoan rồi đi biệt nửa năm không về. Chị ấy không bảo con phải thế này thế nọ thì mới được người ta ngưỡng mộ và được Chúa yêu quý. Hoặc chí ít... chí ít chị ấy không bảo những gì con nói là bản thân...”

Bà Xavier chỉ quay lại nhìn Val khi con bé nói xong, không nói gì và chắc cũng không biết nên nói gì. Bà ấy đang suy nghĩ gì? Có thể là hối hận, hoặc cũng có thể là nhục nhã vì có một đứa con gái đồng tính trong gia đình có tiếng ngoan đạo của mình. Sau cùng bà bảo tôi, bằng một giọng nhả nhặn nhất có thể, nên đi về. Khi đi ngang qua bà, tôi chào bà và nhắc bà xin giữ bình tĩnh vì Valentina còn là một đứa trẻ. Bà ấy nói rằng:

“Vi còn là một đứa trẻ nên nó cần phải được uốn nắn.”

Tôi không nói gì thêm. Khi tới chỗ Val, tôi cố tình bước chậm lại: “Chúa phù hộ em” Nghe có hơi ngớ nhưng đó là điều duy nhất tôi cảm thấy thích hợp nhất để nói ra lúc đó, như một lời an ủi, một lời động viên.

Môi con bé mấp máy không thành tiếng nhưng tôi vẫn đoán được là: “Cám ơn chị!”

Sau đó tôi rời khỏi căn nhà, hiểu rằng mình vừa chứng kiến bi kịch của gia đình danh giá nhất nhì Florida.

Cho đến lúc đang viết những dòng này, tôi chợt nhận ra thêm một nguyên do nữa, mà có thể, chỉ là có thể thôi, cho việc tôi đã cả gan nói đỡ cho Val vào buổi chiều nay: đó là vì tôi ý thức được nỗi đau khổ mà Valentina đang phải chịu đựng, vì đó chính là nỗi đau tôi đã trải qua khi còn ở Trung Quốc mà không có cách nào thoát được, kể cả khi tôi sang được Mỹ, nó vẫn tồn tại lặng lẽ trong những định kiến ăn sâu vào trong máu tôi, là nỗi đau không thể làm chính mình.

Lời tác giả: Đạo này mình bận nên post chap trễ, mong mọi người thông cảm :(

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Kể cũng tội cho Val. Tôi và Val dù sống cách nhau nửa địa cầu nhưng tôi và nó vẫn có nhiều nét tương đồng kì lạ. Tôi đã sống trong một môi trường mà tự do của người phụ nữ bị kéo léo giảm thiểu bằng cách này hay cách khác. Khốn khổ thay, tôi không biết bản thân mình bị kìm hãm cho đến khi, nhờ làn sóng văn hóa phương tây qua những bộ phim (dù đã bị kiểm duyệt gắt gao trước khi ra rạp) ồ ạt tràn vào một cách vô tội vạ, tôi phát hiện ra phụ nữ bên đó được quyền ngủ với bất cứ ai cô ấy yêu mà không bị chửi vào mặt là con đi. Từ đó, dần dần tư tưởng của tôi được mở rộng đến nỗi làm cho bố mẹ tôi lo lắng sợ tôi sẽ không hòa nhập được với xã hội ở nước tôi. Trái với sự lo lắng của họ, tôi đã hòa nhập xã hội một cách xuất sắc, nhưng cái giá phải trả là sự bức bối đến kiệt quệ khi cứ phải giả vờ mãi, giả vờ chấp nhận và tuân theo mọi sự áp đặt mà những người đáng kính đặt ra. Tôi không biết phải dùng từ ngữ nào để miêu tả đúng cảm giác tức mình ấy. Dù có thế nào tôi cũng phải bám trụ ở Mỹ hay đâu đó ở phương Tây chứ nhất quyết không muốn về lại Trung Quốc.

Lần đầu tiên tôi chủ động nói chuyện với Val qua facebook vào tối thứ 7 hôm qua. Kết quả là tôi thành thùng rác cảm xúc của nó. Tôi vừa làm bài tập vừa nghe nó than, làm xong rồi nó mới than được một nửa. Không ngờ nó nói nhiều thế, chuyện nọ xọ chuyện kia thành một chuỗi dài những chuyện phiếm bất tận, từ ông hàng xóm khó ưa bên cạnh có cô con gái đang là sinh viên Y rất xinh mà nó rất thích và chị gái ấy đã có chút thân thiết với nó trên cả tình bạn hồi nó 14...

“Ý là sao?” - tôi hỏi.

“Chị ấy là mối tình đầu của em.” - Val hồn nhiên khoe. - “Chị ấy đi học xa quá nên bọn em chia tay, chị là người đầu tiên được nghe em kể về mối tình đầu của em đấy, Yvette còn chưa biết đâu.”

Học không lo học, mới tí tuổi đầu suốt ngày lo yêu đương những nhit, tôi thầm nghĩ. Sau đó nó kể sang lần đầu nó tập lái xe ra đường nó đã tông chết con chó của một ông cảnh sát, rồi thêm mấy vụ bà lập ở trường.

Mãi mới tới phần tôi mong chờ: cái hôm nó và bà Xavier cãi nhau. Sau khi tôi về, Val bỏ lên phòng đóng cửa lại. Nó kể nó từ bỏ hết mọi hi vọng thuyết phục bà mẹ khó tính chấp nhận nó. “Mẹ em vốn đã bảo thủ rồi, đã thế còn có Chúa hậu thuẫn nữa, không có ý báng bổ gì đâu.” Trong lúc ngồi nghe nó kể lể, tôi để ý ở phần quảng cáo phía bên tay phải của mình là một trang: “1,000,000 likes để Valentina Xavier thẳng trở lại.” Tôi tò mò click thử, trang này đã lập từ lúc Val come out, tức là hơn một tháng, mà chico 50 người like, chưa kể nó còn được trả tiền để hiện lên trên tường nhà tôi nữa. Hình như toàn trai like. Có kha khá cuộc chiến trên này. Người thì hô hào Val chỉ là “attention whore”, giả cặp gái để gây chú ý, người thì bênh vực ủng hộ Val đã dũng cảm sống thật với con người mình và đã truyền cảm hứng đến nhiều người khác. Chỉ là bọn ghét Val toàn là trai, bọn ủng hộ Val phần đông là con gái. Tôi không gửi Val cái trang đó, thiết nghĩ một mình bà Xavier đủ làm nó mệt mỏi rồi. Còn ông Xavier nữa, thử tư tuần sau ông mới về nhà, không biết ông ấy sẽ xử lí Val thế nào.

“Thế sau khi come out ở trường em thế nào? Có còn bị bọn con gái ghét không?” - tôi nhấn enter.

“Còn chị ơi...”

“Sao?” - tôi đã nghĩ mọi thứ sẽ dễ dàng hơn cho nó

“Em chả biết nữa, ý là bọn con gái không cho em và Yvette thay đồ cùng. Chúng nó sợ em sẽ hiếp dâm nó hay thế nào đấy. Chúng em đành phải chờ chúng nó ra ngoài hết thì mới được vào phòng thay đồ. ĐM, chúng mày làm như bà tuyệt vọng lắm! Em và Yvette bị loại khỏi nhóm rồi.”

Ừa tôi tưởng bây giờ gái thích nó lắm? Bọn gái ầm ầm ủng hộ nó trên mạng chắc không học cùng trường với nó chẳng?

“Em cá chúng nó chỉ đang trả thù vụ em là đứa con gái xinh nhất trường và vụ nhiều trai chúng nó thích lại thích em”

“Em buồn lắm chị. Mọi người đều tránh xa em.”

Tôi đang gõ một câu an ủi, chưa kịp ấn enter thì nó nói tiếp: “Bây giờ em đánh khác gì bọn lập dị mà em vẫn khinh ở trường.” làm tôi phải xóa ngay. Tôi nước này rồi mà vẫn vênh được bản mặt chảnh khinh người! Thực tình tính nó cũng giống bà mẹ nữa chứ bộ! Tôi bức mình, tôi cực ghét bọn tự cho rằng mình hơn người rồi không coi ai ra gì, toàn lũ ảo tưởng khó ưa!

“Mà thôi, em đi ngủ đây.”

Tôi xóa câu mình vừa mới soạn: “Em chẳng khác mẹ em miếng nào!” để thay bằng câu thông dụng: “Ok, chúc em ngủ ngon.”

Tôi tắt hộp thư thoại để đọc thêm vài thứ linh tinh nữa thì tầm 5 phút sau facebook kêu báo có tin nhắn:

“Dù có nhiều con ở trường em ngon thật.”

“Nhưng không ngon bằng chị đâu.”

“Đẹp ngay nhà Val!”

Tôi thấy chữ “seen” nhưng không thấy nó rep lại, đèn chat tắt, chắc nó ngủ rồi.

Bà Xavier vẫn chưa thấy gọi gì cho tôi nên tôi còn giữ được công việc gia sư cho Val. Nếu giờ mà mất việc thì tôi sẽ khổn khổ thật đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Ông Xavier đã về, ông ấy ôn hòa hơn bà vợ vì đã gọi điện cho tôi bảo rằng mong tôi hãy hợp tác với gia đình ông để đưa Val trở về với con đường đúng đắn. Lúc đấy tôi muốn từ chối thẳng mặt và tính nói con gái ông ấy không cần sự giúp đỡ vô ích đó nhưng vì giọng ông khẩn thiết van nài quá nên tôi không nỡ, chỉ biết ừ ừ cho qua rồi viện cớ sắp phải ra ngoài để cúp máy cho nhanh.

Về Val và Yvette, chuyện tình đẹp như mơ ấy rốt cuộc chỉ kéo dài đến mùa hè. Tôi biết điều này nhờ báo mạng, kẻ cũng bắt ngờ vì tôi không nghĩ chúng nó chia tay nhanh thế, mới hôm thứ ba chúng nó còn quấn nhau trên giường khi tôi đến dạy tiếng Pháp cho Val mà (lúc đó bà Xavier đi spa nên không có nhà, tôi ngờ đợt này bà sẽ ở nhà lâu). Tôi nghĩ có khả năng ông bà Xavier gây áp lực bắt nó phải chia tay.

Val và Yvette chia tay nhau khi kết thúc học kỳ, điều khiến cả thế giới shock nặng. Bọn fangirl bắt đầu khủng bố facebook, twitter của tôi chỉ để hỏi một câu duy nhất: “Tại sao họ chia tay?” làm tôi phải xóa tài khoản tạm thời. Chúng nó yêu nhau đã phiền phức rồi mà chia tay còn phiền phức hơn. Tại sao những kẻ ngoài cuộc như tôi chỉ vô tình có tí liên hệ với bọn nó bị làm phiền nhiều như vậy? Chúng nó chán nhau thì chia tay, có thể mà cũng không hiểu.

Tôi cũng chả quan tâm lắm, ở cái tuổi này yêu đương chóng vánh cực, tôi từng trải qua nên tôi biết. Hồi bằng tuổi nó tôi cũng cảm nắng với một anh bạn trong lớp nhưng khi được cô chủ nhiệm xếp cạnh anh ta thì tôi hết cảm nắng, vì lúc đó tôi phát hiện ra hán kiểu bê đê thế nào, không phải gu của tôi, thế là tôi từ bỏ luôn.

Chuyện chả có gì đáng nói nếu hôm qua Yvette không tới tìm tới tận phòng trọ gặp tôi, không chào hỏi, đi thẳng vào vấn đề với thái độ cộc lốc bỏ láo thường thấy ở nó: “Chị còn ngủ với Val không?”

“Sao cơ?” - tôi hỏi lại.

“Tôi hỏi Val còn fuck chị hay chị còn fuck Val không?” - nó gần từng chữ, nói thẳng từ “fuck” không kiêng dè, đã thế còn nói to làm tôi phát hoảng lo rằng những người ở quanh đây sẽ nghe thấy hết và như thế thì không hay ho gì.

Tôi đứng trân trân nhìn nó, không biết nên đóng sập cửa trước mặt nó hay chửi nó lại, trước khi tôi kịp trả lời thì nó lao vào đẩy tôi ngã xuống và định tấn tôi một trận, nhưng may tôi nay K ở nhà nên đã ngăn được nó. K đã đè nó nằm úp xuống sàn, giữa chặc cánh tay nó thì nó mới chịu thôi vùng vẫy đòi đánh tôi. Rồi nó khóc nức nở. Điện thoại nó cũng nằm trên sàn nhà và reo. Là Val gọi. Tôi nhặt lên trả lời hộ Yvette, con bé nằm trên sàn nhà co người ôm gối khóc mãi.

“Chị đây, Val. Con bé ồ, chỉ trừ việc nó đang khóc.”

“Em sẽ tới đón nó về. Chị giữ nó khoảng 15 phút nhé.”

Trong lúc chờ Val tới đón Yvette, tôi hỏi Yvette, còn đang nằm chèo queo trên sàn dù K nói nó lên giường nằm, vì sao nó đánh tôi. Yvette im lặng vài phút mới đáp: “Em xin lỗi” rồi lại tiếp tục khóc. Tôi nghĩ thấy mùi rượu từ nó. Tự dưng cảm thấy tội nghiệp cho Yvette.

Cuối cùng Val đã đến để đưa nó về: “Em phải leo qua cửa sổ để trốn ra ngoài, có bố mẹ ở nhà và em thì bị cấm túc.” Nó cảm ơn tôi đã trông chừng Yvette dùm. Ra tới ngưỡng cửa Yvette gắng chụp đầu Val lại và hôn môi nó. Val đẩy nó ra: “Thôi nào, cậu say rồi. Minh đưa cậu về.” còn Yvette lại nhai mãi một điệp khúc mà tôi nghĩ là sẽ kéo dài cho tới khi nó ngủ: “Tớ yêu cậu mà.”

“Phew, tình tuổi teen, thật hoảng quá mà!” - K nhận xét.

“Ừ, hết hồn với chúng nó.” - tôi phụ họa theo.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Tôi không biết làm thế nào cho phải. Sự rắc rối phức tạp này là do tôi tạo ra chứ chẳng phải tai Val hay ai khác. Trong đầu tôi bị giằng xé bởi bao suy nghĩ thỉnh linh đồ ảo tới như thác Niagara. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, hay tại tôi đã mong muốn nó từ tận sâu thẳm tâm mình?

Như tôi đã viết, Val và Yvette chia tay nhau, bất chấp mọi nỗ lực níu kéo của Yvette. Val có vẻ không đau đớn lắm bởi cuộc chia tay ấy trong khi Yvette thì vật vã với rượu và cô ngoài kia nên có thể dễ dàng đoán được đứa nào nói chia tay trước. Val không nói gì về cuộc chia tay gây tranh cãi trên mạng của nó, hay phản ứng của ông bà Xavier, khi chúng tôi gặp nhau vào thứ năm.

Tuy ngoài miệng nói là không quan tâm với bất cứ ai tới dò la tôi nhằm moi móc thêm thông tin về cặp đôi nóng hổi ấy, nhưng tôi tò mò chết đi được, cho tới một hôm tôi không kiềm được tính tò mò khôn khổ khôn nạn ấy được nữa.

“Sao em chia tay Yvette? Có phải là do bố em?” – Tôi đã buột miệng hỏi thế và nhận ra gần như cùng lúc mình vô duyên thế nào khi tọc mạch vào chuyện riêng tư của người khác. Val buông bút xuống ngã người ra sau nhìn lên trần nhà kiểu đang ngẫm đời sâu sắc. Tôi định nói thêm: xin lỗi, em không cần trả lời cũng được, thì nó trả lời:

“Em cảm thấy mình không yêu cậu ấy đâu.” - rồi nó nhìn tôi - “Chắc tại em thích chị hơn.”

“Ý em là em... thích chị à?” – tôi lắp bắp. Vấn đề bắt đầu phức tạp rồi đây.

“Em chỉ hôn người em thích thôi.”

Nó đang gián tiếp tỏ tình với tôi?

“Chị không gay, chị thẳng và chị...”

“Chị không thích em, ừ, nhưng chị không có thẳng đâu...” - nó nhẹ nhàng ngắt lời tôi còn tôi thì há hốc mồm định phản đối. - “Vì nếu chị thẳng thì em đã không theo đuổi chị.”

Cái gì cơ?

“Thật sự em không thể có bất cứ cơ hội nào với chị ư?” - nó hỏi lại như để chắc chắn nó có 0% cơ hội để hẹn hò với tôi.

Tôi lắc đầu, muốn nói “không” thẳng thừng nhưng tôi không phát âm thành tiếng được. Val gằn gật đầu:

“Em cũng đoán thế. Có lẽ em không nên dành cả đời đeo đuổi người không yêu mình.”

Giọng của Val nghe buồn gì đâu. Tôi cứ tưởng con bé đã thực sự từ bỏ tôi rồi.

“Em có yêu Yvette không?” - tôi hỏi.

“Em đã dẫn đo đến việc chia tay từ lúc em đồng ý hẹn hò với nó. Hẹn hò với một người trong khi mình thích một người khác hơn nó ác lắm” - nó nói thêm.

“Nhưng chắc chắn không ác bằng việc cưỡng hiếp người khác.” - tôi thì tôi chẳng hiểu thứ logic kì cục nào dẫn miệng tôi thốt ra câu đó.

Val đơ ra nhìn tôi một lúc: “Em đã xin lỗi rồi mà? Với lại hôm sinh nhật em, em đâu có cưỡng hiếp chị, chị tự nguyện mà?”

Tôi đoán lúc đó mồm tôi há rộng hết cỡ. Giờ thì nó cái trả treo tôi này! Bọn thiếu niên bây giờ hoàn toàn không có khái niệm đúng đắn về “tự nguyện” à?

“Em gái à, em chúc người ta say mềm người rồi đè họ ra làm tình thì đấy không phải tự nguyện đâu!” - tôi gom hết sự bình tĩnh còn sót lại để nói phải trái với Val.

Môi của Val hơi nhếch lên, tôi nhớ hình như cái lần nó cưỡng hiếp tôi vào ngày sinh nhật của tôi môi nó cũng nhếch kiểu đấy. Nó từ từ đứng lên còn đầu tôi lập tức suy nghĩ đến việc tông cửa chạy ra khỏi căn phòng này. Val ngồi vào lòng tôi tự nhiên như không làm tôi sồn da gà: “Em có thể gần gũi với chị mà không cảm thấy tội lỗi.”

Có khi đây mới là lí do chính nó chia tay Yvette.

“Xuống ngay! Học bài đi!” - tôi có đẩy con bé ra nhưng nó đã kịp vịn vào thành ghế, tay còn lại nâng cằm tôi lên hôn tôi. Lâu lắm rồi tôi mới lại hôn nó. Cơ thể tôi lúc đó đờ ra. Thấy vậy Val tiếp tục trêu tôi, nửa đùa nửa thật:

“Thừa nhận đi, chị thích mà, phải không? Em có thể biết được ai thèm khát mình, và em biết chị cũng muốn em.” - Val dạn dĩ đưa bàn tay của tôi luồn vào trong áo nó đặt lên một bên ngực của nó. Mồ hôi sau gáy tôi rịn ra lạnh ngắt. Tôi nhắm mắt quay mặt đi và rút tay mình về. Tay tôi vẫn còn nóng hổi sau cái đụng chạm ấy. - “Kiềm chế không tốt cho chị đâu. Hình như chị chưa thấy em khóa thân thì phải.” tiếp theo đó tôi nghe tiếng vải rớt xuống sàn nhà nhẹ tênh. Tôi đoán áo không còn trên người nó nữa, mắt tôi nhắm càng chặt hơn vì sợ hãi.

Tôi hoàn toàn có thể đứng dậy đẩy Val đang ngồi vắt vẻo trên đùi tôi ngã xuống đất và chạy biến một đi không trở lại nhưng rõ ràng tôi đã không làm thế.

Val xoay mặt tôi đối diện với nó: “Chị mở mắt ra!” nhưng tôi không chịu thế là nó cầm bàn tay của tôi đưa lên môi nó hôn và mút. Lưỡi nó nham nhảm lia dọc những ngón tay tôi. Sau đó, Val đưa bàn tay của tôi xuống bên dưới. Tôi liền rút tay lại khi biết mình mới chạm vào cái gì giữa hai đùi nó nhưng nó giằng lại: “Đừng cử động mạnh, em mà bị rách chị sẽ không lành lặn đâu.”

“Dừng lại ngay đi, làm ơn đấy!” - Lần đầu tiên sang Mẻo tôi phải cầu xin người khác như thế này. Nhục không tả được!

“Tại sao phải dừng lại khi cả hai chúng ta đều thích?”

“Bố mẹ em còn ở trong nhà!”

“Em chốt cửa rồi.”

Tôi bỗng cảm thấy đùi tôi nhẹ hơn. Val đã đứng dậy nhưng tôi chưa dám mở mắt chừng nào nó chưa mặc áo vào. Val đột nhiên kéo tay tôi đứng dậy, tôi sợ tới nỗi chân tôi cứng lại nên Val phải dùng lực kéo mạnh tôi ra khỏi ghế và đẩy tôi xuống giường rồi ngồi lên người tôi. Hai bàn tay của tôi bị buộc đặt trên ngực nó và xoa nắn theo sự điều khiển của tay nó. Nó cúi xuống thì thầm vào tai tôi: “Mở mắt ra đi. Em muốn chị thấy cơ thể của em”

Tôi lắc đầu nguây nguẩy và bật khóc. Val hôn khắp mặt tôi: “Nào, đừng khóc nữa. Có gì đáng sợ để khóc đâu?” Từ đầu buổi Val vẫn dùng chất giọng dịu dàng và ngọt ngào như vậy. Val không thúc ép tôi nhưng nó đang tìm cách làm tôi tự nguyện, một cách đầy kiên nhẫn đến ngạc nhiên. Làn da nó lần này mát rượi, không nóng bỏng như hồi Giáng Sinh. Tôi cố tìm lí do để khơi gợi sự căm ghét sẵn có dành cho nó, để cơ thể tôi được giải phóng khỏi thứ ham muốn quái đản đang làm tôi vừa thỏa mãn vừa đau đớn đến phát khóc này. Val đã cố gắng tiếp cận tôi ngay từ buổi đầu tiên, nó đã cố gắng biến tôi thành một friend with benefits thứ hai sau Yvette. Tất cả những gì nó nhắm tới là để thỏa mãn máu cuồng dâm của nó. Nó chắc chắn không yêu Yvette, chưa bao giờ yêu, và tôi chắc rằng nó cũng không yêu tôi. Kẽ như nó không bao giờ biết đến tình yêu. Thứ duy nhất mà nó quyến luyến ở tôi hay Yvette là tình dục. Tội nghiệp Yvette, cũng tội nghiệp cho tôi, khi đều trở thành nạn nhân bất đắc dĩ của Val.

Tôi khóc lóc xin nó tha cho tôi. Nó cưỡng hiếp tôi đã đủ tệ rồi, nhưng tệ nhất là nó đang khiến tôi chủ động làm tình với nó, bởi đó là dấu hiệu của sự đầu hàng đầy xấu hổ, nó chứng minh rằng tôi cũng thèm khát cơ thể của nó, của một đứa con gái khác, tôi có thể bị quyến rũ bởi con gái, và rằng tôi không hoàn toàn trung thực với L.

Ngón tay tôi đã ở bên trong nó, một ngón, rồi hai ngón... Nó mềm, ướt và ấm. Val hôn môi tôi. Nó chỉ dẫn đường cho tôi vào rồi để tôi tự quyết định làm gì tiếp theo: “Dừng sợ nữa, đã có em ở đây rồi...”

Tôi chậm chậm mở mắt. Val đang nằm sấp trên người tôi, khóa thân hoàn toàn. Tôi cảm nhận được khuôn ngực căng tròn của nó áp trên người mình, hơi thở nóng hổi đứt đoạn bên mang tai mình khi tôi tiến vào sâu hơn. Tôi tựa cằm lên vai Val nhìn từ trên xuống thấy tấm lưng trắng trẻo và cặp mông căng tròn của nó: “Em có một cơ thể đẹp, Val.”

“Và nó đang dành cho chị.” - Val cắn nhẹ tai tôi.

Ừ, tôi đã chủ động làm tình với Val. Rắc rối và khốn khổ bắt đầu từ đây.

Tôi đã làm chuyện đó một cách nhát gừng và vụng về, có lẽ đôi lúc tôi sợ ý làm Val đau. Sau khi làm tình, tôi ôm nó từ đằng sau mon trớn lưng và cổ nó để hít hà dư vị còn sót lại của sự đam mê được thỏa mãn này. Con thèm khát thể xác quái gở trong tôi đã dịu lại.

“Nếu là đàn ông thì chắc tôi hẳn đã yêu em.”

“Nếu chị là đàn ông thì đừng hòng em cho chị vào nhà.” - nó đáp. Chúng tôi bật cười. Nó định nói thêm gì đấy nhưng rồi thôi, chỉ khi tôi hỏi nó chịu nói ra, dụi đầu vào cổ tôi, má nó nóng bừng:

“Chị có muốn hẹn hò với em không? Nếu chị muốn thì chúng ta có thể hẹn hò bí mật với nhau.”

Tôi thờ dãi buông nó ra: “Chị đã đi nửa vòng Trái Đất đến đây để tìm cho mình một cơ hội cho một cuộc đời mới. Chị xin lỗi nhưng chị không thể để chúng bị hủy hoại được.”

Val im lặng một lúc như để suy nghĩ điều gì đó rồi ngồi dậy mặc quần áo lại, lạnh lùng bảo tôi đi về. Tôi định giải thích thêm nhưng nó ngắt lời tôi đuổi tôi đi. Con bé rất giận tôi, chẳng trách được. Tôi sẽ không bao giờ có tình cảm đặc biệt với Val, điều đó không được phép xảy ra. Có vẻ tôi bắt đầu khốn nạn như Val khi lợi dụng Val như thế.

Còn tôi nên tính sao với anh bạn trai của mình?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Sau một tuần chạy deadline muốn chết, cuối cùng tôi cũng được hưởng thụ một buổi thứ 7 bình yên. Hôm nay K ở nhà, một điều hiếm hoi, vì thường thì cô ấy sẽ tiệc tùng hoặc đi đâu đó từ thứ 6 tới tối Chủ nhật mới mò về.

“Sao hôm nay lại ở nhà?” - Tôi hỏi khi thấy K đang nằm dài trên giường ôm laptop. - “Bị ốm à?”

“Bị đá!” - K trả lời. - “Hắn phát hiện ra tao và ảnh quần nhau trong tủ quần áo.”

“Ảnh” ở đây là anh trai thẳng bò (từ bây giờ là “cũ”) của K. Tôi biết K không phải gái chính chuyên gì nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ cô ấy có thể cùng một lúc quan hệ với hai người đàn ông, đã thế họ còn là anh em ruột, mà cái ông anh kia nghĩ cái gì lại đi ngủ với bò của em trai nhỉ?

K là người tốt, cô ấy là người bạn thân nhất tôi có từ những ngày đầu tới Mỹ. Tôi biết cô ấy khi đang lướt mạng tìm chỗ trọ trước khi tôi nhập học. Ban đầu cô ấy còn e dè vì tôi là người Trung Quốc. “Nói thật nhé, tớ sống hơi lộn xộn một chút, ý là trong những mối quan hệ. Ở với tớ cậu sẽ khó chịu đấy.” Tôi trả lời tôi chỉ cần chỗ trú, chỉ cần K đối xử tốt với tôi thì những mối quan hệ là chuyện riêng của cậu nên tôi không quan tâm. Tay thì gõ vậy chứ trong da tôi vẫn cứ sồn sồn vì tưởng tượng việc mình sẽ sống với một đứa lang chạ. Tôi tặc lưỡi, thôi kệ, bọn Tây mắt xanh mũi lõ mà, tôn trọng sự khác biệt văn hóa là điều đầu tiên tôi phải học nếu muốn thoát khỏi đây. Cuối cùng hóa ra K lãng nhãng hơn rất nhiều và cũng tốt hơn rất nhiều so với những gì tôi nghĩ. Tôi quý cô ấy như chị gái mình vậy, K hơn tôi một tuổi.

“Xem phim không gái?” - K hỏi tôi trước khi tôi kịp nói đôi lời tiếc nuối cho mối quan hệ kéo dài nhất trong đời cô ấy tính tới thời điểm hiện tại.

“Phim gì?” - tôi ngồi xuống giường cạnh cô ấy.

“Sense 8, phim truyền hình, toàn sex, xem vui lắm!”

“Tao ghét phim truyền hình của nước này, phim nào phim nấy kéo dài lê thê cả chục năm trời mà nội dung chỉ quanh đi quẩn lại có vậy!”

“Thế có xem không?”

“Có.”

Lần nào xem phim với K cũng mở đầu như thế, là truyền thống rồi.

“Mấy gọi pizza đi, chọn cái nhiều phô mai í.” - K cho dừng phim nằm xuống ngó mớ màng lên trần nhà.

K vốn không thích ăn phô mai, vì chúng làm chân cô ấy to ra. Việc chia tay khiến cô ấy buồn thật. Bình thường tôi sẽ cự cãi lại bảo cô ấy tự đi mà gọi, tôi mới về nhà cần nghỉ ngơi hay bất cứ lí do vớ vẩn nào tôi nghĩ ra để đùn việc cho cô ấy. Cô ấy sẽ đầu hàng và nhắc điện thoại gọi pizza thay vì tôi. Riêng hôm nay tôi sẽ gọi. Nỗi buồn có thể biến nhiều thứ thành ngoại lệ.

Lúc xem phim gặm pizza, tôi chỉ nghĩ tới Val. Val và Yvette quay lại với nhau, chưa đầy 10 ngày sau thông tin chia tay, sau cái buổi chiều khốn khiếp ấy 24 giờ. Tốt cho hai đứa nó và tốt cho cả tôi. Dù thực lòng thì tôi không thích điều đó lắm.

“Mấy với con Val là thế nào?” - K đột nhiên hỏi tôi khi phim tới cảnh hai anh ôm nhau.

“Là sao?”

“Tao cảm thấy có gì không ổn lắm giữa hai người, cứ như một đôi yêu nhau ấy.”

Cô ấy làm tôi bị ghen khiến tôi phải vội uống nước rồi cười ha hả với tôi: “Đùa thôi! Xem phim tiếp đi.”

K không đùa, cô ấy biết rồi nhưng làm sao cô ấy biết?

p/s: thực ra K biết một phần, nó yêu tôi nhưng tôi không yêu nó.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37

Tôi nghĩ là tôi nhớ cơ thể nó.

Đây là nhật ký thú tội, nó được làm ra để viết sự thật, che giấu với nó phòng ịch gì?

Tôi đã nghĩ sau lần làm tình ấy tôi sẽ phủ sạch tron cái đam mê tội lỗi này nhưng tôi đã nhầm. Nó vẫn còn trong tôi, đang bám rễ rất sâu vào trong bản năng tôi. Nó không thể bị giết chết, có chăng nó được làm dịu đi nhưng rồi bùng phát trở lại. Đây có phải là dấu hiệu của bệnh tâm lý nào không? Có loại bệnh nào khiến con người ta bứt rứt muốn trải qua thử nghiệm ấy thêm lần nữa dù rõ ràng nó sai trái và bẩn thiu?

Nếu có thì rõ ràng tôi đang bị mắc bệnh ấy. Đã hơn một tháng kể từ lần cuối tôi làm tình với Val, luôn có gì đó thôi thúc tôi phải đi tìm nó, ngả vào vòng tay của nó. Tôi suyt chút nữa là quan hệ với L, vì cái khao khát chết dẫm ấy. Khi anh cởi áo và tôi được tiếp xúc với da thịt trần trụi của anh, tôi cảm thấy mình như một khúc gỗ, không có bất cứ xúc cảm tình dục nào đối với anh, thế nên tôi nghĩ tốt nhất là nên dừng lại. L quá tốt để tôi lợi dụng hay lừa đảo anh ấy như thế.

Val đã điều khiển được cơ thể của tôi, tệ hơn nữa là khao khát tình dục trong tôi.

Cả K và L bảo tôi thay đổi nhiều, tính khí thất thường và dễ cáu gắt hơn trước.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thú Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Cái hôm xem Sense gì đấy K bảo tôi với Val như một cặp, hóa ra không phải ngẫu nhiên mà nó nói vậy. Nó nói vậy sau khi đã xem trộm nhật ký của tôi. K thú nhận điều đó với tôi và khỏi nói tôi nữa muốn xông vào bóp cổ nó, nữa muốn đào cái lỗ chui xuống đất vì cuốn nhật ký này có quá nhiều thứ tôi ước không ai biết.

Nếu mày đọc được những dòng này thì K ạ, tao đang rất rất ghét mày.

Đã 3 ngày mày không nói chuyện với tao. Tao biết mày giận tao lắm, nên tao để yên mày, nhưng chết tiết sao mày giận dai thế? Tao xin lỗi mà, tại hôm đó tao chán quá, không biết làm gì thì thấy cuốn sổ của mày và mở ra đọc (lần sau làm ơn hãy để chữ “Nhật ký” lên đó để tao biết đường tránh). Ủ thì lật trang đầu là biết nhật ký của mày rồi nhưng tao lúc đó đã nghĩ chẳng còn gì tệ hơn việc bị anh bỏ quên được một năm (hay hai nhỉ? Nhưng điều đó không còn quan trọng nữa rồi), nên tao quyết định đọc, kiểu để giải trí chứ không có ý tọc mạch gì nhiều. Tao thề là tao đã quên gần hết những gì mày viết nên mày đừng lo.

Lỡ rồi tao sẽ viết hết luôn, sau đó mày ghét tao rồi chuyển trọ cũng được. Trước hết, mày là con bạn tuyệt nhất mà tao có, vì mày không bĩu môi trước việc tao cứ một tuần là thay bồ mới. Tao chỉ ghét mày ở điểm mày bắt tao phải ăn ở sạch sẽ như mày.

Nhưng chuyện mày và con bé Val kia, theo như đánh giá chủ quan của tao, thì mày cũng có chút tình cảm với nó.

p/s: Thăng bồ mày ngon mà không phải gu của tao.

Và bây giờ tối thứ bảy này: hoặc mày để tao làm hòa với mày, hoặc tao sẽ tới gặp Val và bảo nó mày yêu nó nhiều thế nào.

Thế nhé!

Thương,

Ký tên

Kelly Bennedict.

Kết quả là chúng tôi đã làm hòa với nhau. Tôi vẫn ở chung phòng với K, và chả biết nên thương hay ghét nó. Chúng tôi đã có một buổi tối thức tới sáng

cùng nhau uống bia và tâm sự, chuyện con gái với nhau. Bí mật của nó lớn và kinh ngạc tới nỗi đã làm tôi ít nhiều tha thứ cái hành động bột phát cho vui kia.

K thực ra là người chuyển giới, nhưng cô ấy/anh ấy vẫn thích đàn ông. Tôi sẽ gọi K trong nhật ký này là “anh”, K thích được gọi thế hơn.

Ban đầu nghe khó hiểu và cứ đối nhau chan chất thế nào cho tới khi K, cùng sự trợ giúp của laptop, giảng giải cho tôi đến nửa tiếng về sự khác nhau giữa xu hướng tính dục và bản dạng giới và rằng chúng không liên quan gì tới nhau. Tức là K có thể thích làm đàn ông nhưng không có nghĩa là anh phải thích phụ nữ như một người đàn ông theo quan điểm thông thường, mà thực ra K chỉ thích đàn ông thôi.

K thích mặc vest, tóc cắt ngắn vuốt keo thật bảnh như đàn ông thập niên 50, nhưng anh ấy tiếc mái tóc nâu dài đang uốn lượn rất đẹp của mình nên không nỡ cắt. Tôi nói vẫn có những người đàn ông để tóc dài mà, như mấy anh người Ý gần nhà chẳng hạn. K nói sẽ nghiên cứu và kiểu cách thời trang ấy sau, anh thích phong cách nam tính, nhưng rõ ràng phong cách ấy không phù hợp với thân hình vốn dĩ quá nữ tính của anh. K lại là nghệ sĩ nữa, nên rất chú trọng sự phù hợp. Anh ấy ý thức rõ sự bất lợi ở cơ thể mình và đó là lý do anh ấy theo phong cách nữ tính, vì nó thích hợp với vóc dáng của anh hơn. K sẽ nam tính như anh muốn sau khi phẫu thuật chuyển giới, tức là tầm 3 năm nữa nếu mọi thứ thuận lợi.

Cả tối đó K vẽ ra nhiều dự định sau khi chuyển giới. Chẳng hạn như anh sẽ chăm đi tập gym cho thân hình sáu múi để đăng ảnh khoe cơ lên insta, và anh nhất quyết là top chứ không phải bot.

“Chắc đó là lý do vì sao tao yêu được nhiều đứa, vì tao là một thằng cha đa tình.”

“Đàng điểm thì có.” - tôi sửa lại cho chính xác hơn. Chúng tôi cùng cười.

K cũng nói tôi đừng lo anh sẽ yêu tôi, vì thứ nhất anh là trai thích trai, và thứ hai yêu đương bạn thân đối với anh tõm như loạn luân vậy.

Thú thực là tôi khó tưởng tượng K trong thân hình một anh con trai. Hẳn quá nữ tính, quá phụ nữ, hơn cả tôi cơ mà???

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

K là thằng bạn tốt khi nó đưa ra lời khuyên: nếu tôi thích Val thì chia tay với L ngay bây giờ và chạy tới chỗ Val thừa nhận tôi thích nó, nếu không K sẽ thay mặt tôi làm cả hai việc trên; còn nếu tôi không thích Val thì bỏ công việc ở nhà X ngay bây giờ, hoặc tiếp tục bị sa lầy vào con bé. “Mày phải chọn đi, Tuệ Anh, tao thấy tình hình căng lắm rồi.”, K vừa nói vừa quần những lọn tóc mới nhuộm xanh rêu của hấn quanh mấy uốn tóc.

“Nhìn tao đẹp gái vãi mày ơi, mà tao muốn cường tráng nam tính đầy mình cơ...” - đây là câu tôi suốt ngày nghe K cảm rằm kể từ ngày hấn thổ lộ con người thật của hấn.

“Này tao hỏi xú... Sau khi mày chuyển giới xong thì “chuyện đó đó” sẽ thế nào?”

“Tao có cặp mộng xịn và có một cái cu mới. Bấy nhiêu đó là đủ cho thiên đường rồi, gái ạ. Nếu mày không tin thì tí tao bật gay porn cho mày xem.”

Tôi ném gói vào người hấn: “Thôi nha!” Hấn cười cười với tôi qua gương và quần thêm lọn tóc mới.

“Quay lại vấn đề nào: mày tính sao?”

Tôi tặc lưỡi: “Tao sẽ rời Val.”

Hấn nhăn mày, đột nhiên nghiêm túc lại: “Cũng được, tuy đó không phải là câu trả lời tao mong từ mày.”

Tôi cũng có muốn đâu. Nhưng chọn phương án kia, tôi sẽ mất tất cả và lại chẳng có gì bảo đảm cho tôi và Valentina.

Sau đó tôi tìm được công việc phục vụ ở quán ăn gần trường. Tôi không gặp Val trong suốt nửa tháng qua. Khi tôi gọi điện cho ông bà X xin nghỉ, lần này là nghỉ luôn chứ không lửng lững như lần trước. Ông X rồi rít xin lỗi tôi vì cô con gái của ông quá bất trị ấy gây cho tôi không ít rắc rối. Tôi phải trấn an ông rằng Val là một đứa trẻ tuyệt vời và nó sẽ tiến xa hơn nếu được quan tâm và yêu thương đúng cách. Đầu dây bên kia im lặng. Tôi vừa bảo bác phụ huynh nên yêu con cái mình đúng cách và hấn đã làm ông ấy tự ái.

Chiều nay tôi tình cờ gặp cô giúp việc nhà Xavier ở siêu thị. Cô ấy niềm nở ôm tôi và tỏ ý tiếc nuối vì tôi không tới kèm gia sư cho Valentina nữa. Tôi đi cùng cô ấy dọc quây trái cây và nghe cô ấy say sưa kể một tràng nỗi vất vả làm việc cho cái gia đình “kì cục” đó: “Chỉ có thần kinh thép như chị mới chịu nổi họ, nhất là bà chủ.” - cô quả quyết rồi sức nhớ ra một điều: “À em biết không, ông bà Xavier sẽ đưa Val đi chữa bệnh đồng tính ở một cơ sở của Công giáo ở đâu đó bên ngoài nước Mỹ mà người đứng đầu cơ sở đó là một người họ hàng gần gũi với gia đình. Họ không nói rõ là nước nào nhưng họ khẳng định khi trở về Val sẽ là một cô gái bình thường. Chắc, khổ thân con bé. Nó có tội tình gì.”

Tôi lặng người một lúc vì bất ngờ. Thế kỷ nào rồi mà còn tin đồng tính là bệnh có thể chữa được? Đến cả đứ Trung Hoa như tôi còn biết điều đó là không thể. Tôi đã đọc một số bài báo, kể cả chính thống lẫn lá cải, về những cơ sở “bê thẳng” này, không tươi đẹp cho lắm.

Tôi bắt đầu thấy lo cho Val.

Tôi kể chuyện này cho K và hỏi hấn xem có cách nào cứu được con bé. Hấn trăn trối nhìn tôi: “Cưng à, hay mày dẫn nó đi trốn đi?” tôi suýt chửi lại hấn là đồ khủng thì một ý tưởng lóe lên trong đầu tôi, một phần nhờ ý tưởng của hấn.

“Hay là tao báo cho Yvette và bảo nó dẫn Val đi trốn?”

K không đồng ý: “Chúng nó là trẻ vị thành niên, tính nết tiểu thư nữa, tự lo cho bản thân còn chưa xong, chúng nó sẽ làm gì sau khi trốn đi? Bản thân chắc?”

“Thế sao mày báo tao dẫn Val đi?”, tôi nổi khùng.

“Vi mày thành niên rồi và còn lo được cho nó được chứ Yvette thì không, tính nó tiểu thư như con Val vậy!”, như chợt nhớ ra điều gì hấn nói tiếp: “À sáng nay tao gặp Val ở tiệm bánh. Nó làm thêm ở đó. Nó chào tao. Tao chào lại, tao hỏi nói làm gì ở đây, nó bảo gia đình cắt thẻ tín dụng của nó rồi, nên nó phải làm thêm kiếm tiền mua hoa tặng một người. Có phải sáng thứ hai nào cũng có người đưa vài bông hoa tới phòng mình đúng không?”

Phải, những bông hoa hồng vẫn đều đều xuất hiện trước cửa phòng chúng tôi vào mỗi sáng thứ Hai, kể cả thứ Hai sau hôm Val đuổi tôi về.

K cho tôi biết địa chỉ tiệm bánh nơi Val làm, ngày mai tôi sẽ tới gặp nó.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

“Chị có nghe bố mẹ em dự định mang em đi cải tạo ở nước ngoài...”

“Em sẽ đi.”

“Cái gì cơ?”

“Em sẽ đi, vậy thôi!”

Cuộc gặp gỡ sau cả tháng trời tránh mặt nó diễn ra vồn vện có thể. Nếu lúc đó không kiềm chế được hấn tôi đã gào lên: “Em bị điên à? Em đi tới mấy chỗ đó em chỉ có chết chắc thôi em biết không?” Val làm cho một tiệm bánh cách chỗ tôi khoảng 10 phút đi xe. Lần đầu tiên trong đời tôi thấy con bé tiểu thư nhà giàu ấy làm việc vất vả kiếm từng đồng xu. Điều đó làm tôi vừa cảm thấy hả hê vì cuối cùng cái đứ chỉ biết sống xa hoa đã biết mùi kiếm tiền vất vả thế nào, vừa cảm thấy xót cho nó, vì tôi để ý một số ngón tay của nó bị quần băng.

“Thế còn Yvette? Nó có biết không? Em định bỏ nó đi sao?”

“Em sẽ nói với Yvette vào cuối tuần này. Hai tuần nữa em mới đi mà. Cô ấy sẽ ổn thôi.”

Nó quyết đi thật. Tôi khoanh tay cúi nhìn đôi chân mình. Tôi không hiểu được. Điều này nằm ngoài mọi suy đoán của tôi. Tôi đã ở bên con bé đủ lâu để hiểu rõ không ai có thể bắt nó làm điều nó không muốn. Val là sự tự do hoàn toàn, gần như tuyệt đối. Tôi luôn có cảm giác sẽ không ai có thể giữ được nó và nó cũng không bao giờ cho phép điều đó xảy ra. Thế thì lí nào Val chịu trối mình vào những thứ nhảm nhí như thế:

“Điều gì khiến em đồng ý đi?”

Con bé làm liên tay nên không thể, hoặc không thèm, ngẩng đầu nhìn tôi lấy một giây suốt buổi gặp mặt của chúng tôi:

“Tất cả vì Chúa toàn năng thôi. Giờ chị về đi. Em không muốn thấy cái bản mặt đáng ghét của chị!”

Mình tới muốn ngó ý giúp nó mà nó cho câu như đập vào mặt thế này thử hỏi nó có đáng bị ăn vài ba cái tát không? Tôi nén giận, nghĩ chỉ là nó còn đối tôi, chuyển sang chủ đề khác:

“Val, chuyện mấy bông hoa, em không cần phải gửi chúng tới nữa...”

“Hồi đó em đặt dịch vụ trọn tháng này rồi vì nó rẻ hơn so với đặt từng ngày riêng lẻ, chị chịu khó bị phiền nốt tháng này thôi.”

Tôi nghĩ vậy là đủ, mình nên đi về. Tôi mím môi, dẫn lại nỗi tức giận đang nghẹn ứ nơi cổ mình, để buông thõng một câu: “Chúc em may mắn.” trước khi

rời khỏi nơi này và không bao giờ gặp Val nữa. Khi tôi chờ xe buýt, tôi từng mong Val sẽ chạy tới giữ tôi lại, nhưng không, chẳng có gì cả. Khi chiếc xe buýt đi ngang qua cửa hàng, tôi thấy Val đang nhìn qua ô cửa kính nhà hàng, tôi tự hỏi nó có nhìn thấy tôi?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Khoảng hơn một tuần sau sự kiện tiệm bánh, Val gọi cho tôi vào nửa đêm, giọng nói của nó qua điện thoại đã nhỏ lại còn có tiếng vòi nước chảy khiến tôi phải bật loa ngoài mới nghe được nó nói gì.

“Em đang trong nhà tắm để lên gọi cho chị đấy. Bố mẹ kiểm soát em tới tận phòng ngủ, chỉ trừ chỗ này nhưng có khi họ đang áp tai ở cửa để nghe trộm cũng nên.”

Khiếp, cái nhà gì quản thúc con cái hơn cả tù chính trị.

“Em muốn nói là em xin lỗi vì cách xử sự hôm bữa. Có lẽ do em “tối tháng” nên dễ cáu gắt, dù một phần nguyên nhân cũng là do bản mặt chị quá khó ưa. Thôi bỏ qua đi, chiều mai chị có rảnh không? Em muốn gặp chị ở công viên gần nhà chị, được không? Làm ơn đấy, có thể sẽ phải rất lâu sau đó chúng ta mới có thể gặp lại, làm ơn...”

Nó lặp đi lại lại “làm ơn” thêm năm lần nữa bằng giọng kéo dài làm nũng của trẻ con. Tôi tất nhiên cuối cùng phải đồng ý. Đợi tới lúc gặp mặt thì chửi nó cũng không muộn.

Như Val đã nói, chiều nay có lẽ sẽ là lần cuối cùng tôi gặp Val. Chủ nhật này nó sẽ đi, thay vì chủ nhật tuần sau. Chuyến đi khởi hành sớm hơn dự định, “có lẽ bố mẹ chán em lắm rồi”. Val hẹn tôi ra ngoài công viên nói chuyện riêng. Vì nó mà tôi xin nghỉ ca trực hôm ấy với lời cảnh cáo nếu nghỉ thêm một buổi nữa tôi sẽ phải kiểm công việc khác để làm.

Thế nhưng khi nhìn thấy nó ngồi một mình ở ghế đá, tôi ngập ngừng bước tới chỗ nó và hầu như không nói được gì ra hồn suốt buổi.

Chúng tôi nói rất nhiều chuyện với nhau, những lời xin lỗi, những dự định sau này, thực ra toàn là Val nói, như là Val sẽ trở thành một cô gái biết yêu trai theo nguyện vọng của bố mẹ, còn tôi thì không chắc lắm, có thể sẽ tìm cách ở lại Mỹ để lập nghiệp và lập gia đình.

“Chị sẽ chúc em may mắn chứ?” - nó chọt cầm tay tôi. Tay nó mềm và ấm như trẻ thơ vậy.

“Ừa. Chúc may mắn.” - tôi nói - “Chuyện em với Yvette thì sao?”

“Lại chia tay nữa rồi.” - nó nhún vai còn tôi thì bất ngờ - “Cậu ấy xứng có một người tốt đẹp hơn, hay chí ít là yêu cậu ấy hơn em.”

Tình yêu ở lứa tuổi này dễ tan nát nhỉ?

“Nó có biết em đi không?”

“Có, và khóc dữ lắm. Em chỉ bảo em sẽ đi du học ở châu Âu chứ không nói là đi chữa bệnh.”

Tôi lại hỏi làm sao nó lại đồng ý với ý kiến chữa bệnh dờ hơi ấy thì nó đưa tay lên môi làm dấu im lặng: “Bí mật.”

Val cũng xin lỗi vì đã lôi tôi vào đồng tình cảm lộn xộn này, nó nói chắc do khủng hoảng tuổi vị thành niên...

... nhưng nó thực lòng thích tôi.

“Đáng lẽ em nên hẹn chị ở nhà, chúng ta có thể hôn tạm biệt ở môi.” - ngón tay Val mân mê làn môi tôi đầy tiếc nuối. Tôi lắc đầu: “Dù thế nào chị cũng sẽ không cho em hôn đâu.”

“Dù thế nào em cũng sẽ hôn được chị.”

Dứt lời, con bé rướn người hôn tôi một cái thật nhanh. Tôi hoảng sợ nhìn quanh xem có ai thấy. Val bật cười bảo nó đã canh lúc vắng người để hôn tôi. Lần này tôi không giận nó, có còn gặp lại nữa đâu để mà giận. Sau đó chúng tôi chuyển chủ đề khác, văn chương nghệ thuật quần què gì đấy, những thứ không có chỗ trong sở thích của tôi, nhưng tôi vẫn ngồi nghe. Qua cách nói chuyện thu hút và giọng nói thanh thoát của nó, chúng trở nên lộng lẫy và quyến rũ làm sao. Tôi muốn ghi hết những mẫu chuyện của chúng tôi vào cuốn sổ này nhưng nó quá dài mà tôi thì sợ sẽ không thể ghi lại chính xác. Những gì về Val nên hoàn hảo như chính đôi mắt xám của nó. Tôi bỗng hỏi nó về việc nó phải gặp bác sĩ tâm lý, Val cười trả lời rằng:

“Em chỉ muốn chị chú ý đến em hơn. Mà đúng là từ dạo ấy chị quan tâm tới em hơn thật. Khi có được sự chú ý của chị rồi, em không tới gặp ông bác sĩ nữa.”

“Nhưng có thật là em bị mắc mấy chứng đó không hay em giả vờ?”

Val im lặng một lúc, mắt cúp xuống: “Việc đó nằm ngoài dự đoán của em. Dù sao cũng cảm ơn bác ấy giúp em giải tỏa phần nào.”

Chúng tôi ngồi với nhau đến 5 giờ rồi chia tay. Val lướt tiếc không muốn rời xa tôi nhưng nó phải đi. Tôi sẽ ghi nhớ bóng hình nhỏ bé của Val trong ánh chiều tà rực rỡ như mái tóc vàng của con bé. Và tôi nay khi viết những dòng này, tôi mới nhận ra từ đầu tới cuối Val chỉ thể hiện có một điều duy nhất: nó thích tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Tôi mới nhận được tin mẹ tôi đang bị bệnh nặng. Tôi rất lo cho bà, bây giờ ở Trung Quốc đang hứng chịu trận hạn hán khủng khiếp. Thời tiết nóng bất thường như vậy dễ khiến căn bệnh của mẹ tôi thêm nặng.

Bố tôi ngập ngừng khuyên tôi nên cân nhắc việc trở về Trung Quốc và có thể tiếp tục chương trình học tập ở Đại học Bắc Kinh. Ông không nói vì sao. Tôi hi vọng điều đó chỉ liên quan đến vấn đề tài chính của gia đình chứ không liên quan gì đến bệnh tình của mẹ tôi. Tôi hỏi bệnh của mẹ có nghiêm trọng đến mức đấy không. Bố bảo ông không biết. Như thế tức là bệnh đã nặng lắm rồi.

Năm hai của tôi còn tháng nữa mới kết thúc. Tôi đã đặt vé máy bay về Bắc Kinh, và sẽ rời Mỹ sau khi thi xong

L sẽ về Bắc Kinh thăm mẹ cùng tôi, nhân tiện để ra mắt gia đình. Anh chưa cầu hôn tôi, tất nhiên, nhưng khả năng ra trường là cưới của chúng tôi chắc đến 90%.

Nếu bạn còn nhớ K thì anh ấy đã bắt đầu hẹn hò với anh trai của cô cũ. Hai anh em nhà đó chắc cả đời không nhìn mặt nhau.

Cuốn nhật ký sẽ tiếp tục bị xếp xó cho kì thi sắp tới.

.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Chào, 2 tháng rồi chúng ta mới lại ngồi tâm sự với nhau. Bây giờ chúng ta đang ngồi ở Bắc Kinh.

Mẹ tôi bị chẩn đoán ung thư tụy. Bác sĩ bảo đảm với gia đình tôi là bà sẽ khá hơn sau ca phẫu thuật nhưng họ đã không ngờ bệnh của bà diễn tiến quá nhanh. Sau phẫu thuật, họ phát hiện ra bệnh đã di căn xuống trực tràng. Họ không thể làm gì được nữa ngoài việc xạ trị và cho bà uống đủ thứ thuốc để kéo dài mạng sống của bà thêm vài tháng.

Mẹ tôi chỉ sống được thêm 3 tháng nữa, nếu may mắn thì có thể nốt năm nay. Tôi đang nghĩ đến việc về Bắc Kinh vừa để tiện chăm sóc mẹ, vừa để hoàn thành nốt chương trình đại học vì hiện tại kinh tế gia đình tôi đã sa sút đi ít nhiều vì phải lo tiền chữa trị cho mẹ. Bố đã nói thẳng với tôi là ông không thể lo được cho tôi tiếp tục đi học bên Mỹ, nhất là sau khi vụt mất suất học bổng 90% (điểm của tôi chưa đủ cao), tôi chỉ được học bổng 50% cho năm thứ ba, vẫn là gánh nặng tài chính lên gia đình tôi.

Mẹ đã gan hỏi tôi về việc tôi và L nên làm đám cưới sớm, để mẹ có thể đến dự trước khi nhắm mắt xuôi tay, bà hiểu sẽ thật vội vàng khi cưới lúc này nên bà khuyên tôi và L có thể làm giấy đăng ký kết hôn sau đó cũng được.

Mọi chuyện quá chóng vánh...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Tôi thấy Val trên các tờ báo mạng, rạng rỡ, tươi rói, và độc thân. Nó không vào cơ sở bẻ thẳng mà ông bà Xavier đã chuẩn bị cho nó, thay vào đó nhân lúc mẹ nó không để ý nó lén đi biệt tăm, chỉ để lại một lá thư trong túi xách của bà X về khao khát muốn được sống với đúng xu hướng tính dục của nó và nguyện rửa những trung tâm trị liệu đồng tính nên bị thiếu rui trong hỏa ngục.

Đó là những gì nó kể trên một kênh youtube được 5 triệu lượt theo dõi tính tới hôm tôi vô tình phát hiện ra. Nó thậm chí còn được mời thuyết trình trên TED talk bày tỏ quan điểm về hôn nhân đồng tính.

“Tôi từng rất thích một cô gái nhưng cô ấy không thích tôi. Tôi đã làm đủ mọi thứ để cô ấy thích tôi nhưng có lẽ chỉ làm cô ấy ghét tôi thêm. Nếu chị có đang xem clip này, em chỉ muốn nói là em xin lỗi cho những chuyện điên rồ mà em đã gây ra...”

Bây giờ bạn có thể vào bất cứ trang web của cộng đồng LGBT sẽ thấy hình ảnh của nó, nổi bật và rạng ngời như ông mặt trời. Nó đã trở thành một trong những biểu tượng của LGBT, “nhân vật truyền cảm hứng của năm”, “thiên thần lạc lối” (cái khi gì?) và vô vàn danh từ mỹ miều khác mà họ gán cho nó. Các chiến dịch thường sử dụng những người có ngoại hình ưa nhìn nhằm thu hút và tranh thủ tình cảm của khán giả, bởi lẽ có thể không phải ai cũng thích LGBT nhưng chắc chắn ai cũng thích cái đẹp. Mà khi bạn đã yêu thích một ai đó thì họ làm cái gì chả hay.

Tuần sau chúng tôi sẽ làm lễ cưới. L đang sắp xếp để đưa gia đình anh đến Bắc Kinh, có lẽ chỉ có bố mẹ anh và một vài người họ hàng nữa ở Mỹ. Tôi ngờ em trai anh, J, sẽ không đến. L không muốn làm mất mặt gia đình anh trước mặt nhà tôi bởi một thằng bé thích già gái, anh thậm chí còn không nhắc đến nó trong những câu chuyện về gia đình anh như thể anh chưa từng có một đứa em trai nào.

Mọi việc diễn tiến còn nhanh hơn tên bắn, nhưng biết làm sao để rút lại khi mũi tên đã được bắn ra. Tôi sẽ bảo lưu học tập ở Mỹ để về Trung Quốc tiện chăm sóc mẹ và giảm bớt gánh nặng tài chính cho gia đình mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Hôm nay tôi làm đám cưới với L. Đám cưới rất đẹp và vui vẻ. Nguyên khu phố ngưỡng mộ gia đình tôi lắm: có cô con gái du học về mang theo một chàng rể có Thẻ Xanh. Mà bạn biết người châu Á là thế nào rồi đấy, bỗng lòi đầu ra mấy cái chuyện như: tôi sẽ nhập tịch Mỹ, họ nhà trai giàu lắm, năm sau chắc có con, năm sau sinh con là tốt, tuổi hợp với bố mẹ,...

Tôi động phòng tôi không ngủ với anh, lấy cớ chúng tôi còn chưa làm giấy đăng ký kết hôn và tôi cũng chưa sẵn sàng. L đồng ý.

Tôi sang ngủ với mẹ. Nằm một lúc thì bất giác mẹ hỏi tôi nghĩ gì về bà, về gia đình này. Dĩ nhiên tôi phải nói là mọi người rất tốt và con đã sống rất hạnh phúc.

“Con chắc chứ?”

“Vâng!”

Bà thờ dài vuốt tóc tôi: “Mẹ xin lỗi con.” Tôi nhìn mẹ chăm chăm, trong bóng tối heo hắt ánh đèn đường lọt vào phòng, tôi thấy đôi mắt bà lấp lánh còn mũi tôi thì cay cay.

“Mẹ đã từng ước gì con và em trai con đổi chỗ cho nhau.” - nói đến đây bà im bặt, còn tôi thì đưa chân lên nửa mặt che để ngăn cơn xúc động. - “Mãi đến gần đây, mẹ nghĩ nếu điều đó thật sự xảy ra thì sẽ thế nào. Gia đình ta sẽ vẫn ở làng quê lạc hậu ấy, sẽ không bao giờ biết đến Bắc Kinh. Gia đình chúng ta sẽ hạnh phúc trong niềm vui nhỏ bé hẹp hòi ấy... Mẹ cũng chắc gì có thể tự hào với tất cả mọi người rằng con tôi đã đỗ vào Đại học Bắc Kinh hay được học bổng đi du học Mỹ đâu chứ.”

Tôi dụi đầu vào cánh tay mẹ như một đứa trẻ.

“Mẹ xin lỗi nếu mẹ đã làm con đau khổ nhiều.”

“Vâng, không sao đâu mẹ.”

Mẹ con tôi đã nói chuyện đến gần 2 giờ sáng. Mẹ đã ngủ nhưng tôi thì không ngủ được nên mới thức để viết những dòng này. Mẹ dặn tôi chăm sóc bố thay bà, cư xử với chồng phải chịu nhường nhịn một chút cho êm cửa ấm nhà. Bà khuyên tôi nên bàn với L mượn tiền gia đình anh để tôi có thể tiếp tục học ở Mỹ. Tôi lắc đầu nguây nguẩy bảo không cần phải như vậy. Tôi không nói với mẹ dù học ở đâu thì con vẫn ghét Tài chính. Bà không nên biết rằng đứa con gái duy nhất của bà ghét ngành bố mẹ chọn cho nó thế nào, cũng như sự trách móc về việc không cho nó sống theo ý nó muốn. Sự sống của bà

trên thế gian không còn nhiều, tôi không muốn bà phải mang nhiều nỗi bận tâm khi nhắm mắt.

Thế nên tôi quyết định không kể với bà về Val.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Lâu lắm rồi tôi mới lại viết nhật ký, cũng 3 năm rồi. Có lẽ tôi đã quên luôn sự tồn tại của nó nếu không phải vì cô bé.

Mẹ tôi đã mất vào mùa đông năm ấy. Nửa năm sau tôi chia tay với L. Trước khi chia tay tôi đã đắn đo rất nhiều nhưng rồi nghĩ mình mà cứ tiếp tục mối quan hệ này thì chỉ có L bị thiệt thôi, bởi tôi đã lừa dối anh ấy. L là một người đàn ông tốt nên anh xứng với một người phụ nữ khác tốt hơn tôi. Tôi nghe cậu em trai J của L kể anh đã rất buồn nhưng tôi tin anh sẽ sớm vượt qua. Lý do của tôi nghe cũng tựa tựa như Val khi chia tay với Yvette nhỉ?

Tôi đã hoàn thành bằng Cử nhân Tài chính của Đại học Bắc Kinh và hiện đang làm việc cho một công ty nhỏ với mức lương vừa đủ sống để lo cho bố và bà tôi.

Không phải bỗng dưng tôi nổi hứng viết trở lại.

Hôm nay tôi tình cờ gặp lại Val khi đang trên đường từ chỗ làm về nhà. Ở tuổi 19, con bé đã cao hơn tôi, trầm lắng hơn, tóc ngắn hơn so với lần cuối tôi gặp nó ở tuổi 16. Nó tới Bắc Kinh để trình diễn thời trang cho hãng Chanel. Lúc mới thoáng thấy mái tóc vàng của nó tôi bèn nghĩ tới việc chạy thật nhanh về nhà nhưng chân tôi cứ đờ ra khi nó bước tới chỗ mình. Nó mở lời chào trước với nụ cười rất tươi: “Bonjour, je m'appelle meow meow.”

Thực ra phải là “Bonne nuit” nhưng tiểu thư Val đã ở đây.

Chúng tôi ngồi với ở một quán cafe nhỏ. Là tôi chủ động mời. Bạn lâu năm mới gặp lại mà mình không mời thì cũng kì. Nó ít nói, suốt buổi nó không dám ngẩng lên nhìn tôi. Nó nhát hơn trước, đúng hơn là thận trọng. Ai cũng phải lớn lên. Tôi vẫn luôn theo dõi Val từ mạng internet. Tôi là độc giả thường xuyên của blog của Val. Từ lúc nó trốn được khỏi ông bà Xavier, blog của nó đã bớt những thứ cảm hứng lại và viết nhiều bài về xã hội và thời trang hơn. Con bé viết khá là hay, lập luận chặt chẽ và logic hơn. Chính tả và ngữ pháp được cải thiện đáng kể. Vào đọc blog của Val mỗi ngày nó trở thành thói quen của tôi khi lên mạng, ngắm nhìn kĩ những khuôn hình chụp cận mặt của nó, để chứng kiến thời gian từng chút một làm nó trưởng thành hơn thế nào, và tự hỏi chúng tôi sẽ thế nào khi gặp lại nhau.

“Làm sao em biết chị ở đây?” - tôi hỏi.

“Đầu tháng 9 năm đó em có đến gặp chị cùng phòng với chị. Chị ấy bảo chị xin bảo lưu kết quả học tập về Bắc Kinh rồi. Em muốn đến Bắc Kinh tìm chị ngay lập tức nhưng rồi sợ chị không muốn gặp em, với lại em bận nhiều thứ linh tinh khác như làm người mẫu, học hành rồi tuyên truyền này nọ. Dù Tòa Tồi cao đã thừa nhận hôn nhân đồng tính nhưng vẫn còn nhiều việc phải làm.”

Mỹ hợp pháp hóa hôn nhân đồng tính một năm sau khi tôi đi.

“Em về Florida để học tiếp trường cũ à?” - hỏi vậy chứ tôi biết chắc là không.

“Không, em về Florida để gặp chị nhưng không được, em học trường khác ở New York dưới sự bảo hộ của chị họ em. Bố mẹ em vẫn chưa chịu chấp nhận em đâu, tình hình là họ không muốn nhìn mặt em rồi. Chị họ em cũng ở New York và khác với gia đình em, chị ấy ủng hộ em lắm. Chị ấy đã giúp đỡ em rất nhiều, chính chị ấy giới thiệu em với IMG Models đấy. Em về Florida để tìm chị. Em đến Bắc Kinh cũng vì lí do ấy.”

Val mới đến Bắc Kinh sáng nay, chưa biết làm thế nào để tìm tôi và thế là buổi tối nó đã chạm mặt tôi. Nếu không phải duyên phận thì là gì?

“Em không tính học đại học à?” - Tôi hay theo dõi nó trên mạng đủ biết với thời gian làm việc dày đặc như thế nó không thể theo học một trường đại học đẳng hoàng nào.

“Không, em ghét học lắm rồi!” - Nó nhăn mũi. - “Em yêu cái đẹp, em tôn sùng sự nữ tính, đó là lí do em vào ngành thời trang, à và còn được mọi người ngưỡng mộ nữa chứ!”

Tôi bật cười: “Dù sao ngành thời trang hợp với em lắm.”

Chúng tôi về cùng nhau, thực ra Val đề nghị đưa tôi về, tôi không từ chối, nghĩ rằng mình sẽ có thêm vài phút ở bên Val. Đến chỗ vắng người thì đột nhiên Val ôm mặt khóc rung rức. Tôi định gỡ tay em ra hỏi em làm sao thì em đẩy mạnh tôi vào tường hôn nồng nhiệt, nhưng rồi cũng tự đẩy mình đi:

“Em xin lỗi.” - Val lại ôm mặt khóc. - “Em biết để chị đi mới đúng, nhưng em không làm được, chị ơi. Đáng ra em nên để chị đi, đáng ra em nên để chị sống hạnh phúc với lựa chọn của chị chứ không phải ép buộc chị theo lựa chọn của em. Nhưng em không làm được. Em không để chị đi được và cũng không thể thôi yêu chị...”

Những lời lẽ đó xuất phát từ con tim em, tôi biết bởi chúng cũng đang làm tôi nhức nhối và muốn khóc theo. Suốt 3 năm qua tôi vẫn nghĩ về em, tôi không hèn hờ với chàng trai nào dù có rất nhiều lời mời, chỉ đơn giản như Val nói: “Hèn hờ với một người trong khi mình thích một người khác hơn nó ắc lắm.”

Bản thân tôi cũng ngạc nhiên khi thừa nhận mình thích Val một cách bình thản. Một ngày bình thường nào đó tôi bỗng chấp nhận việc mình thích Val, đơn giản như tôi chấp nhận thích một cậu trai nào đó, nó chẳng phải điều gì quá to tát. Tôi chỉ lau nước mắt trên mặt em rồi hôn má em tạm biệt: “Rất vui gặp lại em, Valentina.”

Chính Val là nguồn cảm hứng của cuốn nhật ký này ngay từ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Val ở lại Bắc Kinh trong 10 ngày cho tuần lễ thời trang Bắc Kinh, sự kiện được nhắc tới trong bất cứ câu chuyện phiếm nào ở công ty tôi, mà khi họ bắt đầu nói về nó thì thế nào sẽ kèm theo “Năm nay có một cô người mẫu đồng tính.”, như thể xu hướng tính dục của Val cũng đáng quan tâm ngang ngửa với độ hoành tráng của tuần lễ thời trang. Thế nên dù rất muốn gạt Val ra khỏi đầu để tập trung cho công việc nhưng điều đó là bất khả. Thậm chí cả vào giờ ăn trưa, chị đồng nghiệp của tôi còn đi màn hình điện thoại vào mặt tôi: “Tuệ Anh thấy cô tóc vàng này xinh không? Mới 19 thôi đấy, mà tiếc là đồng tính.” Một chị đồng nghiệp khác chen vào: “Ê mà nghe đầu nó đang cặp với một chị nào giàu lắm.”

Cái câu đấy làm tôi choáng mất vài giây. Tôi bèn hỏi lại: “Là ai cơ?”

“Hình như là Kristine Lawrence gì đó, cũng tới tham dự tuần lễ thời trang í. Người ta đồn vậy thôi, mà chắc đúng đó. Chính Kristina đã giới thiệu Valentina vào IMG mà.”

“Chị nghe tin đó ở đâu vậy? Em tưởng người giới thiệu Val là chị họ nó?” - tôi ngạc nhiên vì tại sao tôi đã theo dõi Valentina sát sao nhất rồi mà lại không nghe gì về tin đồn đó, lại càng chưa bao giờ biết tới cái tên Kristine Lawrence.

Chị đồng nghiệp nhìn tôi có chút bất ngờ, chắc chị tự hỏi vì sao cái con bé chả biết gì về showbiz này lại tỏ ra quan tâm đặc biệt về một cô mẫu Tây, “Trên một diễn đàn chuyên về tin đồn. Dù sao cũng chỉ là tin đồn.”

Dù sao cũng chỉ là tin đồn. Tôi ăn nốt bữa trưa của mình trong trạng thái bồn chồn. Những lời đồn đều xuất phát từ một sự thật nào đó. Sáng nay Val nhấn tin hẹn gặp tôi vào ngày mai. Tôi định tới lúc đấy sẽ hỏi nó nhưng sự thật tới nhanh hơn lời nói. Tôi đã tới nơi diễn ra sự kiện tuần lễ thời trang, ngồi xem từ trên cao ở quán cà phê đối diện. Là Val hay sự thật hồi thúc tôi tới đây? Từ ở chỗ tôi quan sát mọi thứ bên dưới đều nhỏ bé và mờ ảo, nhưng tôi biết chắc chắn người đó chính là Val đang lên đi ra ngoài theo một người phụ nữ vào trong con hẻm và hôn cô ấy, y như đã hôn tôi hai ngày trước. Trong phút chốc tôi mới nhớ ra rằng Valentina Xavier vốn là một tay nói dối rất cừ. Nó đã nói dối về chị họ nó. Tại sao phải thế hả Val? Em muốn gì ở chị?

Tôi chẳng buồn ở lại uống nốt li cà phê mà về thẳng nhà. Dối trá thế là đủ rồi, tiểu thư Val.

“Em đừng bao giờ hôn ai khi em đã có Kristine Lawrence.”, tôi đã nhắn vậy cho Val rồi tắt điện thoại. Sẽ không còn lời nói dối nào nữa. Tại sao giờ này tôi còn thức để viết cái đồng này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48

Sáng trước khi đi làm tôi hết hồn khi thấy Valentina đang đứng trước cổng nhà tôi từ bao giờ. Tôi thảm rủa mình lẽ ra hôm đó không để nó tiến mình về nhà.

Tôi làm lơ như không thấy nó và cứ đi tiếp. Nó bước sang trái chắn đường tôi. Tôi bước sang phải thì nó cũng bước sang phải, tôi bước sang trái nó cũng bước sang trái, đẩy đưa một hồi tôi cáu tiết: “Tránh sang một bên, tôi lỡ xe buýt đi làm bây giờ!” mà không ngẩng mặt lên nhìn nó.

“Em có thể lái xe chở chị đi làm.” - Val ngoắc tay ra sau lưng nơi có con xe bốn chỗ màu đỏ chói đang đậu chính ỳnh ngay đó. - “Xe em mượn của bạn.”

“Đi đi, tôi không muốn thấy mặt cô!” - Tôi đẩy Val sang một bên thì bị nó kéo tay lại: “Nhưng em còn muốn thấy mặt chị.” Tôi chợt nhận thấy chiếc xe

bám đầy những giọt nước đang rỏ từ từ xuống.

“Em tới đây lúc nào?”

“Ngay sau khi nhận được tin nhắn của chị.”

Tức là nó ở ngoài này cả đêm à? Nghĩ vậy nhưng tôi không hỏi, tôi không muốn nó nghĩ rằng tôi đang quan tâm đến nó. Val lạnh giọng nói tiếp:

“Em bỏ buổi trình diễn sáng nay để tới tìm chị đây, Tuệ Anh, nên tôn trọng thời gian của em một chút đi!”

“Cô bị điên à?” - tôi đoán mình đã hét quá to tới độ bỏ tôi ở trong nhà nghe thấy bèn vội mở cửa bước ra. Ông ngạc nhiên nhìn tôi đang bị một cô tóc vàng lạ hoắc nắm cánh tay. “Ai đây con?”, ông hỏi. Tôi làm một tràng rỗng cô này là bạn con hồi ở bên Mỹ cùng nụ cười giả lả và giả đồ khoác tay Val thân thiện. Val tuy không hiểu tiếng Hoa nhưng cũng đoán được là phải hợp tác diễn kịch với tôi lúc này. Nó cười bẽn lèn ra chiều ngại ngùng như thiếu nữ lần đầu tới nơi xa lạ phải cười duyên như thế để mong sự giúp đỡ của người ta. Bỏ tôi thấy vậy cũng không nghĩ ngờ gì, chỉ gật đầu cười đáp lại Val.

“Ồi chết!”, tôi thốt lên, “Con sắp muộn làm rồi! Con đi đây. Con chào ba!” Tôi kéo tay Val về phía chiếc xe đỗ chới hàng mướn của nó. Tôi lỡ mất xe buýt rồi. “Em thả chị ở đầu đường rồi chị tự đi bộ được.” Về cơ bản là tôi không muốn nó biết nốt chỗ làm của tôi. Đừng quên rằng nó đã khiến một giảng viên tôi rất mến phải bỏ xứ mà đi. Biết đâu nó sẽ lại dùng thủ đoạn tương tự để ép tôi đi theo nó.

Ở trên xe, tôi hồi buổi trình diễn của nó sẽ diễn ra lúc mấy giờ, với hi vọng vớt vát chút gì. Tôi không muốn con bé bỏ lỡ một sự kiện thời trang quan trọng nào ảnh hưởng tới hình ảnh của nó. Val không trả lời, thay vào đó nó đi thẳng vào chuyện về Kristine Lawrence (thật đáng ngạc nhiên). Chuyện như sau: nó gặp Kristine ở sân bay khi đang được bà Xavier dẫn độ qua châu Âu. Nó thừa nhận nó có nói dối tôi một chút. Nó không có bà chị họ nào tốt bụng tới mức sẵn sàng giúp đỡ nó và chống đối cả cái dòng họ thờ Chúa của nó cả. Tình cờ họ ngồi cạnh nhau trong phòng chờ. Bằng giác quan của mình Val đoán cô gái ngồi cạnh mình có khả năng là gay giống nó qua cái cách cô ấy nhìn lướt qua nó. Nhân lúc bà Xavier nghe điện thoại, Val bèn cầu cứu cô ta. Cô ấy chính là Kristine, đã giúp Val trốn thoát bằng cách cầm tay nó và họ cùng bỏ chạy một mạch tới cổng lên máy bay. Lúc đấy Val mới biết nó đã cầu cứu đúng một chị gái giàu sụ đi phi cơ riêng. Chuyến bay đó đi tới New York, nơi nó bắt đầu cuộc sống lạ là của mình dưới sự bảo hộ của Kristine.

“Thật ra Kristine chẳng đòi hỏi gì ở em trong khi chị ấy cho em chỗ ở, tiền sinh hoạt, học hành và đủ thứ khác, điều đó làm em cảm thấy rất áy náy, cảm giác mình đang mang ơn mà không thể trả được. Chính vì thế em mới quyết định ngủ với chị ấy. Em chỉ muốn chị biết là không có yêu đương gì giữa em và chị ấy, chỉ là chuyện on huê và trả ơn thôi.”

“Nghe giống gái bao hơn.”, tôi buột miệng. Val đồng ý với tôi. Hôm qua tôi đã tra google về Kristine Lawrence. Đó là một người phụ nữ gần 30, có mái tóc nâu sậm và đôi mắt màu hạt dẻ sâu thẳm. Có khi Val sẽ không lấy thân mình đền ơn cho Kristine nếu cô ấy không đẹp. Khi xuống xe, trước khi tôi đóng cửa xe lại, Val nói với: “Buổi trình diễn gần 10 giờ mới bắt đầu.” Lúc đấy là 7 giờ 50 phút, đúng 10 phút nữa mới tới giờ làm của tôi. Tôi hăm hực đập cửa xe thật mạnh, cảm giác như mình vừa bị lừa. Tầm trưa Val nhắn: “Tôi nay chị thích qua chỗ em hay thích em qua chỗ chị?”

Mặt tôi xanh như tàu lá khi nhận được tin nhắn đấy, tôi biết mặt mình có màu gì nhờ chị đồng nghiệp hỏi han. Nguyên buổi chiều tôi không thể tập trung vào công việc trong khi đầu óc cứ nghĩ cách trả lời tin nhắn quái quỷ ấy của Val. Tôi sẽ không tới chỗ nó, nhưng lại càng không thể để nó tới nhà mình thêm lần nữa. Tôi lật đật chạy về nhà ngay khi giờ làm kết thúc. Nghĩ mãi để cuối cùng tôi quyết định gửi tin nhắn: “Chị không thích trò này, dừng lại đi, Val.” Sau khi nhắn “gửi” và ngẩng mặt lên tôi đã muốn tắc thở khi thấy Val đã đứng trước cổng nhà mình y như hồi sáng. Val rút điện thoại khi có chuông báo, mở ra đọc và chép miệng: “Chị nhắn trễ quá” rồi nhấn chuông cửa.

Tôi thiếu điều muốn quăng điện thoại vào mặt nó!

Lần này bà tôi ra mở cửa, Val vẫn nở nụ cười duyên lúc sáng còn tôi chỉ muốn lao vào bóp cổ nó!

Thế là nó nghiêm nhiên trở thành khách quý trong nhà tôi, ngồi vào bàn ăn cùng với gia đình tôi, thưởng thức trà cùng chúng tôi. Tôi trở thành phiên dịch viên cho Val và nhà tôi. Bà và bố tôi thích nó lắm. Cũng phải thôi, gái tây tóc vàng rất được chuộng ở châu Á mà. Giá như họ biết nó đã gây ra cho tôi bao nỗi kinh hoàng, nhưng tôi không dám kể. Tôi cực kỳ khó chịu khi thấy Val đang tìm cách len lỏi vào gia đình của tôi, giống như con rắn trườn trong bụi cỏ để chuẩn bị đớp lấy con mồi.

Con kinh hoàng được dịp tái phát khi cả bố và bà tôi xếp nó ngủ cùng phòng với tôi. “Con sẽ dọn ra phòng khách nhường phòng cho em ấy.”, tôi tuyên bố vậy nhưng bà tôi không cho, lại còn nạt: “Con bé là khách, lạ nước lạ cái, bỏ mặc nó một mình trong phòng người lạ, con làm thế mà coi được à?”

Vì thế tôi mới phải ngồi viết nhật ký trong lúc chờ con kia nó đi ngủ trước thì mới dám leo lên giường. Tôi muốn nằm dưới sàn nhưng trời lạnh quá. Trời ơi bao giờ nó mới lướt xong cái điện thoại chết tiệt kia của nó, tôi buồn ngủ lắm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Tuệ Anh thân mến, em hi vọng chị không nhảy tung tung khi thấy chữ của em trong cuốn nhật ký này. Trước khi chị muốn nhảy hay muốn xé nát cuốn nhật ký này, em xin chị hãy cố đọc hết những gì em sắp viết.

Đầu tiên sẽ là thú tội, đúng như tiêu đề chị đặt cho cuốn nhật ký này. Nhân lúc chị ngủ em đã đọc xong hết cuốn nhật ký. Em không cảm thấy tội lỗi lắm, dù sao thì những chuyện trong này chỉ có chị em mình biết với nhau. Em hứa sẽ không sử dụng bất cứ thông tin nào trong đây để chống lại chị. Cơ mà em rất vui sướng vì chị quan tâm đến em nhiều phết đấy.

Có vẻ em đã nói dối khá nhiều trong đời mình. Em luôn muốn có cho bằng được mọi thứ mình thích, dù phải dùng bất cứ thủ đoạn nào. Chị không biết chị đã khiến em hao tâm tốn sức nhiều thế nào đâu. Một mặt nào đó em phải thừa nhận chị rất khá.

Chuyện về Kristine Lawrence, em chưa kể hết, ừm có thể có chút thêm bớt. Lúc ở trong xe em đã rất muốn kể toàn bộ, nhưng em sợ. Em không biết nữa, nhưng em thật sự rất sợ chị sẽ cho đây là màn diễn kịch mới của em và cười nhạo em. Em kể chuyện này ra không mong chị thông cảm, em chỉ mong chị hiểu rằng con bé 16 tuổi năm đó đã đủ trưởng thành và trải qua đủ chuyện để nhận ra hồi đó nó đã ngu ngốc và ngạo mạn thế nào. Em đã sai khi nghĩ rằng trời buộc được chị thì mình có thể có được tình yêu của chị. Không tình yêu nào sống được trong sự giam cầm.

Kristine ấy là người tốt khi đã cứu em ra khỏi mẹ em nhưng... Người Mỹ vẫn nói ‘Không có bữa ăn trưa nào miễn phí’. Vào một tối em bị chênh choáng sau bữa tiệc tại gia của Kristine, Kristine đã lợi dụng điều đó và cưỡng hiếp em. Sáng hôm sau cô ấy lại ôm em vào lòng nói xin lỗi, chị yêu em, đại loại vậy, em không nhớ rõ lắm. Sau đó em tha thứ cho những gì cô ấy đã làm với em. Em coi đó là sự trừng phạt mà Chúa (nếu Ngài có thật) dành cho mình. Chuyện tương tự tiếp diễn nhưng em tự nguyện, may mà không tệ quá. Em đoán đọc đến đây chị đã liên tưởng đến chuyện xưa đúng không? :)) Rất mĩa mai khi cái cách Kristine đối xử với em và chờ mong tình cảm của cô ấy được em đáp lại nó tựa tựa như những gì em đã làm với chị trước kia. Điểm khác biệt duy nhất giữa em và Kristine là nếu em muốn, Kristine sẵn sàng để em ra đi. Nhưng em cần cô ấy, em tự biết tất cả những gì em đang có bây giờ đều nhờ Kristine mang lại, em sẽ chẳng-là-gì nếu không có cô ấy.

Nhưng em nguyện trở thành chẳng-là-gì vì chị.

Em yêu chị. Em tự tin khẳng định rằng em yêu chị chứ không phải con cảm nắng nhất thời của tuổi niên thiếu. Bằng chứng khi còn vài tháng nữa sẽ tới sinh nhật tuổi 20 của em, em vẫn còn yêu chị. Có thể em đã không yêu chị từ cái nhìn đầu tiên (mà chị cũng đâu tin tình yêu từ cái nhìn đầu tiên) nhưng em yêu chị vì rất nhiều thứ. Nếu chị muốn biết lí do vì sao em yêu chị, em có thể kể ra hàng vạn lí do nhưng chị chỉ cần nhớ một lí do duy nhất: vì chị là Lục Tuệ Anh.

Khi chị tỉnh dậy chắc em đã quay về khách sạn rồi. Chị có 6 ngày để đưa ra quyết định rằng chị có yêu em và muốn ở bên em không. Chị chỉ cần nhấn tin câu trả lời của chị. Nếu chị trả lời là không, em hứa tối qua là lần cuối chúng mình gặp nhau. Chị đừng lo lắng về Kristine, em giải quyết được. Quan trọng là câu trả lời của chị.

Chúc Tuệ Anh một ngày tốt lành :))

p/s: tối qua vui thật đấy, gia đình chị quý em hơn em nghĩ nhiều :)) Em chỉ bế chị lên giường và đắp chăn cho chị thôi, ngoài hôn môi chị ra em không có làm gì hết, tại em nhớ chị quá thôi :((

Ký tên

Valentina Xavie

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thú Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

“Hôm qua em đi đâu đấy?”

Kristine Lawrence hỏi ngay khi thấy Valentina đóng cửa phòng. Cô đã cố gọi cho con bé này cả tối qua. Nhưng đáp lại Valentina chỉ im lặng đi ngang qua cô để vào phòng tắm. Độ nửa tiếng sau nó mới lộ mặt ra ngoài với chiếc khăn tắm quấn quanh người. Val chẳng ngại ngừng tháo khăn tắm trước mặt Kristine để lục tủ lấy quần áo mặc. Kristine không để tâm tới cơ thể của Val đang phơi bày trong vài phút đáng kia. Cô để ý thái độ kì lạ và dứt khoát của Val hơn. Kristine sẽ im lặng chờ Val nói cho tới khi Val lôi vali đặt lên giường và bắt đầu xếp quần áo vào:

“Cô định bỏ tôi đi đúng không?”

Val dừng xếp quần áo, quay người lạnh lẽo nhìn Kristine: “Ừ”, và tiếp tục công việc của mình.

“Tuần lễ thời trang còn mấy ngày nữa mới kết thúc...”

“Yên tâm là em không bỏ đâu. Em sẽ chuyển sang phòng khác.”

Kristine bước tới bất ngờ giằng lấy tay Val, nhìn trân trân và mắt cô. Val hiểu ánh mắt ấy nhìn mình có ý gì, nhưng chỉ là cô không thể.

“Chúng ta đã thỏa thuận rồi mà, Kristine. Em được phép ra đi bất cứ khi nào em muốn.”

“Nhưng tôi yêu em mà.”

Val biết quá rõ ấy chứ, Kristine đã lặp câu nói ấy biết bao nhiêu lần.

“Em xin lỗi, nhưng thỏa thuận vẫn là thỏa thuận.”

Kristine đành buông tay Val ra.

“Kristine...” - Val hôn má cô - “Em xin lỗi.” Dù Tuệ Anh quyết định thế nào, cô vẫn phải rời bỏ Kristine.

Khi Tuệ Anh tỉnh dậy, tất nhiên Valentina không còn ở đây. Bà của cô, người luôn dậy vào đúng 4 giờ sáng và chưa từng trễ hay sớm hơn giây nào, bảo rằng cái cô tóc vàng xinh xinh ấy đã đi về lúc 5 giờ khi bà đang lọ mọ quét nhà. Cô ấy cười chào buổi sáng và chúc sức khỏe bà. “Nó đã nói tiếng Trung sao?” - Tuệ Anh ngạc nhiên. Cô định hỏi Val có nói gì thêm không nhưng chợt nhớ ra Val chắc chỉ biết những câu tiếng Trung đơn giản.

Cuốn nhật ký, tiếc thay, tới tận hôm thứ 4 Tuệ Anh mới mở ra trong lúc nghỉ ngơi sau cả buổi tối dính mắt vào laptop, bởi Tuệ Anh dính phải deadline, cay một nỗi deadline trùng với thứ 6, hạn 6 ngày của Val. Đúng như Val đã dự đoán, cô đã nhảy dựng lên khỏi ghế khi thấy thoáng qua nét chữ lạ trong cuốn nhật ký của mình, không cần nhìn vào chỗ ký tên cô vẫn biết ai viết ra chúng. Tuệ Anh vẫn cố đọc hết những gì Val viết và biết rằng đây sẽ là trang viết cuối cùng trong cuốn nhật ký của mình.

Điều quan trọng là Tuệ Anh chỉ có 2 ngày để quyết định.

“Giờ tính sao đây?” - Tuệ Anh ước đầu mình có thể nổ tung. - “Tại sao lại là lúc này hả trời?” Sự nghiệp và tình yêu của cô được quyết định trong cùng một ngày thứ 6. Cực chẳng đã, Tuệ Anh đành gọi điện cho Val:

“Hey, chị biết deadline của em là thứ 6 này nhưng hôm nay chị mới mở cuốn nhật ký ấy ra, chị bận quá. Em có thể cho chị thêm một tuần được không? Chị biết cái đề nghị này rất kỳ quặc nhưng mà...” - Deadline của sếp cho thì không hoãn được, chỉ có deadline của Val thì có khả năng.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc. Tuệ Anh nắm chặt điện thoại. Cô cảm thấy mình vừa phạm phải sai lầm và đang hành xử quái gở thế nào.

“Ừ, vậy cũng được.” Cuối cùng Val trả lời.

“Cảm ơn em.”

Quyết định trong chuyện của Val là thứ Tuệ Anh không muốn nghĩ tới nhất sau khi chạy deadline đúng hạn cho sếp. Nếu cô đồng ý, chuyện sau đó sẽ thế nào, cô và Val sẽ đối diện với mọi người ra sao. Val có thể không cần gia đình, nhưng cô vẫn cần. Bố và bà sẽ đón nhận chuyện này như thế nào. Cô rùng mình khi nghĩ tới việc họ sẽ nguyên rủa cô là sự ô nhục lớn nhất của gia đình, họ hằn hận vì đã nuôi dưỡng lo cho cô sang học tận bên Mỹ để nở mày nở mặt chứ không phải đi học ba cái thứ vô văn vẻ, rằng cô nên chết đi mới phải chứ không phải em trai cô.

Nếu cô không đồng ý? Cô và Val sẽ không bao giờ gặp lại nhau. Không gặp Val suốt mấy năm qua, cô vẫn sống ổn, nhưng đó không phải là cuộc sống cô mong đợi. Tẻ nhạt, một màu. Bằng cách nào đó cứ mỗi lần xuất hiện Val luôn khuấy đảo mọi thứ xung quanh cô. Hồi ở Mỹ cô nghe một nghệ sĩ đường phố ngẫu nhiên ngao hát:

“Đời là gì nếu không được làm theo ý mình.

Bạn có bao nhiêu năm? 20 năm, 40 năm, 60 năm hay 100 năm.

Bao nhiêu năm sống cũng là phí hoài.

Khi bạn không sống cho chính bạn.”

Cô đã cho anh nghệ sĩ 25 cent khi đi ngang qua, cô cũng thử tìm lời bài hát nhưng không ra, có lẽ bài hát đó do chính anh ta tự sáng tác. “Có lẽ mình cần lời khuyên.” - Tuệ Anh thầm nghĩ. Người duy nhất hiểu chuyện của cô bây giờ là Kelly Benedict, thẳng bạn cùng phòng quý hóa năm xưa của cô, người đầu tiên đọc cuốn nhật ký này. Tuệ Anh bức mình khi nghĩ cuốn nhật ký riêng tư của cô bị biến thành cuốn nhật ký công cộng nơi mọi người có thể mở ra đọc và để vài dòng lưu bút. Kelly Benedict vẫn giữ liên lạc với cô từ hồi cô về Trung Quốc. Hần đã không nói gì với cô về Val kể cả việc Val đã đến nơi ở cũ của họ để tìm cô. Có lẽ hẳn cho rằng làm vậy sẽ tốt cho cô hơn nên cô không trách hẳn. Hần vẫn chưa thực hiện phẫu thuật chuyển giới vì còn chần chừ do số tiền phải chi trả quá lớn so với khả năng của hẳn. Hần nói với cô rằng hẳn vẫn đang tận tiện từng đồng, cho dù tới năm 60 tuổi mới chuyển giới được và có nguy cơ sẽ mất mạng trên bàn mổ hẳn cũng chịu, “Cái giá đó là xứng đáng, Tuệ Anh, cho một vài khoảnh khắc được sống với ước mơ của mình.” Đó là điều Tuệ Anh cực kỳ khâm phục ở hẳn. Hần tuy dờ dờ ương ương, nhưng hẳn là người can đảm nhất mà cô từng gặp trong đời. Cô ước ao mình lấy được một ít sự can đảm từ hẳn. “Nếu sự can đảm có thể quy được ra tiền thì mày đã sống cùng phòng với một triệu phú đấy!”, Kelly cười khanh khách qua Skype.

Tuệ Anh quyết định tìm tới lời khuyên của Kelly trong lúc cô đang ngồi trong văn phòng làm việc và phía bên kia địa cầu là buổi tối. Sau khi đọc những

dòng tin nhắn dài dằng dặc, lung tung và có phần vô nghĩa của Tuệ Anh qua facebook, Kelly trả lời vài dòng: “Tao biết mày muốn chọn gì. Mày đừng quá bận tâm về gia đình hay dư luận. Mày bảo mày sống vì gia đình, nhưng gia đình của mày giờ có bố mày và bà mày, họ sẽ bên mày được bao lâu? Khi họ không còn bên mày nữa, lúc đó mày sẽ sống vì ai? Mày bảo mày sợ dư luận, mày cũng đừng lo, tao tin con bé ấy có thể bảo bọc mày khỏi dư luận. Hãy chọn điều mày thật sự muốn.”

“Cám ơn, Kel.”

Dù thế Tuệ Anh vẫn chẳng thể tự quyết được. Cô hi vọng có phép màu nào đó giúp cô nhìn thấy tương lai. Tối tận tối hôm thứ 6, Tuệ Anh chỉ nhìn chăm chăm vào điện thoại và không biết mình nên nhắn gì, quyết định của mình là gì. Sau đó cô ngủ thiếp đi rồi bật dậy vào lúc 3 giờ sáng: “Khi thật!”. Đã sang thứ 7. Tuệ Anh vội vã check điện thoại. Một tin nhắn từ Valentina Xavier vào lúc 0:45 : “Cám ơn chị đã cho em biết sự lựa chọn của chị. Chúng ta sẽ ổn. Yêu :))”

Ừa thế là sao? Tuệ Anh chờ người ra nghỉ. Kể từ lúc đó Tuệ Anh không chợp mắt được, cứ thao thức vì câu trả lời của Val. Ý của Val là gì?

Tuệ Anh không phải đắn vặt lâu vì sáng hôm sau Valentina Xavier đường hoàng xuất hiện trước cửa nhà cô với nụ cười tươi rói: “Chị quyết định yêu em và muốn ở bên em, em vui lắm!”

Tuệ Anh tiếp tục chờ người: “Ý em là gì?”

“Chị không trả lời, tức là chị đồng ý.”

“Hả?”

“Vi nếu chị không đồng ý, chị đã nhắn là không rồi. Bà và bố chị dậy chưa? Em muốn chào hỏi họ trước khi đưa chị đi ăn sáng. Ở gần đây có chỗ ăn được lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Valentina gỡ giấy bọc bánh hamburger: “Chị ăn đi.”

“Nhà hàng em khen ngon là quán McDonald này à?”

McDonald mới mở một chi nhánh cách nhà Tuệ Anh khoảng 300m. McDonald là cửa hàng đầu tiên cô làm việc bán thời gian trong 3 tháng khi đến Mỹ. Nhìn chung cô không thích cửa hàng này lắm. Khi Val tới nhà, cô đã phải kéo tay lỗi con bé đi trước khi bố hoặc bà cô nhìn thấy nó. Vì vội, cô không kịp trang điểm, thay đồ, và bối rối khi bước đến cổng mới chợt nhớ ra điều đó. Val biết ý bèn đưa Tuệ Anh vào trong xe trước rồi lục trong túi xách mấy đồ trang điểm: “Kem BB, son, gương, lược đây, chị dùng đi. Chị đi ăn sáng thôi chắc ngân này là đủ rồi. À nước hoa nữa nè.” Trong lúc cô đang bôi kem BB, Val chuỗi người ra bằng ghế sau lấy một túi đồ và lựa ra đưa cho Tuệ Anh: “Em nghĩ áo này, quần này hợp với chị. Tí chị ra bằng ghế sau thay đồ.”

Val chờ Tuệ Anh sửa soạn xong mất tới 20 phút. Thay đồ xong, Tuệ Anh ngồi ở băng ghế sau luôn. Val nén cười đánh vô lăng cho xe chạy: “Chị thấy ích lợi khi có bạn gái chưa?”

“Tôi không phải là bạn gái của cô!”

“Nhưng chị yêu em.”

“Đây là...là...”

“Tôi nói rồi, chị yêu!”

Tuệ Anh nghĩ chắc Val nói giỡn vì cô chỉ thấy mỗi McDonald cho tới khi Val ra khỏi xe và mở cửa cho cô.

“Em ghét đồ ăn Trung Quốc. Hồi ở Mỹ đồ ăn Trung Quốc em thấy đã dở rồi, không ngờ hàng chính gốc còn dở hơn.” - Val nói sau khi nuốt xong miếng bánh. - “Em chết dở với ẩm thực ở Bắc Kinh. Mỗi ngày ở đây như địa ngục vậy. Em ghét thành phố này. Làm sao chị có thể sống được ở đây?”

“Quen rồi!” - Tuệ Anh không thích Valentina chê bai đất nước mình nhưng cô nén được. Val nhận ra Tuệ Anh mới sảng giọng với mình. - “Em xin lỗi. Ý em là em không hợp với đất nước này, trừ chị ra”. Cô cười nịnh. Tuệ Anh chuẩn bị ăn thì có tiếng gọi cô và nói một tràng: “Tuệ Anh, phải Tuệ Anh không? Ôi cô này tóc vàng này là Valentina Xavier ở tuần lễ thời trang vừa rồi đúng không? Sao em quen được cô ấy vậy? Ày giờ chị phải đưa bọn trẻ đi ăn đây, gặp lại em sau nhé!” Mãi đến khi cô ấy đi khỏi không kịp cho Tuệ Anh chào hỏi gì thì Tuệ Anh mới nhận ra đó là chị đồng nghiệp ở chỗ làm.

“Em vừa nghe cô ấy gọi đầy đủ họ tên của em ra thì phải?” - Val nhướn một bên mày.

Tuệ Anh gật đầu: “Em nổi tiếng mà nên đừng làm gì quá lộ đấy. Ở đây lời đồn bay nhanh hơn cả gió.”

Valentina hiểu ý của Tuệ Anh rằng cô không đủ sức chống chọi lại những trở ngại về danh dự: “Em sẽ giúp chị.”

Tuệ Anh mỉm cười.

Sau bữa ăn sáng đậm chất Mỹ, hai người họ đi lung tung quanh Bắc Kinh. Đi qua chỗ nào hay hay thì họ dừng xe lại vào xem. Tuệ Anh hơi ngại vì con bé tóc vàng này nổi quá. Tất cả mọi người đều nhìn nó và chắc chắn sẽ bàn tán về nó.

Đến tối, họ ngồi ghé đá với hai cốc cafe nóng mới mua ở cửa hàng tiện lợi, hai chân rã rời. Thời tiết bắt đầu trở lạnh. Họ chỉ ngồi vậy, không dám có bất cứ hành động nào bất thường giữa hai người bạn, thậm chí khi ngồi trong xe họ cũng không dám hôn nhau. Tuệ Anh tới giờ vẫn không thể tin nổi cô bé người Mỹ ấy đã sang tận đây và tìm thấy cô, và càng không thể tin nổi sau ngần ấy năm cô vẫn thương cô bé ấy bằng một tình cảm rất dịu êm, không mong chờ, không hi vọng, chỉ đơn thuần là yêu thương. Sau những câu chuyện không đâu vào đâu, Tuệ Anh bỗng hỏi Val:

“Bây giờ em muốn làm gì nhất? Chị hỏi nghiêm túc đấy.”

Một chút buồn lướt nhẹ nhàng qua ánh mắt của Valentina. Val ngược nhìn lên bầu trời. Bầu trời Bắc Kinh đặc quánh sắc đỏ cam kì dị và liêu trai. Không ánh sáng của ngôi sao nào lọt qua được. Thành phố này luôn làm Val cảm thấy bất an và đôi lúc khó thở, như lúc còn ở Florida trong căn biệt thự rộng thênh thang luôn chỉ có một mình. Rộng lớn và bí bách.

“Em muốn gặp lại bố mẹ.” - Val nói rồi cúi xuống hai tay ôm mặt.

Tuệ Anh ôm Valentina vào lòng. Con bé bắt đầu khóc. Dù thế nào, dù nó đã bỏ trốn khỏi chính gia đình họ, dù nó đã sống tự lập, dù đã cắt đứt mọi liên hệ với họ, nó vẫn chỉ là một đứa trẻ, nó vẫn cần bố mẹ của mình.

Trước khi Valentina giúp cô, cô sẽ phải giúp con bé về với gia đình nó.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thủ Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Chủ Nhật, Tuệ Anh tiễn Val ra sân bay Bắc Kinh. Val nhìn cô đầy lưu luyến trước khi bước tới trạm kiểm tra an ninh. Tuệ Anh vẫy tay chào Val: “Bay an toàn nhé. Chị sẽ gặp lại em, chỉ một tuần thôi.”

Trước chuyến bay đi New York 3 ngày Tuệ Anh mới dám nói với ba cô. Cô chọn lúc trời gần khuya, khi bà nội đã ngủ say, còn ba cô hăng hái còn thức ngồi xem ti vi. Ông ừ một cái khi cô chào mà mắt vẫn không rời khỏi màn hình. Tuệ Anh ngồi xuống chiếc ghế bành vuông góc với ông. Cô im lặng, bối rối, từ ngữ loạn trên đầu lưỡi.

“Ba ơi, con muốn nói với ba một việc.” - Tuệ Anh thu hết can đảm để làm tròn câu. - “Con muốn quay về Mỹ.”

Người ba cô hơi giật. Ông rót hai ly trà. Trà trong ấm đã nguội tự bao giờ. Ông đẩy một ly về phía cô, còn mình thì hộp một hơi hết cả ly trà.

“Hồi xưa ba nghe người ta kể, những ai đi về phía tây sẽ không bao giờ trở lại. Ba hiểu nếu con phải đi. Nơi này quá nhỏ bé cho con của ba.” - im lặng một lúc để châm điều thuốc, ông nói tiếp. - “Bao giờ con đi?”

“Dạ, thứ sáu tuần này ạ.” - Tuệ Anh lí nhí. - “Con mua vé rồi. Con biết là vội vàng nhưng con suy nghĩ kĩ. Con vẫn giữ liên lạc với nhiều người bạn hồi con ở Mỹ. Họ sẽ giúp con.”

Ba cô nhú mày.

“Con sẽ phải cố gắng rất nhiều. Người bản địa họ cố gắng một thì người ngoại quốc như ta phải cố gắng đến mười thì mới sống nổi.”

Tuệ Anh gật đầu, cô bắt đầu khóc. Cô không khóc vì mình sắp đi xa Bắc Kinh mà cô khóc vì cô sẽ phải xa ông trong một thời gian rất dài mà cô không thể dự đoán được. Có thể là hai năm, ba năm hay thậm chí là chục năm. Cô chỉ biết là đúng như ba cô đã nói: nơi này không dành cho cô. Cô không ra đi vì Val, cô ra đi vì chính cô. Mấy năm sống ở Bắc Kinh đã bào mòn tâm hồn và con người cô. Cô đã nghĩ mình có thể chịu nổi nhưng không thể. Trong cô luôn âm ỉ một ngọn lửa thôi thúc cô phải quay về Mỹ kể từ cái giây phút cô đặt chân xuống sân bay Bắc Kinh sau những năm tháng đằng đẳng chênh vênh bên xứ người. Đường như Mỹ mới là nơi cô nên ở. Nó có tất cả những gì cô yêu quý: tự do, bạn bè và tình yêu.

“Vừa hay ba đang tính bán căn nhà này để chuyển về vùng nông thôn ở cho thanh thản. Cả ba và bà có tuổi rồi. Người già thích yên tĩnh hơn. Ba tính số tiền còn dư sẽ dùng để mua căn hộ chung cư cho con. Mà giờ con tính đi Mỹ nên chắc ba sẽ đổi sang đô la và chuyển vào tài khoản cho con luôn. Còn

công việc kinh doanh thì ba sẽ bán lại cho chú Kim. Ba mẹ luôn muốn con học tài chính để sau này phụ giúp việc kinh doanh của gia đình nhưng con không thích thì ba cũng không ép.” - Song ông quay sang nhìn cô. - “Ba luôn nghĩ nếu con về nước con sẽ lại đi tiếp và ba rất mong con sẽ đi.”

Tuệ Anh lặng nhìn ba mình, người đàn ông với bàn tay chai sần và đôi mắt đen lạnh như thép này đã chiến đấu hết mình vì tư tưởng của một người mà ông vô cùng sùng bái để rồi phải vỡ mộng khi cũng chính cái tư tưởng ấy đã giết chết bao người ông yêu thương. Ông đã trải qua thời khắc đau đớn nhất của đất nước khi chạy trốn những phát súng lạnh lẽo của quân đội lạnh lùng nã thẳng vào đoàn người biểu tình ở quảng trường Thiên An Môn, vào khoảnh khắc biết mình thoát chết ông đã ao ước mình có thể vượt biên đi khỏi đây. Suy nghĩ ấy đeo bám ông suốt nhiều năm cho tới khi những kẻ lạ mặt xông vào nhà theo lệnh của ai đó để trục đưa con trai đã 7 tháng tuổi của ông ra khỏi bụng của mẹ nó và cảnh cáo ông hãy yêu đất nước này, nguyên bí thư xã ạ, đừng đại dốt vượt biên. Tình yêu của ông với vùng đất này là sự hỗn tạp lạ kỳ của yêu thương và căm hận. Khi ta không biết mình nên yêu hay nên hận, tốt nhất là hãy rời đi.

“Mọi thủ tục xong xuôi hết rồi chứ?”

“Dạ rồi.”

“Vậy thôi, con đi ngủ đi. Ngày mai ba sẽ nấu cho con gái ba một bữa để tiễn con đi.”

“Con sẽ skype với ba vào cuối tuần.” - Tuệ Anh nghẹn ngào nói.

“Ba luôn tự hào về con. Tuệ Anh của ba sẽ thành công mà.”

Ông đứng dậy định về phòng ngủ thì chợt nhớ ra: “À, cô bé tóc vàng ấy...”

“Vàng?”

“Cô bé ấy có vẻ là người tốt. Ba cũng quý cô bé. Ba hi vọng cô ấy sẽ chăm sóc con tốt.”

Nghe vậy Tuệ Anh giật mình cô dò xét gương mặt của ông và cô có cảm giác rằng ba cô đã biết. Nhưng làm thế nào? Gáy cô lạnh toát.

“Cuộc đời của con, con tự quyết định thôi. Ba không quyết định cho con được, lại càng không thể quyết định người con yêu.”

“Ba...”

“Bà có thể không chấp nhận đâu nên con đừng nói với bà.”

Mỗi cô mấp máy “Con... con...” rồi bật khóc nức nở. Ba cô bối rối đặt bàn tay lên vai cô, giọng ông cũng chực khóc: “Ba chỉ muốn con hạnh phúc.” Tuệ Anh không biết phải nói gì. Cô muốn hỏi làm sao ông biết, cũng như làm sao ông lại chấp nhận, rồi cô nhớ ra rằng ba cô vốn là người đàn ông phi thường. Rõ ràng ông yêu thương cô nhiều hơn cô nghĩ.

Thứ Bảy, cô chia tay gia đình ở ngưỡng cửa nhà. Bà và ba cô không tới sân bay tiễn cô được. Bà cô sức khỏe yếu còn ba cô bảo ông sợ mình sẽ khóc, ông không thích khóc chôn đông người. Trước khi cô lên taxi, ba cô dúm cho cô một túi vải màu đỏ nhỏ nằm gọn trong lòng bàn tay: “Cái này là của hồi môn của mẹ con.” Tuệ Anh run run nắm chặt túi vải, mắt ngấn nước ngược lên nhìn ông. Ba cô cũng rơi nước mắt: “Nếu túng quá con có thể bán đi...”

“Nó sẽ là của hồi môn của con, cũng như đã từng là của mẹ. Con hứa đấy.”

Ông ôm cô vào lòng khóc nức nở, xong ông nghẹn ngào nói: “Của hồi môn của con sẽ nhiều hơn thế này.” Bà cô đứng đằng sau cũng cầm khăn chấm nước mắt. Cô tới ôm bà chào tạm biệt lần cuối trước khi bước lên xe đi ra sân bay Bắc Kinh.

Tuệ Anh gặp Valentine tại sân bay JFK ở New York sau chuyến bay kéo dài nửa ngày. Cô kể với Val chuyện tối thứ ba đó khi họ ngồi trên xe. “Chị thật may mắn!” - Val thốt lên khi nghe xong câu chuyện, rồi một nỗi buồn thoáng qua mắt cô. Cô ước bố mẹ cô cũng hiểu cô như thế và cảm thấy thật khó hiểu khi người ta vẫn cứ nói người Trung Quốc bảo thủ lắm. Tuệ Anh nắm lấy bàn tay cô: “Chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết việc này.” Val mỉm cười gật đầu. Theo kế hoạch họ sẽ ở lại New York 3 tháng để ổn định rồi đi Florida sau khi kỳ nghỉ Giáng Sinh kết thúc.

“Bạn em, Jelly, tìm được cho em một chỗ thuê.” - Val hồ hởi khoe khi họ tới nơi. “Chúng ta sẽ ở tầng 5, khu này an toàn, giá cả ổn. Trong lúc chờ chị sang đây em đã cho sửa và dọn dẹp sạch sẽ rồi. Chắc chắn Tuệ Anh sẽ thích.”

Val nắm tay cô vào trong thang máy và không rời ra cho tới khi họ tới căn hộ của mình. Đó là căn hộ khoảng 80 mét vuông, hai phòng ngủ, còn phảng phất mùi nước son mới. Val kéo Tuệ Anh ngồi xuống ghế sofa với mình, hôn trán, hôn tóc Tuệ Anh, dụi đầu vào hóm cổ cô như con mèo lâu ngày mới tìm lại chủ làm Tuệ Anh khúc khích cười vì nhột: “Cố Meow meow này nhớ chị kinh khủng.” Tuệ Anh lần đến môi Val và hôn cô. Val đỡ cô nằm ra ghế, nhìn cô nòng nân: “Em yêu chị lắm.” Tuệ Anh đặt hai tay lên bả vai Val, khề khàng nói: “Vậy yêu chị đi.” Val cúi xuống hôn trán Tuệ Anh.

Tuệ Anh cắn bả vai Val khi những ngón tay của cô ấy đi vào bên trong cô làm Val nhăn nhó kêu lên: “Ui, đau, chị đừng cắn chảy máu em nha.” Khi Tuệ Anh chạm đỉnh khi cơ thể cô rung mình đón nhận thứ khoái cảm len lỏi vào từng dây thần kinh của cô, cô ưỡn người và bầu chặt vào Val rên rỉ. “Shhh, ngoan nào, hôn em...” Val thì thầm, Tuệ Anh vâng lời làm theo. Khi cơn tình ái đi qua, Tuệ Anh nằm rút người vào Val và bắt đầu lơ mơ ngủ. “Em yêu chị” là câu cuối cùng cô nghe thấy trước khi chìm vào giấc ngủ mà không kịp nói “Chị cũng yêu em.”

Sáng hôm sau, Tuệ Anh tỉnh dậy nhận ra mình đang nằm trên giường, một mình. Cả người vẫn còn ê nhức. Tối qua cuồng nhiệt quá. Cô mặc tạm thứ gì đó rồi đi quanh căn hộ. Val không có nhà, có lẽ cô ấy đi làm rồi. Cô tìm thấy điện thoại của mình còn trong túi xách ở phòng khách. Nhìn đồng hồ trên điện thoại, cô ngạc nhiên khi biết mình đã ngủ tới 14 tiếng. Vào phòng ăn, Tuệ Anh tìm thấy hộp ngũ cốc đặt trên bàn ăn với mẫu note “Sữa trong tủ lạnh” khiến Tuệ Anh phì cười. Val làm như cô chưa từng ở Mỹ.

Ăn sáng xong, Tuệ Anh mở laptop bắt đầu công cuộc đi săn học bổng đại học, nhưng khi có hàng loạt ngành học trải dài trên màn hình laptop thì cô mới chợt nhớ ra mình chưa xác định mình thích học gì. Cô nằm xuống thờ dài. Cô đã chuẩn bị chu đáo cho kế hoạch định cư ở Mỹ của mình: tìm học bổng, học đại học, ra trường có việc làm rồi xin thẻ xanh, vậy mà cô không nghĩ tới việc chọn học ngành nào. Nếu cô không được nhận học vào kỳ xuân năm sau thì cô sẽ phải quay về Trung Quốc, lúc đó giải pháp duy nhất để ở lại đây là kết hôn với Valentina Xavier.

“Mình học gì đây?” - Tuệ Anh không muốn lại phí thêm 4 năm đời mình để học ngành mình không thích. Học lên thạc sĩ có thể sẽ nhẹ nhàng hơn nhưng cô không muốn học tiếp ngành mình không thích. Cô đang có cơ hội lần thứ hai, cô phải nắm lấy nó. Tuệ Anh ngồi dậy và bắt đầu tìm hiểu những ngành học mình muốn nhắm vào. Cô dự tính mình có một tuần để giải quyết xong vụ học hành, sau đó cô sẽ kiếm việc làm để phụ giúp Val. Tuệ Anh hiểu rằng khi Val chấm dứt với Kristine Lawrence thì cũng có nghĩa sự nghiệp người mẫu của cô ấy sẽ gặp nhiều khó khăn. Cô không khỏi cảm động khi nghĩ rằng Val có thể hi sinh cả sự nghiệp đang tỏa sáng của mình để chọn cô.

Quyết định tới Mỹ để sống cùng Val là quyết định liều lĩnh nhất được làm ra một cách nhanh chóng nhất của Tuệ Anh, nhất là khi cả hai còn chưa có gì chắc chắn về công việc, tương lai.

Bỗng nhiên có tiếng chuông cửa làm Tuệ Anh giật mình. Ai tới vào lúc này nhỉ? Thu tiền điện nước gì chẳng? Tuệ Anh mở cửa thì thấy có một cô gái tóc nâu cao ráo đang đứng ở đó. Cô cảm thấy cô gái này quen quen, hình như đã gặp ở đâu đó. Cô gái lạ hỏi: “Xin lỗi cô nhưng Val có nhà không?”

Tuệ Anh lập tức nhớ ra đó chính là Kristine Lawrence.

“Không, hôm nay cô ấy bận.” - cô lịch sự trả lời và những tưởng Kristine sẽ bỏ về thế nhưng...

“Tôi vào trong được chứ?”

Tuệ Anh ngần ngừ. Kristine liền tự đẩy cửa lách mình vào thì Tuệ Anh cũng tự lùi vài bước. Cô đứng khoanh tay phòng thủ vì cảm thấy sợ sợ người này. Kristine đóng cửa lại. Ánh mắt cô ta nhìn Tuệ Anh đầy dò xét, sau đó là cái nhếch môi hơi hướm khinh miệt:

“Vậy ra chỉ vì người này mà Val không bao giờ yêu tôi sao?”

Tuệ Anh nghe giọng của cô ta sắc như ẩn giấu một con dao lam, nghe thôi mà cũng cảm thấy lười lam rề trên da mình.

“Val không yêu cô vì nó không yêu cô chứ chả phải vì ai hay vì gì cả.” - Tuệ Anh ngạc nhiên vì mình có thể đối đáp hay ho đến thế.

Nét mặt của Kristine đan lại một thoáng rồi dần thành nụ cười mỉa. À bất ngờ xò Tuệ Anh rồi ấn chặt vai cô vào tường như thể muốn bóp nát xương vai của cô: “Nó bỏ tôi vì một con châu Á hạ cấp như cô à?”

“Vì cô là cái thứ phân biệt chủng tộc chết tiệt!” Tuệ Anh hét vào mặt Kristine trong lúc gỡ tay ả ra khỏi mình. Cú va người vào tường làm cô hơi choáng và đau như người. Kristine bóp cằm Tuệ Anh bắt cô phải ngẩng lên nhìn ả. Cô thoáng nghĩ ả định giết mình.

“Giương mặt cô cũng không tới nổi nào.” ả nhận xét, hít một hơi. - “Trên người cô còn mùi của nó...”

Rồi ả hôn cô.

Tuệ Anh hoàn toàn sững sốt. Môi ả nghiền vào môi cô thô bạo như thể ả muốn dập nát môi cô. Cô cảm nhận vị tanh nồng ngọt bắt đầu loang trên đầu lưỡi mình. Những nụ hôn của ả không đến từ sự yêu thương hay trân trọng, mà là từ sự căm ghét và khinh miệt.

“Đề tôi yên!” Tuệ Anh cố mãi mới thoát khỏi ả, lau lấy lau để môi mình bất chấp điều đó có thể xé vết rách ở môi rộng hơn. Cô cảm thấy nụ hôn của ả thật bẩn.

“Cô làm gì ở đây vậy?”

Kristine quay người ra sau. Tuệ Anh thầm cảm ơn trời vì Val đã về kịp lúc. Val thấy máu đang nhỏ giọt từ vết rách môi của Tuệ Anh bèn vội vàng bước tới ôm gương mặt của cô: “Chị không sao chứ?” Tuệ Anh không trả lời hướng mắt lạnh lùng nhìn Kristine. Kristine uể oải bước về phía Val rồi đứng trước mặt cô: “Tôi chỉ hôn cô ấy thôi.” - ngưng một khắc để Val thấm lời nói của mình, Kristine nói tiếp: “Thực ra tôi định cưỡng hiếp cô ấy cơ.”

Lần này Val điên tiết thật sự, cô nhìn ả trừng trừng: “Nếu tôi còn thấy cô lảng vảng quanh đây hay quanh Tuệ Anh, tôi sẽ giết cô đấy!” Kristine ngạc nhiên vì không ngờ Val phản ứng dữ dội đến thế. ả chào tạm biệt rồi quay gót đi về. Khi ả đi khỏi, Tuệ Anh mới hỏi Val: “Công việc của em vẫn ổn chứ?”

“Chị đừng lo, cô ta có muốn cũng không thể can thiệp được vào nữa đâu. Em mới ký được hợp đồng với công ty quản lý mới. Em còn có tài khoản Instagram với 10 triệu người theo dõi. Cùng lắm đi quảng cáo. Để em lấy bông gòn cho chị.”

Val vào phòng ngủ tìm bông gòn, cô hi vọng đó là lần cuối cùng cô thấy ả.

Chương 53

Có lẽ Kristine Lawrence cũng biết chùn trước lời đe dọa của Valentina nên họ không thấy bóng dáng của ả sau đó. Tuệ Anh cuối cùng cũng quyết định được mình sẽ học gì, đó là ngành Xã hội học. Cô đã xin được học bổng và sẽ nhập học vào khoảng tháng 2. Bố cô mới chuyển tiền cho cô, khoảng \$35,000, đủ để cô trang trải bên này. Valentina chỉ ngạc nhiên rằng cô quá chăm học: “Đây là New York, chị làm gì chả kiếm ra tiền được?”

“Học vẫn tốt hơn chứ.”

Val bèn nhào vào ôm Tuệ Anh và bắt đầu làm nũng trước khi tranh cãi có thể nổ ra giữa tư tưởng phương Tây và phương Đông về học hành. Kinh nghiệm của Val cho thấy tốt nhất nên né các cuộc tranh cãi còn con bằng cách dập nó ngay từ đầu, để nhường chỗ cho các cuộc cãi nhau mang tính vĩ mô và quan trọng hơn. Gần như tuần nào họ cũng cãi nhau, may mắn là lần nào họ cũng làm hòa được. Sau mỗi lần làm hòa Val lại cảm thấy yêu Tuệ Anh hơn.

Kỳ nghỉ lễ kết thúc và họ về Florida. Dự tính là một tuần. Họ tới Florida vào buổi tối, thuê khách sạn ở trong suốt quãng thời gian đó. Sáng hôm sau họ tới nhà cũ của Valentina. Valentina bốn chồn thấy rõ khi ngồi trên taxi chạy tới nhà cũ của cô. Tuệ Anh nắm tay cô và thỉnh thoảng trấn an cô: “Sẽ ổn thôi.” Có thể lần gặp gỡ này sẽ là lần cuối cùng. Cô chỉ muốn mọi thứ rõ ràng trước lúc đó. Tuệ Anh muốn gọi điện báo cho ông bà Xavier trước nhưng Val không còn giữ số liên lạc của họ. Tuệ Anh hơi nghi ngờ Val nói dối, vì có thể cô ấy không muốn gọi điện cho họ trước.

“Nếu họ thương em thì họ sẽ về ngay.” - Val đáp.

Ngôi biệt thự của nhà Xavier dường như chẳng thay đổi gì suốt 3 năm qua, vẫn bề thế, nguy nga và lạnh lùng như họ nhớ. Người mở cổng cho họ là một cô giúp việc mới mà Val chưa từng gặp:

“Xin lỗi nhưng hai cô là ai?”

Valentina bàng hoàng trước câu hỏi lịch sự của cô giúp việc. Cô ấy không biết cô là ai. Bố mẹ cô đã không bao giờ nhắc tới cô, và hẳn đã dọn dẹp tất cả những gì thuộc về cô ra khỏi ngôi biệt thự. Họ đã thực sự coi cô chưa từng tồn tại. Cô mím môi chực khóc, cô họng nghẹn đắng. Cô là con gái duy nhất của họ mà. Cô giúp việc lặp lại câu hỏi, Tuệ Anh trả lời thay: “Tôi là Tuệ Anh, còn đây là Valentina Xa...”

“Chúng tôi là bạn cũ của ông bà Xavier.” - Valentina cắt ngang. - “Họ có nhà không?”

“Hiện tại thì họ đi vắng rồi. Ông bà Xavier đi suốt, hiếm khi nào ở nhà. Tôi cũng không biết chừng nào họ về. Rất tiếc.”

“Cô có thể gọi điện hoặc để lại tin nhắn cho họ rằng “mèo con” của họ đã về không? Rằng cô ấy chỉ ở lại Florida một tuần và làm ơn hãy trở về gặp cô ấy. Cô ấy nhớ họ...” - Valentina nghẹn ngào nói trong khi những giọt nước mắt lăn dài trên má. Cô giúp việc cảm thấy bối rối. Cô ấy cảm nhận được chắc chắn cô gái tóc vàng này có quan hệ họ hàng với ông bà chủ của mình, đặc biệt là đôi mắt xanh xám sâu thẳm ấy, giống y hệt mắt của bà Xavier; hay cả đường nét thanh thoát của khuôn mặt, dáng người cao ráo ấy, có chút gì đó na ná như ông bà Xavier. Nhưng tại sao cô chưa bao giờ nghe họ nhắc tới cô gái này?

“Ừm, vâng, cô có thể để lại số liên lạc, có gì tôi sẽ gọi cô.”

Valentina lục tìm danh thiếp của mình trong túi xách rồi đưa cho cô giúp việc. Cô ấy cảm lấy và cảm ơn. Valentina và Tuệ Anh trở về khách sạn. Tới phòng mình, Val ôm ghì Tuệ Anh. Tuệ Anh vỗ lưng con bé: “Sẽ ổn mà.” Val hôn môi cô: “Bây giờ em muốn chị...”, nụ hôn đi dần xuống cổ và bàn tay luồn vào trong áo cô ngay sau đó.

Val nằm rúc vào người Tuệ Anh, thỉnh thoảng mút ngực cô. Làm tình với Tuệ Anh là một trong những điều ít ỏi khiến cô cảm thấy đời còn hạnh phúc. Val không phủ nhận sex là sở thích của cô, nhưng có lẽ không phải của Tuệ Anh cho tới khi cô chạm vào cô ấy. Val vẫn tự hào khả năng biết khiến người khác phải chiều mình của cô. Tuệ Anh đang đùa nghịch quần những lọn tóc vàng của cô, đôi lúc cười khúc khích khi những nụ hôn của Val làm cô nhột.

“Tí chị gọi pizza nhé? Giờ em chỉ muốn nằm thế này thôi.” - Val giờ giọng làm nũng. Tuệ Anh đồng ý vì cô cũng muốn vậy.

Điện thoại của Val đổ chuông. Val uể oải bò ra khỏi giường để tới chỗ cái túi xách bị bỏ rơi ở cửa. Cảm điện thoại lên tim cô như muốn ngừng đập. Cô run run ấn “trả lời” và đưa điện thoại lên tai.

“Tối nay con có về nhà ăn tối không?” - giọng ông Xavier trầm và dịu dàng như thể ba năm kia chưa từng tồn tại, như thể hôm nay là thứ bảy cô con gái còn tuổi teen của ông sẽ đi chơi cả ngày và có thể nó sẽ ngủ lại nhà bạn mà không về nhà ăn tối. Val bật khóc khi nghe giọng của ông. Tuệ Anh thấy thế liền mặc áo vào và tới đứng cạnh cô.

“Có ạ. Bố dặn đầu bếp làm món thịt cừu nướng nhé. Bố biết con rất thích món đó mà. À và tối nay con sẽ dẫn người yêu của con đến...”

“Chắc rồi, con yêu, về nhà sớm nhé.” - ngừng lại một lát ông mới nói tiếp, giọng của ông lúc này, Val đoán ông cũng đang khóc. - “Bố mẹ nhớ con.”

“Con cũng vậy. Con chào bố.”

“Ông Xavier gọi ư?” - Tuệ Anh hỏi. Val gật đầu, nụ cười rộng mang tai dù cô vẫn còn khóc.

“Chị thấy không? Họ đã gọi lại cho em, họ sẽ về nhà. Họ còn thương em.”

Khoảng 6 giờ tối Valentina nắm tay Tuệ Anh khi họ đứng trước cửa nhà như ban sáng: “Em từng ăn tối ở nhà chị, giờ tối lượt chị ăn tối ở nhà em.” - cô trêu Tuệ Anh, lấy một chút vui vẻ trước khi đối diện với ba mẹ mình.

“Nhưng lúc không phải với tư cách người yêu. Trời ơi, chị lo quá!” - Bàn tay của cô cứ run run trong tay của Val. Hồi cô tới đây gặp ông bà Xavier lần đầu cô chỉ muốn chuồn khỏi đó càng sớm càng tốt. Nhưng bây giờ cô phải mạnh mẽ, cô không thể chạy trốn, còn Valentina của cô ở đây.

Val cũng chẳng khá hơn Tuệ Anh. Cô nhận ra rằng dù cô có ương bướng cỡ nào thì cô vẫn sợ bố mẹ mình. Sắp tới khoảnh khắc mà cô đã chạy trốn suốt nhiều năm qua. Người mở cửa lần này là một người giúp việc khác, cô ấy đơn giản mời họ vào nhà và có phần lấy làm lạ khi thấy Valentina nắm tay Tuệ Anh suốt. “Ông bà Xavier đang chờ các cô ở phòng ăn.” Họ đi theo người giúp việc. Bên trong ngôi nhà khang khác. Những tấm ảnh treo ở tường không còn nữa. Tuệ Anh để ý tấm ảnh gia đình được đặt ở phòng khách, tấm ảnh mà nhờ đó cô nhìn thấy gương mặt của Val lần đầu, cũng biến mất. Mọi dấu tích không còn. Quả thật với những ai tới lần đầu sẽ chẳng thể biết đã từng có một cô bé tóc vàng xinh xắn sống trong ngôi nhà này.

Ông bà Xavier đứng bên cửa sổ chờ họ. Val kinh ngạc khi thấy mẹ cô già đến cả chục tuổi kể từ lần cuối cô thấy bà ở sân bay. Ông Xavier vội vã bước tới ôm gương mặt của Val ngắm nhìn thật kỹ để chắc rằng đây đúng là Valentina Xavier của ông và ông không nằm mơ. Ông hôn trán Val rồi ôm cô rất lâu. Bà Xavier vẫn cố tỏ ra lãnh đạm di chuyển đứng cạnh bàn ăn. Mắt bà quắc lên khi nhìn thấy Tuệ Anh: “Không phải cô từng dạy kèm con tôi tiếng Pháp ngày xưa sao?” Tuệ Anh miễn cưỡng mỉm cười thân thiện. Cô biết thể nào cũng có rắc rối này mà.

“Ra chính cô làm hồng nó à?” - Bà Xavier kết tội Tuệ Anh. Val bèn rời khỏi vòng tay của bố đứng chắn cho cô: “Không, con và cô ấy mới hẹn hò gần đây thôi. Hồi đó chúng con chưa có gì hết.”

Bà Xavier hừ lạnh, tuy không tin lắm nhưng cũng không nói gì. Họ cùng ngồi xuống dùng bữa tối. Chỉ có ông Xavier và Val nói chuyện với nhau. Bà Xavier im lặng suốt bữa ăn, còn Tuệ Anh thì thoảng trả lời câu hỏi của ông Xavier. Ông Xavier quá vui mừng vì Valentina về với ông đến nỗi ông không quan tâm nó đang cặp với một cô gái. Bữa tối rất ngon nhưng những người tham gia lại không thể tận hưởng bởi những nỗi hoài nghi, hối hận và sự dè dặt phòng cứ len lỏi vào.

Khi bữa tối trôi qua và họ ngồi ở phòng khách dùng chút rượu tráng miệng. Val ngồi cạnh Tuệ Anh, khoác vai cô, tình ý rành rành. Ông bà Xavier không cảm thấy thoải mái lắm trước cảnh tượng này. Dù rằng quãng thời gian Val rời bỏ họ đã giúp họ phần nào hiểu được mọi giáo lý họ được dạy không thể thay thế con gái mình, và trên tất cả họ cần cô bé hơn. Họ đã thử tìm hiểu về LGBTQ+ với mục đích để hiểu thêm về Valentina nhưng dường như định kiến khắc nghiệt đã in sâu vào họ quá nhiều. Họ vẫn cảm thấy điều đó thật khó chấp nhận. Có lẽ chỉ có tình thương mới hi vọng giúp được họ.

Khi Tuệ Anh và Valentina chuẩn bị ra về, bà Xavier lúc này mới tới gần Valentina sau cả buổi giữ khoảng cách với cô. Val muốn ôm bà nhưng cô không dám. Cô lí nhí trong miệng như ngày xưa khi cô làm một việc có lỗi: “Con xin lỗi vì đã quá ương ngạnh. Lúc đó con quá trẻ để biết làm thế nào để bố mẹ hiểu mình. Tất cả những gì con làm chỉ khiến hiểu lầm giữa chúng ta ngày càng trầm trọng.”

Bà Xavier bắt ngờ tát Val: “Cái này là vì con đã bỏ đi.” - rồi bà ôm cô và khóc - “Mẹ xin lỗi, Val.”

Cô vòng tay ôm lại bà. Cô đã cao hơn còn mẹ cô thì gầy đi, lợt thắm trong vòng ôm của cô. Tuệ Anh đứng nhìn mà lòng dạ cũng bồi hồi. Thế là mối quan hệ với gia đình của Val có thể nói là hàn gắn lại rồi. Ông Xavier đứng cạnh cô, rút một điều xì gà, cùng cô nhìn cảnh mẹ con đoàn tụ: “Cảm ơn cô, vì đã chăm sóc nó. Tôi không hiểu và chắc sẽ không bao giờ hiểu được mối quan hệ của cô và Val, nhưng tôi hi vọng cô có thể đem lại hạnh phúc cho nó.”

“Tôi sẽ cố.” - Cô hứa.

“Nếu nó gặp khó khăn gì, cô cứ liên lạc với tôi. Nhưng đừng để nó biết, được chứ?”

Tuệ Anh gật đầu. Cô nghĩ ông ấy muốn bù đắp cho Val.

Gần 10 giờ đêm Tuệ Anh và Val mới chào ông bà Xavier để ra về. Họ quyết định đi bộ một quãng cùng nhau trước khi bắt taxi về khách sạn. Cũng như lúc mới đến, Val nắm tay Tuệ Anh đi. Họ không nói gì chỉ im lặng sánh bước cùng nhau. Họ biết tương lai của mình vẫn không thể nói trước được nhưng họ đã dứt khỏi bóng ma quá khứ đã bám theo họ trong nhiều năm. Chưa bao giờ họ cảm thấy nhẹ nhõm hơn thế và cũng chưa bao giờ họ tin tưởng họ sẽ hạnh phúc và tình yêu sẽ bền lâu đến thế.

“Em có nghĩ... chúng mình sẽ cưới nhau sau khi chị học xong không?” - Tuệ Anh đỏ mặt sau khi nói ra câu đấy. Val nở nụ cười tươi trêu cô: “Không ngờ Tuệ Anh lại là người đầu tiên cầu hôn. Em cứ tưởng là em sẽ cầu hôn chị trước cơ. Nhưng có chứ, chắc chắn rồi.” Câu sau Val nói một cách nghiêm túc trước khi đặt một nụ hôn dài lên môi Tuệ Anh.

Số phận đã gắn kết họ với nhau từ những ngày đầu gặp gỡ và chính tình yêu hay duyên nợ mà họ gắn với nhau dài lâu đến bây giờ và rất lâu sau này.

Hôm nay trời đêm Florida sao sa lấp lánh.

-----HẾT-----

Rất rất cảm ơn các bạn lướt được hết fic này. Ban đầu nó là fic ngắn thôi, ai dè tui nhây quá, nó thành longfic luôn rồi và lầy tới cả năm.

Kristine Lawrence là nhân vật không hề được tui dự tính từ trước, cô ta hoàn toàn là ngẫu nhiên được thêm vào và rõ ràng sự xuất hiện của cô ta đã giúp Valentina trưởng thành lên rất nhiều.

Fic này được dựa trên cảm hứng từ một show Repeat after me, khách mời của số đó là Sarah Hyland, chị này cung Nhân Mã và dễ thương quá trời. Je m'appelle meow meow từ đây mà ra.

s://youtu.be/PZlgE-wm31o

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thú Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.